

Phong Ngự Cửu Thiên

Thần Tiên

bachngocsaach.com

Mục lục

Chương 1: Mưa Đêm Trường An

Chương 2: Bình Sinh Bất Tự

Chương 3: Đêm Tối Giết Người

Chương 4: Cô Gái Dưới Sông

Chương 5: Thay Hình Đổi Dạng

Chương 6: Hợp Tan Vội Vã

Chương 7: Trở Lại Miếu Đồ

Chương 8: Thâm Sâu Khó Lường

Chương 9: Tư Chất Bình Thường

Chương 10: Tam Thanh, Cửu Bộ

Chương 11: A Di Đà Phật

Chương 12: Nghĩa Địa Phía Tây Thành

Chương 13: Nơi Tìm Kiếm Đồ Vật

Chương 14: Mai Rùa Thiên Thư

Chương 15: Nguồn Gốc Của Vạn Pháp

Chương 16: Tiên Gia Bí Văn

Chương 17: Chân Dung Của Quý

Chương 18: Ân Oán Giang Hồ

Chương 19: Thái Huyền Chân Kinh

Chương 20: Kế Hoạch Bình

Chương 21: Thân Ảnh Áo Trắng

THAM THIÊN

Phong Ngữ Cửu Thu
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Mưa Đêm Trường An

Cuối thu năm 540 sau công nguyên, tại Trường An, kinh đô nước Ngụy.

Trời bắt đầu đổ mưa từ giờ Ngọ, ban đầu chỉ là mưa nhỏ, khi mặt trời xuống núi thì chuyển mưa lớn khiến trên đường có rất ít người qua lại.

Thêm nữa, dù chưa tới lúc lên đèn nhưng vì sắc trời chuyển tối sớm nên trong thành lục tục thấy xuất hiện những ánh đèn. Ánh sáng chủ yếu tập trung ở khu vực có phạm vi chừng mười dặm phía đông thành, đó chính là nơi xây dựng hoàng thành đồng thời là khu vực mà các những người phú quý sinh sống.

Tây thành kém phần hoa hơn, số hộ gia đình thắp đèn không nhiều lắm, nhưng phía Tây Bắc của Tây thành có một nơi phát ánh sáng mà độ sáng ở đó mạnh hơn ánh đèn rất nhiều, ánh sáng lại bập bùng liên tục.

Nơi tỏa ra ánh sáng đó là một tòa miếu thờ không lớn lắm lại khá rách nát, tường miếu lẫn phòng hai mé đông tây đều đã sụp xuống, hiện tại chỉ còn mỗi một gian mà khi trước vốn là chính điện đặt tượng thần được thờ cúng.

Nơi thần đàn của chính điện đặt một pho tượng thần, có điều vì không có người chăm lo bảo vệ nên tượng thần này đã bị hư hại nghiêm trọng, nước sơn bong tróc để lộ phần thân gỗ ra ngoài khiến người ta khó mà nhận ra đó là thần thánh phương nào nữa rồi.

Ngay giữa đại điện có một đồng lửa, quanh đó có mấy đứa trẻ ăn xin vắn quần áo tồi tả, những đứa này tuổi còn khá nhỏ, đứa lớn nhất cùng lắm chỉ

mười ba mười bốn tuổi, còn đứa nhỏ nhất đoán chừng chỉ khoảng tám chín tuổi.

Đứa lớn nhất bọn, nhìn qua thấy ngực hơi phồng lên, chắc hẳn là con gái, hiện tại đang nâng một bát nước thuốc đồng thời nói chuyện với một đứa nhỏ nằm phía trước tượng thần.

Đứa nhỏ nằm trên đồng rơm kia khoảng mười hai, mười ba tuổi, là con trai, rất gầy, hơn nữa chẳng hiểu vì sao nó chẳng buồn đón nhận chén thuốc mà cô bé đưa đến, chỉ đưa mắt nhìn trừng trừng cô bé kia, còn mặc cho cô bé nói gì nó cũng tuyệt không chịu nhận chén nước thuốc.

Ngoài hai đứa bé này ra, trong miếu còn hai đứa nữa, một cậu bé đang nấu cơm, có điều nói nấu cơm với ăn xin ăn mày thì chẳng qua cũng chỉ là tiến hành phân loại thức ăn, tiếp đó lần lượt bỏ vào hai bình sứ treo trên bếp lửa, điểm đáng chú ý ở đây là không như ăn xin thông thường gày gò, ốm yếu, nhóc này rất mập mạp trắng trẻo.

Đứa cuối cùng là một bé gái đang nhóm củi, cô bé này có đôi mắt rất to, chưa thấy mở miệng nói câu nào mà chỉ dùng tay ra tín hiệu với người khác nên hẳn là bị câm.

Cô bé đưa thuốc khi này thấy bạn mình cố chấp không chịu uống thuốc nên có phần nóng giận, tuy vậy cô cũng không tá hỏa nổi cái mà chỉ nhẹ nhàng hỏi lý do.

Đứa bé trai đang nằm không nhìn cô mà nghiêng đầu sang một bên, miệng cũng chẳng đáp lời.

Cô bé khuyên thêm mấy câu đoạn lại đưa chén thuốc tới nhưng đứa bé trai kia đột nhiên ngồi bật dậy, rất nhanh vung tay hất đổ chén thuốc, hơn nữa còn giận dữ nhìn cô bé trừng trừng.

Cô bé vội vàng đi nhặt lại chén thuốc, chén thì không bể nhưng nước thuốc đã đổ hết ra nền đất.

Đứa bé trai nghiêng đầu nhìn cô bé, sự giận dữ trong mắt từ từ tan biến, thay vào đó là đau thương cùng cực, sau một thoáng nó đưa tay áo lau nước mắt rồi thả người nằm vật xuống, miệng vẫn chẳng nói câu nào.

Cô bé bất đắc dĩ nhìn đứa bé trai đang nằm một cái đoạn cầm chén thuốc đưa cho tên mập đang nấu cơm, mặt cô không khỏi âu lo khi thấy trời mưa càng lúc càng mau, càng nặng hạt:

“Có biết Lữ Bình Xuyên với Mạc Ly đi đâu không thế?”

“Không biết, mà sao Trường Nhạc không chịu uống thuốc?” Tên mập hỏi lại.

Cô bé chỉ lắc đầu rồi tiếp: “Nam Phong đâu, mi có thấy nó đâu không?”

Tên mập vừa lắc đầu vừa đáp: “Sở lão đại, để ta tìm bọn chúng.”

“Thôi để ta đi.” Cô bé họ Sở khoát tay.

Trong khi hai đứa đang nói chuyện, một tràng những tiếng bước chân dồn dập truyền từ ngoài cửa vào, nghe rõ là bước từ xa đến gần, sau một thoáng liền thấy hai tên ăn mày, một lớn một nhỏ bước vọt tới, đứa lớn khoảng mười ba mười bốn tuổi, mình để trần bước tới. Đứa nhỏ tầm tám chín tuổi, trên đầu phủ một cái áo ngắn rách.

Cô bé họ Sở và tên mập vừa tới cửa thì đứa nhỏ gày đen mang chiếc áo ngắn từ ngoài cửa chạy vào: “Cha nó, mưa chết lão tử rồi.”

“Nam Phong, người giấu gì trong ngực đó?” Tên mập nấu cơm hỏi.

“Người đoán xem?” Đứa bé trai cười xấu xa.

“Tốt rồi, đã đủ người thì ăn cơm thôi.” Lữ Bình Xuyên quay sang phía tên mập bên đồng lửa nói, tiếp đó đưa tay vẫy vẫy cô bé họ Sở:

“Hoài Nhu, lại đây, ta có chuyện cần bàn.”

Sở Hoài Nhu gật đầu đoạn cùng Lữ Bình Xuyên bước qua một bên, hạ giọng nói chuyện, trong khi ấy, tên mập đem thức ăn trong hũ chia cho mọi người.

Vào lúc tên mập đang chia cơm, Nam Phong bước tới trước tượng thần, tiếp đó đưa tay móc từ ngực áo ra một bầu rượu rồi len lén đưa cho Trường Nhạc:

“Cầm lấy, đồ tốt đấy.”

Tên mập chia thức ăn ra làm sáu phần xong thì trong hai hũ chỉ còn lại chút canh, nó liền đổ luôn chúng vào chung một hũ rồi cứ thế ôm hũ mà uống luôn.

Sở Hoài Nhu và Lữ Bình Xuyên có vẻ đang bàn chuyện rất quan trọng, sắc mặt hai đứa cực kỳ nghiêm túc, khi nói chuyện thỉnh thoảng còn quay đầu nhìn về phía mấy đứa đang ăn cơm, chẳng rõ hai đứa đang bàn chuyện quan trọng sợ có ai nghe được hay là việc có liên quan tới cả đám.

Nam Phong với Trường Nhạc thì thay phiên nhau uống rượu trong cái bầu mẻ. Nam Phong dường như hỏi điều gì đó nhưng Trường Nhạc chỉ lắc đầu chứ không trả lời.

Trong ngôi miếu thờ đồ nát này ngoài người ra, còn có chuột, chúng người thấy mùi thức ăn liền từ chỗ tối bò ra, chạy về phía cô bé câm, cô bé lại không đánh chúng mà còn lấy cơm canh cho chúng nữa.

“Sở tử tử, Nam Phong đi trộm rượu về cho Trường Nhạc uống.” Mạc Ly mách.

Sở Hoài Nhu nghe xong chỉ quay đầu, khoát tay nói: “Trường Nhạc bị chứng phong hàn nên uống rượu để trừ lạnh thôi.”

Sau một hồi bàn luận, Lữ Bình Xuyên và Sở Hoài Nhu rời chỗ góc tường, bước về phía đồng lửa.

Lữ Bình Xuyên đi đến cạnh đồng lửa đoạn bưng chén cơm lên, lấy một khúc xương cho Mạc Ly, phần thức ăn còn lại trong chén nó cũng không đụng mà bỏ vào cái hũ tên mập đang ôm.

Chuyện này trước đây cũng hay xảy ra thường xuyên nên hai đứa kia cũng không có phản đối gì, sau khi cảm ơn xong liền chú mục ăn tiếp.

“Người nói đi.” Lữ Bình Xuyên nhìn Sở Hoài Nhu, đề nghị.

“Người nói thì tốt hơn.” Sở Hoài Nhu lắc đầu đáp.

Cả đám còn lại thấy giọng điệu hai người khác thường bèn lục tục nghiêng đầu ngó, chỉ duy có cô bé câm kia vẫn im lặng ngồi ăn cơm, thì ra cô bé không chỉ có câm mà còn bị điếc nữa.

“Được rồi, để ta nói.” Lữ Bình Xuyên thoáng suy nghĩ chút rồi lên tiếng.

“Trường An hôm qua có một sự kiện lớn diễn ra, các người chắc cũng đã nghe đến rồi.”

“Đại ca, việc người nói chính là Pháp hội ở Đông thành sao?” Tên mập tiếp lời, đoạn lại bổ sung: “Ta nghe nói, pháp hội kia là để tranh giành kinh thư gì đó đấy...”

Lữ Bình Xuyên gật đầu: “Pháp hội lần nay do Hộ Quốc chân nhân đích thân chủ trì nhằm chiêu hiền đãi sĩ, kẻ tham gia tởm võ mà thắng trận không những có thể được gia phong quan tước mà còn có cơ hội cùng tham tường tìm hiểu Thiên Thư tàn quyển, có rất nhiều cao thủ các môn phái đã tới đây,

ta thấy chúng ta nên đi đông thành thử vận may một phen, dù không được nhận làm đệ tử nhưng làm tạp dịch thôi cũng đủ tốt hơn nhiều so với việc cứ ở cái ổ này.”

Lữ Bình Xuyên nói xong, mọi người đều im lặng chưa đáp, nó lại nói tiếp:

“Chúng ta cứ ở mãi đây cũng chẳng phải cách hay, dù thế nào cũng phải nghĩ cách thoát ra, cơ hội như thế chẳng phải lúc nào cũng có, chúng ta không thể bỏ qua được.”

Thấy đám kia không thể hiện thái độ gì, Sở Hoài Nhu ở bên cạnh liền cất lời:

“Cứ quyết như thế, ngày mai đi đông thành.”

Lữ Bình Xuyên nhìn mấy đứa một lượt đoạn nói: “Sắp tới có thể phải ly biệt, ta muốn cùng mọi người kết bái kim lan, không biết các người có đồng ý không?”

Cả đám nghe vậy thì ngờ ngàng gật đầu.

“Mạc Ly, đi rửa chén của người đi.” Lữ Bình Xuyên nói xong liền rút một cây dao ngắn từ bên hông ra đoạn nói tiếp: “Nam Phong, đưa cái cốc đến đây.”

“Đại ca, ta nghe nói cường đạo kết bái mới uống rượu máu, người tốt kết bái lại có một quy trình khác.” Tên mập đưa ý kiến.

“Quý ở tấm lòng, quan tâm gì mấy thứ quy củ vớ vẩn chứ.” Lữ Bình Xuyên khoát tay gạt đi.

Trong lúc đó, Mạc Ly đã cầm chén của mình định đi tới cửa để rửa, khi vừa tới cửa thì cô bé liền hốt hoảng quay đầu lại kêu:

“Đại ca, có người tới.”

Cả đám nghe vậy bèn bước tới bên cửa, chỉ thấy trong màn mưa xuất hiện một bóng người đang chậm chạp bước về phía ngôi miếu..

Qua một chốc, khi bóng người kia đến gần hơn, cả đám mới thấy rõ trang phục của kẻ đi tới, người này tuổi chừng hơn năm mươi, thân vận trường bào màu xanh cũ nát, tay trái y cầm một lá cờ vải một mặt màu vàng nhạt, tay phải nắm một cây gậy gỗ, khi y bước đi thì cây gậy liên tục gõ xuống mặt đất.

Mọi người đều lưu lạc phố phường cả, nên cũng không xa lạ gì với loại quần áo kiểu này, đó là một thầy tướng số mù lòa...

THAM THIÊN

Phong Ngữ Cửu Thu
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Bình Sinh Bát Tự

Thấy rõ kẻ đến là một người mù, cả đám thềm thở phào nhẹ nhõm.

“Tới rất đúng lúc, thầy bói thì hẳn biết rõ quy củ kết bái.” Sở Hoài Nhu nói.

“Ha ha, đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh mà.(1)” Tên mập cười, tiếp lời.

Nghe thấy trong miếu có tiếng người, người mù dừng lại, hỏi: “Bằng hữu có thể cho ta vào trong trú mưa chứ?”

“Ai cũng chẳng thể mang theo phòng ở mà lên đường được, mời vào.” Lữ Bình Xuyên hăng giọng, gắng cho nghe như giọng người lớn, đáp.

“Đa tạ.” Người mù lên tiếng cảm ơn, khua cây gậy gỗ rồi tiến tới, sau khi vào trong đại điện liền bám vào bậu cửa bên đông rồi lần chút rồi ngồi dựa vào tường.

Nhờ ánh sáng phát ra từ đồng lửa trong đại điện, cả đám dần trông rõ tướng tá kẻ mới đến. Người này vóc dáng không cao, tướng mạo bình thường, đôi mắt tuy nhắm lại nhưng từ việc hốc mắt trũng sâu có thể thấy con ngươi người này đã biến dạng sụp xuống. Làn da y rất đen, khuôn mặt đầy vẻ phong trần, có thể là hệ quả của việc phiêu bạt bên ngoài nhiều năm trời.

Y phục trên người y đã ướt sũng nên sau khi ngồi xuống, y liền hạ tay nải trên người xuống đoạn loay hoay mở ra, bên trong thấy có một bộ quần

áo khác để thay, một đôi giày cũ và một vài đống xem bói, ngoài ra còn có một bọc giấy, trong đó là hai cái bánh mì.

Người mù cầm một cái bánh mì lên, đưa tới miệng rồi chậm rãi ăn.

Cả đám tụi nhỏ ở đây trước giờ từng gặp nhiều lần người nghèo cùng kẻ ăn xin khác đến đây ta túc, vậy nên việc người mù này xuất hiện không khiến chúng quá bận tâm, thêm nữa y vừa rồi đã mở tay nài phôi rõ trước mắt chúng nên lòng đề phòng y đã tan biến hết. Sau khi đun nước sôi, Nam Phong còn mang một bát nước ấm sang cho y, người mù đón lấy xong liền uống nước ấm rồi ăn bánh tiếp.

Quay lại chỗ cũ, Nam Phong lại nhìn người mù một cái, khi này đưa nước, hẳn phát hiện hàm răng người mù rất đều, điều này có chút không bình thường, hiện tại đừng nói tới kẻ hơn năm mươi tuổi, chỉ tính người ba mươi tuổi thôi cũng có rất ít người có hàm răng đều như thế.

Đời người mù ăn bánh mì xong, Lữ Bình Xuyên liền đi đến hỏi y quy củ kết bái, người mù bèn giảng giải, tốc độ nói chuyện của y không nhanh cũng không chậm, rõ ràng từng từ từng chữ, liền mạch ít ngừng ngắt, ngữ điệu bình thản, không hề kéo dài.

Nghe được lời giảng giải của y, cả đám liền bắt tay hành động, Lữ Bình Xuyên dẫn Mạc Ly ra ngoài làm nhang đèn vàng mã, Nam Phong thì lôi tên mập ra ngoài tìm gà trống, nói là tìm chú thật ra là trộm bởi tìm, với những kẻ không tiền như chúng, tự nhiên cũng là trộm.

Khi Nam Phong và tên mập rời khỏi ngôi miếu đổ nát, ngoài trời vẫn còn đang mưa, có điều đã nhỏ đi khá nhiều.

“Cho ta xin một ngụm.” Tên mập đưa tay về phía Nam Phong.

“Cái gì đây???” Nam Phong theo phản ứng hỏi lại.

“Rượu đó!” Tên mập vênh mặt đòi hỏi.

Nam Phong liên tục khua tay: “Còn có chút xíu, phải để đấy chút còn kết bái chứ.”

“Một ngụm thôi.” Tên mập tiếp tục nài nỉ.

Nam Phong chỉ lắc đầu.

“Chúng ta là huynh đệ chung hoạn nạn mà chỉ xin hớp rượu người cũng không cho sao?” Tên mập dùng kế khích tướng.

Nam Phong không thèm để ý đến nó, đi lên đường lớn rồi sải bước tiến nhanh về phía đông.

Tên mập không được uống rượu, mặt như đưa đám, bụng đầy buồn bực bước theo sau.

Đi được mười mấy bước, Nam Phong đột nhiên dừng lại, móc bầu rượu từ trong ngực ra đưa cho tên mập: “Ta phải nói trước, chỉ một ngụm thôi.”

Tên mập nghe thế, tức thì mồm năm miệng mười đồng ý đồng thời đưa tay tóm lấy bầu rượu.

Chỉ thấy tên mập không có đưa tay mở nắp mà dùng răng nhổ nắp, Nam Phong vội vàng vươn tay ra giật lại, nhưng mà đã muộn, tên mập đã uống được một ngụm lớn.

Nam Phong hươ hươ bầu rượu, thấy chỉ còn lại đáy bầu mà thôi.

Thấy hấn tá hỏa nổi xung, tên mập vội vã cướp lời giải thích: “Ta nói giữ lời mà, chỉ uống có một ngụm thôi.”

Nam Phong lại lắc lắc bầu rượu, xác nhận chút còn rượu còn dư chẳng đủ cho người uống một ngụm liền kín đáo đưa lại cho tên mập đoạn nói: “Đợi

chút nữa chúng ta chia nhau ra, người đi ăn trộm gà, ta lại đi kiếm một một bình khác.”

“Được đó, được đó.” Tên mập khoan khoái ôm lấy bầu rượu rồi tiếp: “À phải rồi, lúc ăn cơm người với Trường Nhạc đã nói chuyện gì vậy?”

“Trường Nhạc thực như có tâm sự nặng nề, ta hỏi nó có chuyện gì nhưng nó nhất quyết không chịu nói.” Nam Phong lắc đầu đáp.

Tên mập gật đầu phụ họa: “Tên này đúng là không biết điều mà, người không biết trước đó Sở lão đại ép nó uống thuốc, nó còn nổi cáu hất văng cả chén thuốc đi luôn.”

“Đợi rảnh rồi ta sẽ hỏi thêm lần nữa.” Nói xong, Nam Phong dừng lại nhìn hai bên xung quanh rồi nói: “Ta đi về phía Nam, chút xong việc gặp lại nhau ở đây.”

Tên mập khoát tay đoạn tiến về phía Đông luôn.

Rượu đều được ủ từ lương thực ra, hiện tại lương thực không đủ cho người ăn, vậy nên tự nhiên nó là mặt hàng xa xỉ, tửu quán hay khách điếm đều canh giữ rượu rất nghiêm ngặt, vậy nên việc trộm rượu từ cửa hàng là cực kỳ khó nên cửa hàng rượu không phải mục tiêu của Nam Phong, thêm nữa, cửa hàng rượu tất nhiên thuộc về chủ quán, chung quy lại là thò thì không nên ăn cỏ gần hang, cửa hàng không được nhưng rượu là thứ khách trọ cũng muốn có, mà nếu họ có thì trộm của khách trọ lại chẳng để lại hậu họa gì.

Trời cuối thu vốn đã lạnh, mưa xuống lại càng lạnh hơn, đa phần khách trọ đều có rượu để uống cho ấm người, vậy nên chỉ sau nửa canh giờ Nam Phong đã đắc thủ. Nói thêm, đối với ăn mày như hắn thì trộm cắp chính là kỹ năng sống, nếu chỉ ăn xin thôi thì chắc chết đói lâu rồi.

Khi hắn trở về chỗ tụ tập, tên mập đã đứng chờ ở đó từ trước, cánh tay để trần giơ cái áo choàng ngăn được buộc lại trong tay, bên trong áo thấy căng phồng lên.

Hai đứa theo đường cũ trở về, khi về đến căn miếu đồ đã thấy Lữ Bình Xuyên và Mạc Ly ở đó sẵn đồng thời khu vực đất trống trước mặt tượng thần đã được quét sạch sẽ, tiếp đó cả đám ra chum nước sau miếu rửa lại mặt mũi.

Sau khi quay lại, cảm đám nhìn Lữ Bình Xuyên, Lữ Bình Xuyên lại lần nữa nhìn người mù rồi lên tiếng xin thỉnh giáo: “Tiên sinh, ngài người lớn xin giúp đỡ chỉ điểm cho chúng ta một chút.”

Lão mù hiện tại đang nằm, nghe thấy lời của Lữ Bình Xuyên bèn chống tay ngồi dựa tượng rồi nói: “Kết nghĩa là việc lớn của đời người, theo quy củ thì cần lễ tam sinh, chuẩn bị ngũ cốc, báo bát tự, thuật bình sinh, thư kỳ lập thể, tế cáo thiên địa.”

Lão mù nói xong, cả đám liền đưa mắt nhìn nhau.

“Tiên sinh, có thể đơn giản hóa một chút được không?” Lữ Bình Xuyên nhăn trán hỏi..

“Kết nghĩa là trò đùa sao?” Lão mù lắc đầu.

Lữ Bình Xuyên tiếp lời: “Tiên sinh, mấy người chúng ta vốn là huynh đệ tình thâm, hôm nay chỉ là làm lễ nghi cho qua thôi.”

Lão mù không có trả lời ngay, y trầm mặc một chút rồi cất lời:

“Bây giờ bắt đầu từ bên trái, theo thứ tự từ lớn tới nhỏ mà xếp hàng, kế đó hướng mặt quỳ bái thần tượng thổ địa.”

Lão mù vừa nói xong, cả đám liền sắp xếp quỳ xuống, ngoài cùng bên trái là Sở Hoài Nhu, cạnh cô là Lữ Bình Xuyên, kế là tên mập. Nhóc Mạc Ly quỳ ngoài cùng bên phải, cạnh nó là tên trộm rượu Nam Phong rồi đến cô bé câm.

“Trường Nhạc, đến đây mau.” Lữ Bình Xuyên vẫy tay gọi Trường Nhạc đang ngồi dựa vào cây cột gỗ trong đại điện.

Trường Nhạc nhìn Lữ Bình Xuyên, lắc đầu.

Lữ Bình Xuyên thấy vậy liền cau mày, lên giọng ra lệnh: “Mau tới đây quỳ xuống.”

Trông thấy Lữ Bình Xuyên nổi cáu, Trường Nhạc hơi cúi đầu đáp: “Ta không muốn liên lụy các người.”

“Nói nhảm cái quái gì vậy?” Lữ Bình Xuyên trợn mắt nhìn lại.

“Trường Nhạc, mau đến đây.” Sở Hoài Nhu vẫy vẫy tay gọi nó: “Chúng ta là người một nhà còn nói gì tới liên lụy chứ?”

Trường Nhạc đưa mắt nhìn Sở Hoài Nhu một chút đoạn nhìn sang Lữ Bình Xuyên đang tức giận với đám bạn mình, xong nó bèn đứng thẳng lên rồi đi đến quỳ xuống chỗ giữa tên mập với cô bé câm.

“Thông thuật(2) bát tự bình sinh.” Tiếng lão mù từ bức tường phía nam vang lên.

“Họ Sở, tên Hoài Nhu, sinh vào giờ Sửu, ngày Ất, tháng Tị, năm Bính Ngọ, mười bốn tuổi, là người thông Lĩnh Tây, huyện Kỳ Nam.” Sở Hoài Nhu lên tiếng đầu tiên, vì khi này đã rửa mặt mũi cẩn thận nên có thể thấy tương đối rõ dung mạo cô bé. Sở Hoài Nhu mặt trái xoan, ngũ quan nhu hòa, lớn lên hẳn trông rất phúc hậu.

“Họ Lữ, tên Cương, tự Bình Xuyên, sinh vào giờ Tý, ngày Dần, tháng Bính Tý năm Bính Ngọ, mười bốn tuổi, là người Trường An, là con trai của Lữ Chính Càn, nguyên Bình Sự Đại Lý Tự.” Lữ Bình Xuyên cao giọng nói, đôi mắt có thần, trên trán còn ẩn giấu anh khí.

“Đại ca, ta nên nói thế nào?” Tên mập nghiêng đầu nhìn sang bên trái, hỏi.

Lữ Bình Xuyên quay đầu nhìn về phía người coi bói mù hỏi: “Tiên sinh, chúng ta đều là cô nhi, mấy đứa này đến cha mẹ ruột cũng chưa từng gặp, đừng nói ngày sinh tháng đẻ, ngay đến tên họ cũng không có, vậy phải làm sao cho đúng?”

“Có sao nói vậy.” Lão mù thuận miệng đáp, với lão, việc kết bái của đám nhỏ ăn xin này chẳng khác gì một trò đùa.

“Bàn Tử(3), mười ba tuổi, hình như là người huyện Lâm, chắc là sinh tháng Tư.” Tên mập nói. Người mập hay ốm, chủ yếu do yếu tố di truyền quyết định, Bàn Tử này vốn béo mập từ nhỏ nhưng xương cốt lại không yếu, thân hình cũng không lùn, đôi mắt lớn, chỉ có điều là kém linh hoạt.

“Công Tôn Trường Nhạc, mười ba tuổi, sinh vào giờ Ngọ ngày mười tám, tháng Sáu.” Trường Nhạc lên tiếng. Dù tuổi còn nhỏ nhưng ngũ quan đường nét trên khuôn mặt nó cũng đã định hình, xương gò má hơi cao, phần xương rìa tròng mày hơi lồi lên, so với Lữ Bình Xuyên còn có phần kiên cường hơn.

Cô bé mắt to là người câm nên không nói được, thực đáng buồn, Nam Phong ở cạnh cô bé bèn ra dấu, ý muốn giúp cô bé nói, cô bé liền gật đầu lia lịa.

Nam Phong hăng giọng, tay cầm tay cô bé cầm đoạn đồng dục nói: “Nàng cũng không có tên, chúng ta gọi nàng là Nàng Mắt To, cũng mười ba tuổi.”

Tuy không nghe được nhưng thấy khẩu hình của Nam Phong, cô bé cảm không khỏi cảm kích nhìn hẳn, có điều khi hẳn quay lại nhìn cô bé cười thì cô vội vàng nhìn đi chỗ khác.

“Mười hai năm trước ta bị vớt lại ở ngoài cửa miếu, là miếu đại gia đã cứu ta, ngày đó trời nổi gió Nam nên ta có cái tên này.” Nam Phong nói.

“May là ngày đó trời không phải gió Tây Bắc.” Tên mập bĩu môi.

Lữ Bình Xuyên trừng mắt như tên mập đoạn quay sang nói: “Mạc Ly, tới phiên ngươi.”

“Ta tên Mạc Ly, là đại ca nhật về, ta vốn có một khối ngọc, trên đó có hai chữ Mạc Ly, nhưng khối ngọc này hiện tại ta không có khối ngọc đó, mấy năm trước Bàn Tử ngã bệnh, đại ca đã đi cầm khối ngọc đó, đại ca nói sau này sẽ chuộc lại trả ta, à phải rồi, ta tám tuổi.” Mạc Ly tuổi còn nhỏ nên nói năng không được lưu loát, rành mạch.

Nghe cả đám nói xong, lão mù lại cất tiếng: “Minh thệ.”

“Niệm cùng ta,” Lữ Bình Xuyên nhìn mấy đứa xung quanh, đợi tới khi cả đám cùng gật đầu mới cao giọng tuyên thệ: “Thương thiên tại thượng, hôm nay bảy người chúng ta kết làm huynh đệ tử muội, sau này có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu.”

“Đốt giấy hương.” Lão mù lần nữa chỉ điểm.

Cả đám liền đứng dậy, dâng hương đốt vàng mã.

“Uống máu.” Lão mù lại nói.

Mấy đứa nhỏ không hiểu ý, nhưng Lữ Bình Xuyên với Sở Hoài Nhu hiểu, Sở Hoài Nhu nhìn sang phía tên mập: “Ra ngoài mang con gà trống vào đi.”

Rượu không có nhiều lắm, chỉ vừa đủ một bát. Sau khi rót rượu xong, Lữ Bình Xuyên lại giục tên mập: “Lề mề quá, mau mang tới đây.”

“Đại ca.” Về mặt Bàn Tử đang đứng ngoài cửa có điếm quái dị.

“Chết rồi sao?” Lữ Bình Xuyên hỏi.

“Không, còn sống.” Bàn Tử đáp.

“Vậy người còn chờ cái gì, nhanh đem đây.” Lữ Bình Xuyên lại hối thúc.

“Cái này, cái này, ày khi nãy trời tối đèn tắt, vì thế ta cũng không trông rõ lắm...” Tên mập ập úng nói đồng thời vẫn cố thủ không vào.

“Chắc hẳn bắt nhầm con vịt mang về rồi.” Nam Phong cười nói.

“Là gà, có điều...”

Đúng lúc Bàn Tử vô cùng lúng túng, người xem bói mù liền giải vây cho nó: “Trong số các người có nữ, dùng gà mái cũng được.”

Bàn Tử nghe được câu này mới dám cầm con gà mái đi vào.

Lữ Bình Xuyên rút cây dao ngắn bên hông ra, khứa vào cổ con gà rồi nhỏ vài giọt máu vào trong bát, tiếp đó ngồi xổm xuống đưa cho Mạc Ly uống một ngụm, kế đến là Nam Phong. Sau khi đợi cả đám uống xong, Lữ Bình Xuyên uống một hơi cạn sạch chỗ còn dư rồi ra sức ném vỡ vụn cái bát:

“Nếu nội bộ lục đục, thủ túc tương tàn thì giống như bát này...”

Chú giải:

(*) Bình sinh bát tự: Hiểu đơn giản là thông tin về ngày tháng năm sinh của một người. Có thể tìm hiểu rõ hơn qua khái niệm Tứ trụ Bát Tự trên google.

(1): Nguyên nghĩa câu này là muốn ăn rùa thì có ba ba đến. Ý chỉ cần điều gì đó thì may mắn có ngay.

(2): Nói ra, kể ra.

(3): Bàn Tử: Tên này cũng có nghĩa là tên mập, có điều khi kết bái, xưng danh tự thì đúng hơn. Sau này khi đề cập đến nhân vật này mình sẽ dùng tên Bàn Tử.

THAM THIÊN

Phong Ngữ Cửu Thu
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Đêm Tối Giết Người

Việc kết bái có thể tiến hành thuận lợi đều nhờ lão mù chỉ điểm nên sau khi kết bái xong, Lữ Bình Xuyên không quên nói cảm ơn lão thêm lần nữa. Kể đó, cả đám bày chần đệm rồi cùng nằm nghỉ.

Mạc Ly và Lữ Bình Xuyên nằm ở góc Tây Bắc, Sở Hoài Nhu ngủ ở góc Tây Nam, cô bé cầm nằm một mình nơi góc Đông Bắc, Nam Phong cùng Trường Nhạc nằm trước tượng thần, Bàn Tử chiếm một chỗ góc Đông Nam, còn lão mù nằm ở mé phải cửa điện.

Đống lửa từ từ tắt đi, theo đó không gian trong điện cùng dần chìm vào bóng tối.

Canh Tư, lão mù bắt đầu ho khan, kể đó tiếng ho đột nhiên chuyển sang rất dữ dội.

Nam Phong thấy lão không khỏe bèn bò dậy thối thối đám tro sắp tàn đoạn thêm mấy cây củi vào.

“Đa tạ.” Lão mù nhỏ giọng cảm ơn.

“Không có gì.” Nam Phong quay lại chỗ cũ nằm vật xuống, chợt hần phát giác ra rằng Trường Nhạc vốn nằm cạnh nay đã biến mất.

Bấy giờ mưa đã tạnh nên Nam Phong tranh thủ chạy ngó qua nhà xí chút, không ngờ Trường Nhạc cũng không có ở đó.

“Lão tiên sinh, có một đứa trong số chúng ta ra ngoài, lão có biết hẳn đi lúc nào không?” Nam Phong hỏi lão mù.

“Khi ta ho khan ban nãy.” Lão mù bình thản đáp.

Hiện giờ Nam Phong chẳng có thời gian mà nghĩ xem việc lão mù ho khan là vô tình hay cố ý, hần hỏi gấp: “Nó đi hướng nào?”

“Đi về phía nam đó.” Lão mù đáp.

Nam Phong vừa nghe thì vội càng thêm vội, lập tức đánh thức cả đám, tức thì ai cũng lớn tiếng gọi khắp vùng xung quanh ngôi miếu nhưng không hề thấy Trường Nhạc trở lại.

“Khi nãy kết bái nó đã nói rằng không muốn liên lụy chúng ta, giờ ngẫm lại lời nó nói hẳn ẩn chứa hàm ý nào đó, nghĩ kỹ xem gần đây có ai đắc tội với nó không, ta ngờ rằng nó đi báo thù.” Lữ Bình Xuyên phỏng đoán.

Bàn Tử lắc đầu phản đối: “Không thể có chuyện đó, mấy ngày nay nó bị bệnh, cũng không hề ra khỏi cửa.”

Trong lúc hai đứa đang nói chuyện, cô bé cầm cũng hoa tay múa chân một chập với Nam Phong, hần rất nhanh hiểu ý: “Sài đao(*) bị mất, nó mang theo đao ra ngoài.”

Cả đám nghe xong khi kinh hoàng biến sắc, đêm tối mà mang đao ra ngoài thì chuyện hẳn là nghiêm trọng.

“Ta ra ngoài tìm nó, các người không nên chạy loạn.” Lữ Bình Xuyên xoay người hướng ra cửa.

“Ta đi với người.” Sở Hoài Nhu cũng ra ngoài theo.

“Bọn ta cũng đi.” Đám mấy đứa Nam Phong, Bàn Tử cũng muốn cùng đi ra ngoài.

Sở Hoài Nhu xoay người nhìn hần, khoát tay nói: “Các người ở lại!”

Cả đám nghe thế liền dừng bước, Sở Hoài Nhu với Lữ Bình Xuyên là đầu lĩnh của chúng nên với mệnh lệnh của hai người, chúng tự nhiên sẽ tuân theo.

Dù chấp nhận ở lại trong ngôi miếu nhưng cả bốn đứa đều đứng ngồi không yên, việc kiêu này trước đây chưa từng xảy ra nên chúng vừa lo Trường Nhạc làm hại người khác, đồng thời cũng sợ người khác sẽ làm hại Trường Nhạc.

Sau một hồi lo nghĩ, Nam Phong trấn tĩnh lại hỏi: “Bàn Tử, ngày hôm qua người ở miếu cả ngày, xế chiều có chuyện gì xảy ra không?”

“Không có chuyện gì cả, sau khi các người đi thì ta với Trường Nhạc ra cánh rừng phía sau nhặt củi, kể đó trời mưa nên nó về trước.” Bàn Tử đáp.

“Lúc đó tâm trạng Trường Nhạc thế nào?” Nam Phong hỏi tiếp.

“Rất là tốt.” Bàn Tử đáp ngay.

“Lúc người về thì hẳn đang làm gì?” Nam Phong tiếp tục hỏi.

Bàn Tử suy nghĩ một chút rồi đáp: “Lúc ta về thì nó đã đi nằm nghỉ, ta còn nói chuyện với nó nhưng không thấy có phản ứng gì, ta nghĩ là nó ngủ rồi nên cũng không để ý lắm.”

“Lúc người về còn có ai trong miếu nữa không?” Nam Phong không ngừng hỏi.

“Không có ai, chỉ có mỗi nó.” Bàn Tử lắc đầu trả lời.

Nam Phong không hỏi thêm nữa, hẳn vốn nghĩ rằng sắp biết được nguyên nhân dẫn tới cảm xúc dị thường của Trường Nhạc, nhưng đi tới đây lại như vào ngõ cụt vậy.

Một khắc sau, Bàn Tử đột nhiên nghĩ tới một chuyện: “Không phải, có người đã về khi đó bởi sau khi ta trở lại thấy có bọc thuốc trên bàn.”

“Bọc thuốc đó là do đệ mang về.” Mạc Ly nói chen vào.

Nam Phong quay đầu nhìn Mạc Ly, hỏi: “Lúc đệ về thì Trường Nhạc đang làm gì vậy?”

“Mang củi vào trong miếu.” Mạc Ly đáp.

“Đệ có nói gì với hắn không?” Nam Phong hỏi.

“Có, lúc về thì đệ gặp ca ấy, ca ấy chờ đệ ở đầu đường, đệ càng đi vội thì ca ấy càng không chịu thả, cứ kéo đệ hỏi rất nhiều chuyện.” Mạc Ly có phần sợ hãi.

“Hỏi cái gì? Nói chậm thôi, không cần gấp.” Nam Phong dịu giọng trấn an nó.

“Ca ấy hỏi thuốc đệ cầm do ai đưa, đệ bảo do đại tỷ đưa. Ca ấy lại hỏi lấy từ chỗ nào, đệ bảo từ tiệm thuốc Tế Thế. Tiếp đó ca ấy còn hỏi đệ có cùng đại tỷ vào trong tiệm không, đại tỷ ở trong tiệm thuốc bao lâu rồi còn hỏi sao mỗi mình đệ về, còn nhiều chuyện nữa nhưng đệ không nhớ hết.” Mạc Ly nhìn Nam Phong e sợ: “Đệ nói thật mà, không có nói dối đâu.”

Đợi Mạc Ly nói xong, Nam Phong ngoảnh đầu nhìn Bàn Tử hỏi: “Người tận mắt nhìn thấy Trường Nhạc hất chén thuốc kia?”

“Đúng thế.” Bàn Tử gật đầu.

Nam Phong xoay người ra hiệu cho cô bé cầm, ý bảo nàng ở lại trong miếu trông nom Mạc Ly, đoạn vẫy vẫy Bàn Tử nói: “Nhanh, cùng ta đi đến tiệm Tế Thế.”

“Đến tiệm thuốc làm gì?” Bàn Tử còn ở ra, chưa kịp hiểu vấn đề.

“Trường Nhạc định giết đại phu tiệm đó.” Nam Phong vừa nói vừa xông ra ngoài.

Đến lúc này, việc đã rất rõ ràng rồi. Trường Nhạc ngờ rằng đại tể vì lo chữa bệnh cho nó mà dùng thân thể đổi thuốc của đại phu, mà đại phu tiệm Tế Thế, từ thành tích làm khác chốn công đường kia đủ hiểu gã thực không tốt đẹp gì, điểm này càng gia tăng sự ngờ vực của Trường Nhạc. Việc Trường Nhạc hất chén thuốc là do nó cảm giác chén thuốc đó không sạch sẽ, còn chuyện muốn giết tên đại phu kia, ngoài lý do định nhanh chóng trả hận cho đại tể còn có nguyên nhân rất lớn khác là lòng tự ái bị tổn thương. Tiểu nam nhân vẫn là nam nhân, chịu khuất nhục là điều nam nhân không thể chấp nhận được.

Sau khi rời miếu, Nam Phong co giò chạy thực mạng, tiệm Tế Thế kia cách ngôi miếu của chúng chỉ có năm dặm đường, thêm nữa trước đó cả đám đã chậm trễ không ít thời giờ, nói vậy tức là hiện tại Trường Nhạc đã đến tiệm thuốc rồi.

“Nam Phong, chờ ta chút.” Bàn Tử từ đằng sau gọi với lên.

Nam Phong lòng lo lắng nên chẳng chậm lại tí nào.

Bàn Tử thấy thế gào lên: “Chúng ta tay không chạy tới đó cũng chẳng giúp được gì, nhanh tìm thêm người.”

“Tìm ai?” Nam Phong không buồn quay đầu lại.

“Tất nhiên là người để đánh nhau, lão già kia dám khi nhục đại tể, phải giết lão.” Bàn Tử há mồm thở dốc, hơi thở càng lúc càng gấp.

“Người thì đánh thắng được ai?” Nam Phong nhíu mày đáp. Hẳn thực sự lo Trường Nhạc giết người, nhưng điều hăng càng sợ hơn là Trường Nhạc giết nhầm người. Tất cả những điều kia suy cho cùng cũng chỉ là suy đoán của hẳn, rốt cuộc sự thực có đúng như thế không vẫn chưa thể làm rõ được.

Tiệm thuốc Tế Thế là một sáo viện (1) rất lớn, có cả cửa trước và sau. Khi còn cách khoảng một trăm bước, chợt có tiếng kêu thảm thiết thể lương truyền tới, tiếng kêu là do nữ nhân phát ra, vào thời điểm vốn yên tĩnh lúc tờ mờ sáng như thế này nó càng chói tai.

Nam Phong nghe tiếng kêu thì thầm rùng mình, gấp gáp chạy tới. Tiệm Tế Thế có hai cửa, cửa lớn nằm hướng chính nam, cái còn lại là cửa nhỏ nằm phía Tây Bắc. Hiện giờ, cửa nhỏ đã mở, thời gian đã gần canh Năm, trời sáng mờ mờ nhưng đủ thể thấy có một con chó chết ở ổ chó ngoài cửa, cách đó không xa còn có một con gà chết, nhìn kỹ thì đây chính là kết quả của việc cả đám giết gà kết nghĩa.

Nam Phong chẳng kịp ngẫm ngợi nhiều, sau khi qua cửa liền nhắm thẳng hướng chính phòng phía Bắc mà chạy, chính phòng cũng đang mở cửa. Vừa bước qua cửa chính phòng, tức thì trước mắt là một màn khiến Nam Phong không khỏi hít vào một hơi lạnh. Cách cửa tầm năm bước là một nam tử béo ú vận mỗi cái quần cốc đang nằm sòng xoài trên mặt đất, cổ y bị chém gần như đứt lìa chỉ còn mỗi chút da dính với thịt. Khắp nơi trong phòng đều là máu, một người đàn bà trung niên đang kinh hoàng nép vào góc tường, thân thể run lên, miệng lắp ba lắp bắp xin tha mạng.

Trường Nhạc hiện tại đứng ngay giữa phòng, tay phải nắm bình trà trên bàn rót thẳng vào miệng, tay trái cầm cây sài đao đang nhỏ máu.

Bị cảnh tượng khủng bố thế này đập vào mắt, đến Nam Phong cũng bị dọa cho ngây người. Mùi máu trong phòng xộc lên khiến hãn thực muốn mửa, phải đợi đến khi Trường Nhạc đặt bình trà xuống hãn mới kịp có phản ứng, lập tức xông tới kéo Trường Nhạc đồng thời hô: “Chạy mau.”

Điều khiến hãn không ngờ là Trường Nhạc lại không chạy cùng hãn mà ra sức vùng tay ra: “Ta sẽ không đi, người mau đi đi.”

Nam Phong chưa đáp thì hai tên tiểu nhị của tiệm thuốc đã từ tiền viện chạy về hậu viện.

Nam Phong không nói câu nào, một lần nữa túm tay Trường Nhạc kéo ra ngoài.

Trường Nhạc cao hơn Nam Phong cả cái đầu, sức lực cũng mạnh hơn hẳn nhiều, nếu là lúc bình thường thì Nam Phong không thể kéo nổi, nhưng bản thân Trường Nhạc vốn có bệnh sẵn trong người, việc mới làm đều dựa vào lửa giận thôi thúc, bây giờ lửa giận tan đi khiến cơ thể bỗng trở nên yếu ớt, theo đó bị Nam Phong lôi ra khỏi căn phòng.

Hai tiểu nhị thấy hai người từ chính phòng bước ra, lại thấy Trường Nhạc cầm đao thì biết ngay có việc không hay xảy ra, tiểu nhị lớn tuổi tiện tay vớ một cái đòn gánh từ góc tường đoạn tra vấn: “Các người là ai?”

“A Phúc, lão gia bị bọn nó giết.” Tiếng la khóc của người đàn bà kia từ trong phòng vang lên.

Tiểu nhị tên A Phúc nghe được tiếng chủ mẫu gào thét nhưng y không dám tiến lên, chỉ nắm chặt đòn gánh rồi lớn tiếng quát tháo để phô trương thanh thế.

Tiểu nhị trẻ tuổi không tìm được vũ khí vừa tay, y tóm bừa cây chổi cầm trong tay: “Ta nhận ra chúng nó, là mấy thằng ăn mày ở miếu Thổ Địa.”

“Người là do ta giết, huynh đệ của ta không liên quan, các người cứ việc trói ta lại đem trình quan.” Trường Nhạc vừa nói vừa định giẫy thoát khỏi sự lôi kéo của Nam Phong.

Thấy tên tiểu nhị vọt lên, Nam Phong vung tay đoạt cây sài đao trong tay Trường Nhạc đoạn hô: “Chớ bước tới, kẻ nào cũng đừng có bước tới.”

Hai tiểu nhị cao lớn hơn cả hai đứa nhiều nên đợi đến khi thấy rõ hai đứa chỉ là hai tiểu tử mới lớn, những toan tính e dè biến mất, lập tức vừa hô hét giết người vừa cố gắng tiến tới đánh người.

Sài đao mà Nam Phong dùng cùng lắm chỉ dài hơn thước, đòn gánh tự nhiên dài hơn nhiều, Nam Phong lại không muốn bỏ Trường Nhạc mà chạy nên khi bị A Phúc tấn công thì tránh né cực kỳ khó khăn, liên tiếp ăn đòn.

Chính vào lúc Nam Phong đang kêu khổ không hết thì Bàn Tử vọt từ ngoài cửa vào, tay nắm một cây côn, giơ nó quá đầu rồi đập một phát từ đằng sau khiến A Phúc ăn trọn một đòn đánh lén đã ngã vật ra..

“Đần mặt ra đấy làm gì, mau chạy đi.” Bàn Tử sau khi đánh lén thành công, tức thì vừa hô vừa lao tới đánh tên tiểu nhị trẻ tuổi kia.

Nam Phong nhân cơ hội này kéo Trường Nhạc chạy ra, vừa qua cửa liền thấy Lữ Bình Xuyên và Sở Hoài Nhu từ phía Tây Bắc chạy tới.

Chạy tới gần hơn, thấy được sài đao trong tay Nam Phong và vẻ mặt đờ đẫn của Trường Nhạc, cả hai cũng đã lờ mờ đoán được chuyện gì đã xảy ra.

“Nó giết đại phu?” Lữ Bình Xuyên nhìn Nam Phong, hỏi.

“Phải.” Hai người đến khiến Nam Phong trấn định lại nhiều: “Đại ca, bọn họ nhận ra chúng ta.”

Lữ Bình Xuyên nghe thế, lông mày nhíu lại nhưng y cũng không bối rối, sau một thoáng suy nghĩ liền cất tiếng: “Miếu đồ không thể ở nữa, Hoài Nhu, người đưa Trường Nhạc đi. Ta về miếu dẫn Mạc Ly với Mắt To. Nam Phong, người với Bàn Tử một nhóm, chia nhau đi đi.”

“Vậy tụ hợp ở chỗ nào?” Sở Hoài Nhu nhanh chóng hỏi.

Lữ Bình Xuyên lắc đầu đáp: “Ở chung một chỗ thì lộ liễu quá, tách ra đi, đợi ròi đi đã ròi tính sau.”

Sở Hoài Nhu quyết đoán gật đầu đoạn kéo Trường Nhạc chạy về phía Nam.

“Hoài Nhu, Trường Nhạc có giết nhầm người không?” Lữ Bình Xuyên hỏi.

Sở Hoài Nhu nghe thấy bèn quay đầu lại nhưng không trả lời, chỉ nhìn cả hai một cái rồi vội vã kéo Trường Nhạc ròi đi...

Chú giải:

(*)Sài đao: Dao bổ củi.

(1) Sáo viện: Một kiểu kiến trúc tổ hợp nhiều phòng, hai cửa trước sau, xây 3 lớp và thường dành cho các hộ có mặt tiền rộng.

THAM THIÊN

Phong Ngữ Cửu Thu
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Cô Gái Dưới Sông

“Bàn Tử, rút mau.” Lữ Bình Xuyên hướng về phía Bàn Tử, hét lớn.

Bàn Tử trước đó đã đuổi ép tên tiểu nhị nhỏ tuổi vào trong phòng chính, hiện giờ đang canh cửa không cho y chạy ra, nghe tiếng hét của Lữ Bình Xuyên thì liền quăng cây côn đi đoạn chạy ra ngoài.

“Nam Phong, nhớ bảo trọng.” Dứt lời, Lữ Bình Xuyên không đợi Bàn Tử ra khỏi cửa mà lập tức chạy về phía Bắc.

“Chạy mau, chạy mau.” Bàn Tử dù đang chạy trốn vẫn không quên xách theo con gà chết.

Nam Phong ném sài đao xuống, tức thì xoay người chạy về hướng Nam.

“Này, quay lại đã.” Bàn Tử ở phía sau la lên.

“Nhanh chạy theo ta.” Nam Phong hô lớn.

Bàn Tử nghe xong liền quay đầu chạy theo nhưng khi đến cửa nhỏ lại vừa lúc tên tiểu nhị của tiệm thuốc vọt ra, Bàn Tử thấy tình thế không ổn, chỉ đành quay đầu lại chạy về phía Bắc.

Nam Phong nhìn thấy thế cũng đành vô kế khả thi, chỉ có thể lớn tiếng hô: “Tuyệt đối không được quay lại.”

“Ta chạy đâu bây giờ?” Bàn Tử vừa chạy vừa hô hỏi.

Nam Phong không đáp, bản thân hẳn cũng chẳng biết phải đi đâu, việc cấp bách bây giờ là mau chóng tìm chỗ ẩn trốn an toàn, trăm vạn lần không

thể để quan binh bắt được.

Sau khi chạy một quãng, Nam Phong ngã lăn ra, điều này là do hãn cố ý để dụ hai tên tiểu nhị kia đuổi theo mình. Bàn Tử chạy chậm, nếu để hai tên đó đuổi theo thì chẳng mấy chốc sẽ tóm được Bàn Tử.

Hai tên kia đang phân vân nên đuổi theo ai thì lại thấy Nam Phong ngã, lập tức chạy về phía hãn,

Đợi đến khi hai tên này sắp tới gần, Nam Phong nhanh chóng bò dậy rồi chạy như điên về phía Nam, tới đầu một con hẻm thì ngoặt sang phía Tây, chạy về phía đó mấy bước lại quay sang phía Nam, kế đó chạy xuyên qua một con hẻm rồi lại đổi hướng chạy về phía Đông.

Phát hiện không còn thấy bóng dáng hai tên tiểu nhị đâu nữa, hãn liền giảm tốc không chạy thực mạng nữa. Hiện giờ trời đã lờ mờ sáng, trên đường đã xuất hiện người đi đường, tuy chưa đông nhưng nếu cứ chạy như này chắc chắn sẽ khiến người khác để ý.

Nam Phong từ nhỏ đến lớn sống ở đây nên rất quen thuộc với cảnh vật xung quanh, hãn vừa rảo bước vừa âm thầm cân nhắc chỗ trốn hợp lý nhất.

Sau khi suy tính, hãn quyết định đi Đông thành, nơi đó mấy ngày nay đang cử hành Pháp hội với quy mô rất lớn, tới đó trốn là an toàn nhất. Theo suy nghĩ thông thường của mọi người, bao gồm cả quan sai, đã đụng đến nhân mạng thì ắt sẽ trốn tới chỗ vắng người, chẳng có ai nghĩ tình huống hãn dám xuất đầu lộ diện còn cả gan đi tới nơi đông người như thế.

Quyết định xong, Nam Phong liền bắt đầu chú ý các cửa hàng cùng dân cư hai bên đường, đám áo quần rách rưới trên người hãn rất dễ gây chú ý, phải tìm cách đổi đi, không thể để cho kẻ khác nhận ra hãn là ăn mày.

Đi được khoảng bốn năm dặm, hãn cũng chẳng thể kiếm được y phục mà giờ đã đến con đường dọc theo hướng Bắc Nam, cũng chính là ranh giới

giữa Đông thành và Tây thành, đi thêm về phía Đông hiển nhiên chính là Đông thành.

Nam Phong dù lớn lên trong thành Trường An nhưng hẳn lại không quen thuộc Đông thành, nguyên do rất đơn giản, ăn mày trong thành cũng có phân chia địa bàn, nếu chạy sang địa bàn của kẻ khác ăn thì chắc chắn sẽ bị những tên ăn mày khác đánh, đánh tới mức độ nào thì phải xem tâm tình đối phương ra sao, thậm chí có đánh chết cũng chẳng sao bởi sẽ không có ai quan tâm đến một gã ăn mày chết.

Không giống như Tây thành, nơi những phòng ốc thấp bé không đều được xây dựng chen chúc nhau, nhà cửa tại Đông thành đa số là độc môn độc viện, chiếm diện tích rất lớn, nhà cửa được bố trí xây dựng giãn cách nhau rất xa.

Pháp hội gì đó thì bắt đầu từ hôm qua rồi. Hẳn dù không tới đến nhưng nghe được người ta nói qua rằng Pháp hội sẽ được cử hành ở trước cửa Chính Dương. Để hiểu đơn giản thì Hoàng đế ở trong hoàng cung, ngoài hoàng cung là hoàng thành mà cửa thành phía Nam chính là cửa Chính Dương.

Lúc này đã có hàng ăn sáng mở cửa rồi, không như hàng quán vỉa hè ở Tây Thành, những hàng ăn sáng ở đây đều là cửa hàng nấu nướng cẩn thận, có điều với Nam Phong thì chuyện này cũng chẳng khác gì nhau bởi bất kể là quán vỉa hè hay tửu lâu cao ngất thì hẳn cũng chẳng có tiền mà ăn.

Nhưng có một điểm khiến hẳn chú ý là trong số thực khách ăn sáng trong tửu lâu có không ít người mang theo binh khí, vừa nhìn đã có thể nhận ra là những kẻ luyện võ, trong số này lại có một số người vận đạo bào của đạo sĩ.

Hẳn cũng khá may mắn, trên đường không đụng phải người cùng nghề nên sau thời gian một nén nhang đã tới được chỗ gần cửa Chính Dương.

Trước cửa Chính Dương là một đài gỗ rất lớn được dựng nổi hẳn lên, đài gỗ này hơn khoảng một trượng, rộng chừng gần ba trượng, phía Đông đài còn có thêm mấy chục bậc tam cấp lớn trải dài về hướng Tây.

Đài gỗ được phủ thảm đỏ, trên thảm có thêm mấy ghế trải nệm, có điều do người người còn chưa tới nên mấy chỗ đó đều đang phủ vải đỏ. Trên đỉnh đài có dựng một cái lọng rất lớn bằng vải lụa vàng, hẳn là dùng để che nắng.

Dưới đài có bốn hàng ghế, tách thành hai nhóm, một nhóm đặt theo hướng Nam Bắc, một nhóm sắp theo hướng Đông Tây, mỗi nhóm là hai hàng ghế đối diện nhau với mấy chục cái ghế ngồi.

Ở khu vực hai bên mỗi nhóm có rất nhiều lều hình vuông, mỗi lều đều có hai phòng, một lớn một nhỏ, bên trong có bày biện bàn gỗ cùng ghế băng... vv...

Nam Phong cẩn thận quan sát xem có binh lính canh gác hay không, nhưng vì thời gian còn sớm nên trong sân chỉ có vài tên lao dịch đang kéo thạch niễn (1) để lu cho phẳng góc sân.

Sau khi nhìn khắp xung quanh thêm một lượt, Nam Phong liền đi về phía Đông Nam, ở chỗ cách đó chừng hai dặm thấy hai bên có mấy cây Liễu, mùa thu mà lá cây không rụng, có thể leo tạm nên đó náu.

Tới gần, hẳn mới phát hiện mấy cây Liễu này mọc cạnh bờ sông. Ngoài hoàng thành có con sông đào để thủ thành và thoát nước, đây chính là con sông đó. Sông rộng khoảng hai trượng, hôm qua có mưa lớn nên nước dưới sông chảy khá mạnh.

Nam Phong trèo lên cây liễu lớn nhất, tìm một trạc cây như chữ Y rồi ngồi lên đó, quanh trạc cây có nhiều nhánh liễu rủ xuống biến chỗ đó trở thành một nơi ẩn nấp rất tốt.

Đến bây giờ hẳn mới bình tĩnh lại, nhưng ngay sau đó lại lo lắng cho đám Sở Hoài Nhu. Cả đám vốn định hôm nay sẽ đến đây kiểm cơ hội, chẳng ngờ giữa đường sinh biến khiến kế hoạch hoàn toàn bị thay đổi.

Nam Phong tiện tay bẻ một cành liễu đem ngậm trong miệng, đoạn bắt đầu tĩnh tâm suy nghĩ. Việc xảy ra lúc rạng sáng, dù tiểu nhị tiệm thuốc có báo quan ngay thì quan phủ cũng không thể ngay lập tức phái người truy bắt, ít nhất cũng phải chờ đến giờ Thìn thì đám nha dịch mới bắt đầu làm việc mà cửa thành giờ Mão đã mở, như thế trước lúc quan phủ đi bắt người thì cả đám cũng có đủ thời gian trốn chạy.

Sở Hoài Nhu và Trường Nhạc rất có thể đã ra khỏi thành bởi dù gì Trường Nhạc cũng là hung thủ giết người, là mục tiêu truy bắt chủ yếu của quan phủ. Lữ Bình Xuyên cùng Mắt To và cả Mạc Ly ở chung một chỗ, ba người ở chung sẽ biến thành mục tiêu không nhỏ nên khả năng bọn chúng ra khỏi thành cũng khá lớn.

Sở Hoài Nhu và Lữ Bình Xuyên đều là người biết tính toán nên hẳn không lo quá, sợ nhất là Bàn Tử, y khá thật thà chất phác, khả năng ứng biến không tốt lắm nên dễ bị bắt nhất.

Bảy đứa mấy năm nay ở chung một chỗ, tuy bữa đói bữa no nhưng có người bầu bạn, bất kể gặp chuyện gì cũng có người để bàn bạc, nay cứ thế chia tay khiến Nam Phong đau lòng, ngoài đau lòng hẳn cũng không khỏi oán trách Trường Nhạc, nếu không phải Trường Nhạc giết người, cả đám lúc này đã yên ổn ở bên nhau rồi.

Mặt khác hẳn cũng sợ mình trách oan Trường Nhạc, nếu như tên đại phu béo ú kia thực sự khi nhục Sở Hoài Nhu thì việc mà Trường Nhạc làm là cần thiết, thân là nam nhi thì phải làm chuyện của nam nhi.

Lúc trước, khi chia tay, Lữ Bình Xuyên từng hỏi Sở Hoài Nhu xem Trường Nhạc có giết lầm người không, nhưng Sở Hoài Nhu không đáp, thế

nên chuyện này sẽ chưa thể có đáp án.

“Hầy à.” Nam Phong nằm lên trạc cây, thở dài.

Lúc này khi leo cây, hắn đã thấy trên cây có một tổ quạ, bây giờ nhìn gần thêm vào góc nhìn thay đổi, khi ngửa đầu về sau hắn phát hiện trong tổ quạ phía trên có đồ vật màu trắng, dù chưa biết là gì nhưng có thể khẳng định không phải là lông chim.

Trong lòng thắc mắc, hắn liền bám vào cành cây trèo lên, tới tổ quạ xong nghiêng đầu nhìn vào, đập vào mắt hắn là một đôi hài màu lam, dưới đôi hài là một bọc quần áo nhỏ màu trắng xám.

Nam Phong đưa tay nhấc đôi hài ra. Hài này có số đo rất nhỏ, hắn là hài của phụ nữ.

Nam Phong kẹp đôi hài vào nách đoạn cầm bọc vải lên, khi vừa mở ra liền thấy bên trong có một bộ y phục nữ nhân được sắp xếp gọn gàng, có nội y, có áo lót còn có cả một bộ ngoại y(2) màu xanh, trên y phục có mùi thơm dịu nhẹ, hắn là y phục của thiếu nữ.

Ngoài quần áo ra, trong bọc vải còn có vài đồ nữa với một túi tiền nhỏ, mở miệng túi ra, chỉ thấy bên trong có một ít tiền đồng với mấy khối bạc vụn.

Trông thấy tiền bạc, Nam Phong không khỏi vui mừng quá đỗi. Phản ứng đầu tiên của hắn chính là tranh thủ thời gian đi mua quần áo cho mình.

Nhưng đúng vào lúc hắn cầm bọc quần áo định leo xuống thì phía dương vang lên tiếng nữ nhân: “Trả lại y phục cho ta.”

Nam Phong theo hướng phát ra âm thanh tiến tới, trông thấy nữ nhân mới nói rồi, nhưng có điểm hắn không ngờ là cô gái này không đứng trên mặt đất mà lại trằm mình dưới nước...

Chú giải:

(1) Thạch niễn - Giống như bánh xe lu nhưng được làm bằng đá, một bộ phận thường thấy ở các cối đá cũ.

(2) Ngoại y - Là trang phục mặc ngoài, có thể là váy hoặc quần áo.

THAM THIÊN

Phong Ngữ Cửu Thu
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Thay Hình Đối Dạng

Cô gái mới lên tiếng hiện tại đang ở giữa dòng sông rộng hơn hai trượng, ngửa đầu nhìn lên.

“Người làm gì dưới đó vậy?” Nam Phong nghi ngờ hỏi, vì hắn ở trên cao nhìn xuống nên không trông rõ được dung mạo nàng ta, chỉ có thể nhận ra cũng còn khá trẻ, thêm nữa là mái tóc rất dài.

“Đồ của ta rớt xuống sông nên ta lội xuống tìm, mau trả lại y phục cho ta.” Cô gái một lần nữa lên tiếng đòi đồ.

Nam Phong không trả lời, tay vịn cành cây tụt xuống đất, kể đó đến bên bờ nhìn nàng. Cô gái này tuổi chắc chỉ khoảng mười tám tới hai mươi, mặt trái xoan, cằm thon, đôi mắt rất to, thứ nữa là có thể do nước sông quá lạnh nên sắc mặt nàng có phần nhợt nhạt.

“Gói đồ này là ta nhặt được.” Nam Phong nói. Hắn không sợ gì bởi đối phương ở dưới nước, hắn ở trên bờ, nếu đối phương có thái độ hòa nhã, hắn sẽ lấy túi tiền rồi trả lại y phục. Trái lại, nếu đối phương ương bướng cậy mạnh thì đến y phục cũng sẽ cầm đi luôn. Cô gái kia giờ đang mình trần dưới sông, dù hắn có chạy trốn thì cô ta cũng không thể lên bờ mà đuổi theo hắn được.

Cô gái kia hình như đoán được suy nghĩ trong lòng hắn: “Mấy thứ ngân lượng kia cho người, trả bọc quần áo cho ta là tốt rồi.”

“Không nuốt lời chứ?” Nam Phong hỏi xác nhận.

“Tuyệt không đổi ý.” Đoạn, cô gái ôn tồn thuyết phục: “Y phục của ta người có cầm cũng chẳng để làm gì, trả lại cho ta đi.”

Nam Phong suy nghĩ thêm một chút rồi bỗng thay đổi chủ ý: “Thế này đi, ta sẽ không lấy túi tiền của người, nhưng sau khi lên bờ thì dẫn ta đi mua một bộ quần áo với một chút đồ ăn, có được không?”

Nàng kia đang sốt ruột muốn lấy lại quần áo nên thoả mái đồng ý ngay.

Nam Phong cầm bọc quần áo đặt bên bờ sông, tay giơ túi tiền lên rồi lùi về phía sau mấy bước, kể xoay lưng lại phía cô gái, nói: “Được rồi, người lên đi.”

Sau một chốc liền nghe thấy có tiếng mặc quần áo từ phía sau truyền tới, Nam Phong còn nhỏ, không có hứng thú với nữ nhân nên không có quay đầu nhìn trộm.

“Người đi đâu.” Tiếng cô gái từ phía sau vang lên.

Nam Phong xoay người lại, chỉ thấy cô gái kia đã mặc quần áo xong, tay đang đưa trâm lên vấn lại tóc. Trước đó, hẳn chỉ để ý đến màu sắc của y phục trong bọc vải, phải đến giờ cô gái mặc chúng lên hẳn mới phát hiện ra chỗ y phục màu xanh kia lại chính là một bộ đạo bào.

“Chúng ta đã nói trước rồi, người phải dẫn ta đi mua quần áo.” Nam Phong nhắc lại chuyện khi nãy. Sở dĩ hẳn muốn cô gái này đưa hẳn đi mua quần áo là vì muốn che mắt kẻ khác, hẳn là ăn mày, mà ăn may đem tiền đi mua quần áo sẽ khiến người ta hoài nghi, thắc mắc.

Cô gái vừa vấn tóc, vừa đưa mắt nhìn Nam Phong một lượt từ trên xuống dưới, đợi vấn xong xuôi mới cất lời: “Người là ăn mày?”

Nam Phong gật đầu: “Đúng thế đó, người là đạo sĩ sao?”

Cô gái không trả lời câu hỏi, chỉ nói: “Nếu người không có việc gì thì hôm nay hãy đi theo ta, ta sẽ để người được ăn no mặc ấm.”

Đạo cô đưa ra đề nghị này khiến Nam Phong rất bất ngờ, hấn vốn định hỏi: “Đi theo để làm gì?”, nhưng suy nghĩ một chút liền thu lại lời sắp nói, chỉ sáng khoái đáp: “Được.”

“Đi, ta dẫn người đi mua quần áo.” Đạo cô đưa tay về phía Nam Phong.

“Ta đi theo người là được rồi.” Nam Phong chần chừ không đưa tay ra, một là vì trên tay hấn toàn là bụi đất, hai là bản thân hấn dù không phải người lớn, nhưng cũng không tính là nhỏ, để nữ nhân nắm tay, ít nhiều gì cũng có chút không tự nhiên cho lắm.

Đạo cô chủ động kéo tay hấn, đoạn cất bước về phía trước.

Bàn tay nắm giữa bàn tay người khác, hơn nữa bàn tay kia rất trắng mịn khiến Nam Phong rất bối rối, hấn chẳng biết nói gì liền tiện miệng hỏi: “Vật mà người tìm thế nào rồi?”

“Vật gì?” Đạo cô hỏi lại.

“Thứ rơi xuống nước đó.” Nam Phong vừa đi vừa ngó xung quanh, chỗ góc sân đã được đám lao dịch lu phẳng, thạch niễn cũng đã được kéo đi, thay vào đó là một số cô gái trẻ, có thể là cung nữ đang sửa sang, sắp xếp lại đám bàn ghế trong sân.

“Ừm, tìm được rồi.” Đạo cô thuận miệng đáp.

Kẻ già dặn hay không không tính bằng việc nhỏ hay lớn tuổi, mà quyết định bởi kinh nghiệm nhiều hay ít. Nam Phong dù còn bé nhưng sống cuộc đời lang bạt phố phường, kiến thức rộng rãi, biết nhìn mặt đoán ý, căn cứ theo ngữ điệu của đạo cô kia thì hấn là không nói thực, nhưng ngoài việc

xuống sông mò đồ ra thì không còn lý do nào khác cho việc sáng sớm nhảy xuống sông cả.

Tiệm vải ở Tây Thành chỉ bán vải vóc chứ không có đồ may sẵn, bởi đồ may sẵn rất tốn tiền vốn, tiệm vải tại Đông thành thì trái lại. Đạo cô chọn cho Nam Phong một bộ áo khoác màu xanh thay cho cái áo mỏng rách mướp.

Trước tuy chỉ giao hẹn mua một bộ quần áo, nhưng đạo cô còn hào phong mua tặng hẳn một đôi giày, tiếp đó còn để hẳn gội sạch đầu rồi búi tóc giúp hẳn nữa.

Xong việc, đạo cô lại nhìn hẳn một lượt rồi gật đầu hài lòng.

Nam Phong cũng rất hài lòng, hiện tại khi đã mặc bộ trang phục mới lên thì đến lảng giềng quanh ngôi miếu đồ kia cũng không nhận ra hẳn.

“Người tên gì?” Đạo cô vừa dắt tay Nam Phong vừa hỏi.

“Nam Phong.” Hẳn đáp gọn.

“Đi, ta dẫn người đi ăn cái gì đó.” Đạo cô dẫn hẳn đi tới một tửu lâu cách đó không xa.

Tới cửa tửu lâu, Nam Phong dừng lại nói: “Ta không vào đâu, người mua bánh nướng cho ta là được rồi.”

Đạo cô cũng không ép hẳn, nhưng cũng không buông hẳn ra mà lại kéo hẳn vào cửa mua bánh nướng.

“Sao người lại không ăn?” Nam Phong vừa ăn bánh vừa hỏi.

“Ta ăn rồi.” Đạo cô thuận miệng đáp.

“Người không hay ra ngoài sao?” Nam Phong hỏi thêm.

“Sao lại hỏi vậy?” Đạo cô quay đầu lại nhìn hẳn.

“Mới rồi người dùng Đồng tiền lớn, một Đồng tiền lớn có thể mua năm cái bánh nướng.” Nam Phong trả lời. Hiện tại tiền lưu thông không phải chỉ có một loại, chỉ riêng tiền đồng đã có ba bốn loại, theo đó giá trị của những đồng tiền đó cũng không giống nhau.

Đạo cô chỉ cười cười, không nói gì thêm.

Sau khi tốn nửa canh giờ đi mua quần áo, giày vớ, hai người trở lại cửa Chính Dương. Nơi đó bây giờ đã có không ít dân chúng tụ tập, có điều chỗ ngồi trên đài gỗ hay hai nhóm ghế dưới đài vẫn trống không, chỉ có đám ghế băng trong những cái lều hai bên thì đã có người ngồi.

Phía trước những cái lều đó đều có biển treo mang màu sắc khác nhau, kích cỡ cũng không đồng nhất, trên đó đều có viết chữ, nhưng mà Nam Phong không biết chữ nên chẳng rõ cụ thể trên đó viết gì.

Tới chỗ bên ngoài sân, đạo cô liền dừng lại. Nam Phong một lần nữa đảo mắt nhìn xung quanh, cố gắng tìm kiếm đám Lữ Bình Xuyên. Tối hôm trước cả đám đã bàn nhau sẽ tới nơi này, nói không chừng lại có người có cùng ý nghĩ với hẳn.

“Người đang nhìn gì đó?”. Đạo cô hỏi.

“Ta đang nhìn mấy tấm biển vải ở mấy cái lều kia, trên đó viết gì thế?” Nam Phong đáp bừa cho có.

“Tên môn phái.” Đạo cô giải thích.

“Màu vải sao lại khác nhau thế?” Nam Phong lại hỏi, bây giờ bên ngoài ít nhất đã có hơn ngàn người tụ tập, muốn tìm người thực không dễ chút nào.

Sau khi nhìn trước ngó sau như Nam Phong, đạo cô hơi nhíu mày lại đoạn cúi đầu nhìn thẳng hẳn, đáp: “Màu sắc mấy tấm biển đó đại diện cho tu vi từng phái.”

Lời này của đạo cô, Nam Phong nghe thực không hiểu, hẳn chẳng biết giữa màu sắc với tu vi thì có quan hệ gì, có điều là để ý kỹ sẽ phát hiện những tấm biển này có sáu màu, theo thứ tự là đỏ thẫm, lam nhạt, lam, lam đậm, tím nhạt và tím. Ba loại màu làm chiếm đa số, màu đỏ thẫm không nhiều lắm, tím nhạt rất ít, cùng lắm chỉ cỡ năm cái, biển màu tím càng ít hơn, chỉ có một cái ở mặt phía đông sân.

Nam Phong có rất nhiều thắc mắc trong lòng, nhưng hẳn cũng không có lái nhai hỏi tới hỏi lui. Hỏi người biết tất nhiên đỡ mệt, nhưng hỏi nhiều sẽ khiến người ta thấy phiền, nếu chẳng may hỏi đúng vấn đề mà đối phương không muốn trả lời thì còn có thể bị chửi cho một vố, thế nên để tránh làm phiền người khác, có thể hỏi ít bao nhiêu thì cố gắng hỏi ít bấy nhiêu, hãy dựa vào đôi mắt mà tiến hành quan sát phán đoán.

“Màu tím lợi hại nhất, màu lam kém một chút, đỏ yếu nhất, phải vậy không?” Nam Phong hỏi. Qua quan sát của mình rồi đưa ra kết luận, kể đó nhờ đối phương xác nhận, như thế thường sẽ không làm phiền gì đối phương.

Đạo cô gật đầu.

Sau khi quan sát thêm, hẳn lại đưa ra thêm kết luận: “Có phải võ công đạo sĩ lợi hại nhất, dù hòa thượng có luyện võ cũng không bằng đạo sĩ không?”

“Sao lại nói vậy?” Đạo cô cười hỏi.

“Lều màu tím có sáu cái thì bốn cái là của đạo sĩ, hòa thượng chỉ có hai cái, hơn nữa chỉ có một trong hai là có người luyện võ ngồi.” Nam Phong đưa ý kiến.

Đạo cô lắc đầu: “Cũng không thể nói như vậy được. Thứ đạo sĩ tu hành chính là pháp thuật, thứ tăng ni lãnh ngộ chính là thần thông, còn lại võ học là lại tuyệt kỹ nảy sinh từ đạo pháp cùng thần thông, ba bên đều tu hành những năng lực kỳ diệu, chỉ có chênh lệch tu vi chứ bản chất không có phân cao thấp...”

THAM THIÊN

Phong Ngữ Cửu Thu
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Hợp Tan Vội Vã

“Nói thật hay, rất công chính!”

Nam Phong thật lòng cất lời khen. Hắn có ấn tượng rất tốt với đạo cô trẻ này, nàng ta không chỉ đối xử hòa nhã với hắn mà nói chuyện cũng rất công bằng, hợp lý, không vì bản thân là đạo sĩ mà chê bai hòa thượng và những người luyện võ.

Đạo cô khoát tay đáp: “Công chính là bởi ta không có lập trường.”

“Người là đạo sĩ, sao lại không có lập trường được chứ?” Nam Phong khó hiểu hỏi.

Đạo cô chỉ cười không đáp.

Theo thời gian trôi, đám người tụ tập quanh sân càng lúc càng đông, trong số đó không ít kẻ mang tay nải, mặt mũi bơ phờ mệt mỏi. Đám người này đa số còn trẻ, quá nửa đến đây để bá sư học nghệ, có điều chắc do thời gian chưa tới nên tất cả đều bị binh lính chặn lại, không cho ai vào trong sân.

Người tới càng lúc càng nhiều, bắt đầu xuất hiện tình trạng kẻ đến sau muốn chen lên mà xô đẩy lẫn nhau. Nam Phong cũng muốn chen lên đầu nhưng bị đạo cô kéo lại.

Nam Phong người còn thấp nhỏ, hiển nhiên bị đám người lớn che mắt: “Ta lên phía trước đi, thế mới trông rõ được.”

“Ở đây thôi.” Đạo cô lắc đầu.

Nam Phong chỉ đành bất đắc dĩ đứng nguyên tại chỗ với nàng: “Hôm qua người cũng tới đây phải không?”

Đạo cô gật đầu.

“Người cũng vì Thiên Thư tàn quyển mà tới?” Nam Phong hỏi thêm, hiện giờ bên ngoài sân lớn tối thiểu cũng đã có hơn vạn người đứng chen chúc nối đuôi nhau, nhìn vậy hẳn đành bỏ hẳn ý định tìm bạn của mình.

Đạo cô lắc đầu, đáp: “Không phải, ta tới nghe giảng kinh.”

Nam Phong không hỏi nữa, hẳn không hiểu rõ tính chất của Pháp hội này lắm nên có nghe kinh cũng không có ích lợi gì.

Lúc trước Nam Phong còn có chút không thoải mái với việc đạo cô cầm tay hắn dẫn đi, sau lại có cảm giác thích như vậy, tay đạo cô mềm mại, nắm tay nàng thực rất thoải mái.

Gần tới giờ Thìn, những nhân vật trọng yếu của các môn phái bắt đầu vào bàn, những người này chủ yếu là nam, nữ nhân rất ít, tuổi tác thì đa phần trên bốn mươi, tính tổng số có hơn một trăm người, trong đó quân nhân chiếm đến bảy phần, người mặc đạo bào chiếm hai phần, còn số hòa thượng khoác cà sa thì khá ít, chỉ có mười mấy người.

Những người này sau khi vào bàn riêng của mình thì chỉ đứng trước những chiếc ghế xếp theo hướng Bắc Nam chứ không ngồi xuống, đầu đồng loạt nhìn về phía Bắc.

Bọn họ đang nhìn cái gì, Nam Phong không rõ lắm bởi phía Bắc có đài gỗ chẵn nên hẳn không nhìn ra được.

Một lát sau, trên đài gỗ có ba người xuất hiện, mặt phía tây là một lão hòa thượng mặc áo cà sa màu đỏ thẫm, tuổi chắc cũng phải hơn tám mươi,

thân hình cao lớn, râu trắng như cước, tay cầm một cây Cửu Hoàn thiên trượng. (1)

Ở chỗ trung tâm là một đạo sĩ trẻ tuổi, khuôn mặt anh tuấn lãng tử, khí độ siêu nhiên, tuổi chừng ba mươi, thân vận một bộ đạo bào màu tím, trông rất nổi bật với hình rồng được thêu trên đó. Đạo quan mà kẻ này đội cũng không giống các đạo sĩ thông thường khác, trông nó như bảo tháp vậy. Tay trái y cầm một cây phất trần, cán màu vàng óng, hẳn là chế tác từ vàng ròng.

Mặt phía Đông là một nam tử gầy gò khoảng năm mươi tuổi. Người này thân vận một áo vải gai màu xám, hai tay chắp sau lưng, mặt kiên nghị không biểu cảm.

Sau khi ba người này có mặt, đạo sỹ áo tím kia vung phất trần, đưa tay về phía những người dưới đài làm lễ ra mắt: “Phúc sinh Vô Lượng Thiên Tôn.”

Kẻ này tu vi tinh thâm, một tiếng Vô Lượng Thiên Tôn thôi cũng chấn kinh thần trí người khác, trong nháy mắt đã lấn át hết hàng ngàn hàng vạn tạp âm dưới sân. Một câu nói phát ra, cả sân lặng như tờ.

Đạo sỹ dưới sân tức thì rớt rít khom người đáp lễ.

Đợi sau khi đạo sỹ áo tím kia quay về chỗ cũ, ngồi xuống ghế thì đám đạo sỹ dưới đài mới ngồi xuống.

Tiếp đó, lão hòa thượng tiến lên, chắp tay trước ngực, miệng tuyên Phật hiệu: “Nam Mô A Di Đà Phật.”

Khác hẳn câu nói chấn động tâm thần người khác của đạo sỹ, thanh âm của lão hòa thượng rất khoan hòa, biểu hiện sự giản dị, không tranh quyền đoạt vị cùng tấm lòng từ bi thương xót chúng sinh.

Tăng nhân dưới đài chấp tay trước ngực hoàn lễ, đợi lão hòa thượng kia quay người ngồi xuống, họ cũng ngồi xuống theo.

Người tiến lên sau cùng là nam tử già nua kia. Y nhìn xung quanh một lượt, đoạn tay trái thành chưởng, tay phải ôm quyền, hai tay chấp trước ngực rồi trầm giọng cất tiếng: “Chư vị đường xa mà tới, thực sự cực nhọc, Lâm mỗ tuyệt sẽ không để cho chư vị phải tay không mà về.”

- Hay!

- Lâm chưởng môn nghĩa bạc vân thiên!(2)

- Quyết nghe theo lời Lâm chưởng môn, như Thiên Lô chi đầu đánh đó!

Người dưới đài rầm rĩ hô hào phụ họa theo.

“Mời!” Nam tử họ Lâm một lần nữa hướng về phía mọi người làm lễ ra mắt rồi mới xoay người lại ngồi xuống.

Ngay sau đó, bảy phần quân nhân trong sân đồng loạt ngồi xuống, chỉ nháy mắt mà thanh thế đã lấn át hết vị tăng nhân trước đó.

Nam Phong thấp nhen khi ba người trên đài đứng thì hẳn còn có thể nhìn thấy, khi họ ngồi xuống thì hẳn đành chịu, đang khi hẳn nhón chân rướn cổ trông về phía Bắc thì đạo sĩ vận áo tím kia lần nữa rời ghế đoạn chậm rãi tiến lên nói: “Ai không mời mà tới xin sớm rời khỏi đây, tránh đả thương hòa khí.”

“Hẳn chính là Hộ Quốc chân nhân à?” Nam Phong hỏi đạo cô.

Đạo cô gật đầu.

“Hẳn nói với ai thế?” Nam Phong thắc mắc.

Đạo cô lắc đầu.

“Có phải hồi sáng người xuống nước nên bị lạnh không vậy?” Nam Phong nghiêng đầu nhìn đạo cô, sắc mặt nàng hiện tái nhợt, người lạnh run.

Đạo cô nắm thật chặt tay của hắn, không nói lời nào.

Hộ Quốc chân nhân vẫn đứng nguyên trên đài, sau một thoáng y vung tay phải, đưa hai ngón tay chỉ tới: “Đây là Ngọc Thanh Pháp hội, không cho người khinh nhờn, tới làm ô uế, còn không mau cút đi?!”

“Người này bao nhiêu tuổi?” Nam Phong ngẩng đầu nhìn đạo sĩ trẻ tuổi đang đứng mạn Bắc đài gỗ, trẻ như vậy mà đã làm đến Hộ Quốc chân nhân, quả nhiên là thiếu niên đặc chí.

Đạo cô chỉ cúi đầu không trả lời hắn.

Nam Phong nhận ra điều khác thường, nghiêng đầu hỏi: “Có phải hắn đang đuổi người đi không?”

Đạo cô nắm thật chặt tay Nam Phong, vẫn không đáp lời.

Đang khi Nam Phong định hỏi thêm thì đạo sĩ áo tím kia buông thông tay xuống rồi xoay người trở về ngồi xuống chỗ cũ.

Nam Phong vốn tưởng sẽ lập tức tiến hành tử võ, chẳng ngờ rằng sau khi Hộ Quốc chân nhân ngồi xuống thì y bắt đầu nói về kinh văn, kinh văn tên là Cao Huyền Chân Kinh, nội dung cực kỳ khó hiểu, dù Hộ Quốc chân nhân rất am hiểu kinh văn thì nghe y giải thích cũng vẫn khá mơ hồ, chỉ biết là sự lĩnh ngộ và lý giải về thiên địa âm dương rất hợp lý.

Kẻ cảm thấy nhàm chán không phải chỉ mình hắn, Nam Phong nhìn bốn phía phát hiện tất cả mọi người đều có vẻ ỉu xìu, hơn trăm người đang ngồi ghế phía dưới kia, đạo sĩ hòa thượng còn cố giả bộ nghiêm túc chứ đám quân nhân thì cơ bản là không buồn nghe, mặt hiện rõ vẻ hết kiên nhẫn, thậm chí là ngái ngủ.

Nhưng vẫn có người tập trung tinh thần, đó chính là đạo cô bên cạnh hẳn. Nàng hết sức chăm chú lắng nghe đến độ quên luôn bản thân.

“Đám người kia hình như không hứng thú gì mấy.” Nam Phong ngáp một cái, tối qua ngủ không yên nên giờ hẳn đã thấm mệt.

Đạo cô gật đầu cho có.

"Khi nào thì bắt đầu tỳ võ?" Nam Phong hỏi.

“Sắp rồi, sắp rồi.” Đạo cô gần như không hề để ý đến hẳn.

Cứ như thế Nam Phong hỏi tới hỏi lui cùng một vấn đề tới bốn năm lần, đạo cô vẫn cứ đáp sắp rồi, sắp rồi, nhưng kết quả là vị Hộ Quốc chân nhân kia phải nói một canh giờ mới xong. Diễn thuyết vừa xong, tức thì những kẻ ngồi ở cạnh những lều che nắng hai bên phía lối ra của ba người trên đài lẫn những người chức chờ ở phía ngoài đồng loạt nhắm phía những căn lều có biển màu tím là xông thẳng tới.

“Sao mà phải hò hét loạn lên thế?” Nam Phong vừa ngáp vừa hỏi.

“Đều là loại Diệt Công hảo long.(3)” Đạo cô vừa đáp vừa kín đáo lấy túi tiền từ ngực áo ra đưa cho Nam Phong: “Ta phải đi, số tiền này cho người.”

“Mai còn một ngày nữa, người sẽ lại tới chứ?” Nam Phong hỏi.

"Ta không thể đến nữa." Đạo cô xoay người cất bước.

Nam Phong đi theo: "Tiền đưa cho ta hết, người lấy gì làm lộ phí?"

“Ta về bằng đường thủy, không cần lộ phí.” Đạo cô nói xong xoay người chỉ về phía những lều che nắng kia: “Bái sư học nghệ khó nhưng không phải không có cách, người có thể qua đó thử một chút.”

Dù thời gian ở cạnh nhau khá ngắn nhưng ấn tượng của Nam Phong với đạo cô rất tốt, hẳn nhiên có chút không muốn rời xa: “Ta theo người làm đạo sĩ có được không?”

“Mặc đạo bào thì nhất định là đạo sĩ sao?” Đạo cô cười hỏi lại.

Nam Phong kinh hãi: "Người không phải là đạo sĩ à?"

“Cũng không hẳn là không phải, được rồi, ta phải đi đây.” Đạo cô quay người cất bước.

“Ta còn chưa biết tên người là gì mà.” Nam Phong kiếm có nấn ná không muốn rời.

Đạo cô không có trả lời.

Nam Phong thoáng nhìn qua túi tiền trong tay, sức nhớ ra là còn chưa nói cảm ơn người ta, tức thì buột miệng: “Cảm ơn.”

“Người nói cảm ơn là ta mới phải.” Tiếng đạo cô từ trong đám người truyền ra.

Nam Phong cứ thế đứng yên nhìn theo cho đến khi bóng đạo cô mất hẳn mới quay đầu nhìn về phía những lều che nắng chi chít người kia.

Nhiều môn phái như vậy, chọn cái nào tốt đây...

Chú giải:

1. Cửu Hoàn thiên trượng: Trượng của những tăng nhân đặc đạo, trên một đầu của cây trượng có gắn 9 chiếc vòng, như trượng của Đường Tăng vậy.

2. Nghĩa bạc vân thiên: Ý chỉ người lòng dạ rộng rãi.

3. Diệp Công hảo long: Xuất phát từ tích Diệp Công là một người rất thích rồng nên trong nhà bày biện, chạm khắc rồng rất nhiều. Rồng vì điều này mới xuất hiện thò đầu qua cửa ngõ, Diệp Công trông thấy thì lại sợ hãi bỏ chạy. Ý chung là người ngoài mặt thì vờ như yêu thích nhưng bụng dạ lại khác hẳn.

THAM THIÊN

Phong Ngữ Cửu Thu
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Trở Lại Miếu Đố

Số lều che nắng trước sau chỉ cố định hơn trăm nhưng số người đến xin thu nhận thì càng lúc càng nhiều. Trước mỗi bảng hiệu là chi chít những người, ba lớp trước bốn lớp sau, chen chúc xô lẫn nhau đến độ muốn lách vào một chút cũng không được.

Nam Phong chỉ đành bất lực đi lòng vòng ở bên ngoài, thêm nữa là hẳn không biết chữ nên cũng chẳng biết người trong những cái lều kia là môn phái nào, nhưng mà có một điểm rất rõ ràng là số người đứng trước những tấm biển màu tím là nhiều nhất, tiếp đó là màu lam đậm, ít người đứng chờ nhất là lều có biển màu đỏ thẫm, nhưng dù là ít nhất cũng có mười mấy người vây quanh, hơn nữa cũng như bao kẻ khác đang vắt óc nghĩ cách để kẻ khác thu mình làm đồ đệ.

Để đạt được mục đích, những người này không từ bất kỳ mánh khéo, thủ đoạn nào, nhưng tựu chung lại cơ bản đều giống nhau, đại khái có thể chia làm ba loại.

Một loại là lợi dụng lòng thương hại, tranh thủ sự thông cảm, cái gì bản thân hẳn nhục mang huyết hải thâm thù, cái gì tan cửa nát nhà vợ con ly tán, còn có thân mang trọng bệnh chẳng mất nữa sẽ thăng thiên, tóm lại là ra sức nói bản thân mình vô cùng thê thảm.

Nam Phong vốn vẫn nghĩ mình đã rất thảm rồi, nhưng so với những kẻ này thì hẳn cảm thấy mình chính lại là kẻ may mắn. Mắt thấy nhiều kẻ thê thảm hơn mình đứng trước mặt, trong đó không ít kẻ cụt tay mất chân khiến Nam Phong tự thẹn mà bỏ ý định chen vào bên trong.

Loại thứ hai là kiểu bày tỏ sự trung thành hết mực, ra sức a dua nịnh bợ, thề thốt trên trời dưới biển, cái gì mà phụ mẫu tái sinh, cái gì ân trọng như núi, đối phương còn chưa nói đồng ý thu nhận mà bọn họ đã ghi tâm khắc cốt, cả đời không quên.

Những lời này chỉ nghe thôi cũng đủ khiến Nam Phong nổi hết cả da gà, đánh chết hãn cũng không nói được vậy.

Còn có một loại là thân ôm chí lớn, lòng đầy hoài bão, cái gì mà lấy thiên hạ thái bình là nhiệm vụ của mình, cái gì cứu lê dân bách tính ra khỏi vòng nước lửa, nói lời nào cũng nghĩa bạc vân thiên, nhiệt huyết sôi trào.

Gặp phải loại này thì Nam Phong cũng chẳng dám đứng chung mà đợi, những lời đó toàn là phạm húy, nếu để Hoàng thượng nghe được thì không bắt lỗi đi chém đầu mới lạ.

Tuy mỗi môn phái tới tham gia pháp hội đều có lẽu riêng của mình nhưng không phải môn phái nào cũng thu nhận thêm đệ tử, có những chỗ một người cũng không nhận, ai đến xin đều đuổi đi ngay, cơ bản không cho đối phương có cơ hội được mở miệng mà bày tỏ gì.

Nhưng cũng có chỗ thu nhận, mà còn thu nhận không ít. Trong số đó môn phái của những tăng nhân là thu nhận nhiều nhất, theo lời của bọn họ thì chúng sinh bình đẳng, ai cũng có thể thành Phật, bất kể già trẻ nam nữ, bất kể ngộ tính cao thấp, ai đến cũng không từ chối nên chỉ chốc lát thôi đã thu nhận mấy trăm người, chẳng biết những người đó đến lúc phải xuống tóc cạo trọc có bỏ chạy không nữa.

Sau mấy lần vòng đi vòng lại, Nam Phong đã bỏ hẳn ý định gia nhập môn phái trong đầu, bởi dù hãn là ăn mày nhưng có cốt khí, tự thấy xấu hổ khi đứng chung hàng với những kẻ kia.

Sau khi xác định chắc rằng đám Lữ Bình Xuyên không có mặt ở đây, Nam Phong liền rời khỏi hội trường. Hãn vốn còn muốn xem tử võ nhưng

giờ đến chút hứng thú coi náo nhiệt cũng chẳng còn. Không khí Pháp hội này thực có điểm không đúng lắm, vốn phải là một trường hòa khí nhưng đạo sĩ, hòa thượng và cả quân nhân kia chẳng ai phục ai, họ đến chỗ này chỉ vì tranh đoạt Thiên Thư tàn quyền.

Nam Phong không có chút hứng thú nào với Thiên Thư kia, thứ nhất là hẳn chẳng rõ nó có lợi ích gì, thứ hai là sách của người thường hẳn còn chưa đọc hiểu nổi thì nói gì đến Thiên Thư chứ.

Rời khỏi chốn hội trường âm ỉ, Nam Phong liền cảm thấy vô cùng thanh tịnh, tiếp đó hẳn liền bắt đầu suy nghĩ nơi đến tiếp theo. Việc đầu tiên hẳn muốn làm là trở lại Tây thành để hỏi thăm tin tức, nhưng giờ đang ban ngày, hẳn không dám trở về, thế nào cũng phải đợi đến tối.

Hẳn bây giờ cả người đều mặc đồ mới, chỉ e có nằm dưới bóng cây cũng chẳng có ai nghĩ hẳn là ăn mày, tối qua ngủ không yên nên cứ thế nằm ngủ một giấc đến lúc nhập nhoạng tối.

Sau khi tỉnh ngủ, Nam Phong bắt đầu đi Tây thành, cả ngày nay mới chỉ ăn một cái bánh ngô nên hẳn sớm đã thấy đói bụng, nhưng hẳn không mua đồ ăn ở Đông thành, nguyên do rất đơn giản vì đồ ở đây rất đắt, như một đồng khi trước có thể mua đến hai bánh bột ngô ở Tây thành trong khi ở Đông thành chỉ mua được một cái.

Trên thực tế, số tiền đạo cô để lại không ít, còn có cả mấy khối bạc vụn, bạc ở thời điểm này rất quý giá, mỗi lượng bạc có thể đổi đến tám trăm đồng tiền, vậy nhưng hẳn không dám tiêu bừa số tiền kia, điều này không phải vì bản thân hẳn mà là do đám Lữ Bình Xuyên và Trường Nhạc. Hẳn không biết những huynh đệ tỷ muội của mình có bị quan phủ bắt hay chưa, nếu lỡ xui xẻo để bị bắt thì hẳn có thể dùng tiền chuộc họ ra, lúc này tiền là vạn năng, chẳng những có thể mua nơi ăn chốn ở mà còn có thể quang minh chính đại mua mạng, chuộc người từ tay quan phủ.

Khi đi đến chỗ giao giới giữa Đông thành và Tây thành, Nam Phong đổi hướng đi lên hướng Bắc, kể đó từ phía Bắc đi vòng qua khu vực ngôi miếu đồ. Ở sau ngôi miếu có một ngọn núi đất nhỏ, hẵn liền núp ở trên núi đợi trời tối hẵn.

Nửa canh giờ sau, khi màn đêm buông xuống, Nam Phong xách một xâu châu châu rồi thận trọng tiến dần về phía ngôi miếu đồ. Suốt từ đó tới giờ hẵn vẫn kiên trì quan sát tình hình xung quanh ngôi miếu, tuy không hề thấy ai ra vào nhưng vẫn không thể loại bỏ tình huống có người mai phục ở bên trong.

Trong miếu rất yên tĩnh, quanh miếu chỉ nghe tiếng côn trùng mùa thu kêu.

Phòng ốc thông thường đều có cửa sau, nhưng miếu thì không nên nếu muốn quan sát tình hình bên trong chỉ còn cách là đi tới từ phía trước.

Trước khi bước đến cửa, Nam Phong thắt chặt lại dây giày, vạn nhất trong miếu có người mai phục thì cũng có thể chạy nhanh hơn chút.

Nam Phong bước từng bước cực kỳ cẩn trọng về phía cửa, dù trong miếu rất tối nhưng có thể lờ mờ trông ra trong miếu không có ai, miếu trống hoác như vậy, tượng thần nằm sát tường sau nữa nên sau tượng cũng không giấu nổi người.

- Bọn chúng đã đi rồi.

Tiếng nói thình lình vang lên khiến cho Nam Phong lông tóc dựng đứng, nhảy dựng cả người lên, tức thì chuyển sang tư thế bỏ chạy, nhưng chạy được mấy bước hẵn mới nhớ ra tiếng nói này nghe rất quen, hồi tưởng một lát mới nhận ra là tiếng lão mù tới tối qua. Lão mù vẫn ngồi ở chỗ cũ hôm qua, đúng góc chết khi nhìn từ cửa vào nên hẵn mới không trông thấy lão.

“Lão tiên sinh, là người sao?” Nam Phong quay lại, hỏi xác nhận.

“Là ta.” Tiếng lão mù từ trong điện truyền ra.

Nam Phong bước về, nhặt râu châu chấu ở cửa lên, bước qua cánh cửa vào đại điện đoạn hỏi: “Sao người còn chưa đi vậy?”

“Ta ban ngày ra ngoài, tối không có chỗ trú chân nên mới về đây tá túc một đêm.” Lão mù đáp.

- Lão về thật đúng lúc, ta có việc...

Không chờ Nam Phong nói hết câu, lão mù liền cắt ngang: “Người của quan phủ đã đến đây từ sớm, còn bằng hữu của người mới đây đã đi rồi.”

Nam Phong nghe vậy thì như trút được gánh nặng: “Bọn họ khi đi có nói sẽ đi đâu không?”

Người mù lắc đầu.

Bởi trời quá tối nên Nam Phong không thấy lão lắc đầu, nghĩ là lão không nghe rõ liền hỏi lại lần nữa.

“Không có, bọn chúng đi rất vội vàng.” Lão mù đáp.

Nam Phong không hỏi thêm nữa, đầu bắt đầu tính toán xem tiếp theo nên làm cái gì.

“Ngày hôm nay người đã đi đâu?” Lão mù vừa hỏi vừa đưa tay lấy bao quần áo, mở ra.

“Ta đi Đông thành xem Pháp hội.” Nam Phong trả lời. Bây giờ trời đã về đêm, lý ra nên tìm chỗ ngủ nhưng hắn không dám ngủ lại tại ngôi miếu này, đề phòng chẳng may quan phủ “hồi mã thương” quay lại bắt hắn.

Lão mù lấy một cái bánh ngô từ trong bọc quần áo đưa cho Nam Phong rồi hỏi: “Người đã đi chung với kẻ nào?”

“Cảm ơn, ta không đói, lão để mình ăn đi.” Nam Phong đẩy bánh ngô trở lại, thực ra hẳn rất đói rồi nhưng không lờ lòng ăn đồ của người mù.

Lão mù không đưa bánh lại nữa nhưng lão cũng không cất nó đi mà để trong tay rồi hỏi lại: “Người còn chưa nói cho ta biết ban ngày người đi chung với ai?”

“Làm sao lão biết ta có đi chung với người khác?” Nam Phong nghi ngờ hỏi.

Lão mù cười cười, tiếp: “Ta không chỉ biết người đi chung với người khác mà còn biết đối phương là nữ.”

Nam Phong vừa định nói: “Có phải lão trông thấy chúng ta không?”, nhưng suy nghĩ một chút liền nuốt lời này lại, người mù thì sao trông thấy được chứ.

“Không cần tới Đông thành nữa, càng không được gặp lại nữ nhân kia.” Lão mù nói thêm.

“Sao lại thế?” Nam Phong nghĩ tới lui cũng không rõ làm sao lão mù biết được ban ngày hẳn đã đi chung với người khác.

- Bởi vì ả không phải là nữ nhân thực sự, đó là một con Trúc Diệp Thanh có tám trăm năm đạo hạnh...

Ghi chú: Tiêu đề các chương truyện nguyên văn tiếng Hán đều chỉ gồm 4 chữ, mình dịch sẽ cố gắng giữ nguyên form như vậy, tuy nhiên vài chương vì giữ form mà không truyền tải hết nội dung tiêu đề như chương này đầy đủ là: Trở về ngôi miếu đổ nát, với các trường hợp như vậy mình sẽ có chú giải thêm.

THAM THIÊN

Phong Ngữ Cửu Thu
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Thâm Sâu Khó Lường

Nam Phong tuy chẳng biết Trúc Diệp Thanh là thứ gì bởi Trúc Diệp Thanh là loại rắn độc chỉ phương Nam mới có, có điều căn cứ vào từ “con” và “kịch độc” mà đoán ra được Trúc Diệp Thanh là một loại rắn, thế nhưng phản ứng đầu tiên không phải là sợ mà là cảm giác lão mù đang muốn hù dọa mình.

Có điều nghĩ kỹ lại thì đạo cô kia thực có chút kỳ quặc, đầu tiên là việc sáng sớm xuất hiện dưới sông, theo như lời nàng ta nói là xuống mò đồ, dẫu cho rằng nàng ta thực sự xuống mò đồ thì cũng không cần thiết phải mang y phục cất vào tổ chim trên cây, để bên bờ sông có phải đỡ phiền hơn không.

Một điểm chính là tay nàng rất lạnh, cầm lâu như không thấy chút nhiệt nào. Còn nữa, trước lúc giáng kinh, vị Hộ Quốc chân nhân kia từng lên tiếng đuổi người nào đó không được hoan nghênh, khi ấy đạo cô có vẻ như rất sợ. Tính cả điểm cuối là như nàng nói là nàng đi đường thủy trở về mà không cần lộ phí.

Rất nhiều chi tiết như thế xâu chuỗi lại cho thấy lão mù không nói xằng, đạo cô kia chính là một con xà tinh mà lại cứ u mê không biết, lại còn nắm tay nó suốt, bây giờ nghĩ tới hẳn vẫn còn có thể nhớ rõ ràng bàn tay trắng mịn nhưng lạnh băng kia.

“Sao lão biết được cô ấy là yêu quái?” Nam Phong hỏi với giọng hơi run run, nói hẳn không sợ là giả, chỉ là đạo cô kia thoát trông cũng không có vẻ gì tà ác, lại đối xử rất tốt với hắn.

“Ta có thể cảm nhận được yêu khí của nó.” Lão mù giải thích.

“Dung mạo cô ấy hiền hòa phúc hậu, không giống người xấu.” Nam Phong lắc đầu phản bác.

Lão mù mỉm cười lắc đầu: “Mang hình dạng con người cũng không nhất định có nhân tính, đừng quá tin vào đôi mắt của mình.”

“Cô ấy tuyệt đối sẽ không hại ta.” Nam Phong kiên quyết phản đối, “Ta gặp cô ấy khi ta ở cạnh mép nước, nếu như muốn hại ta thì đã kéo ta xuống rồi.”

“Nó cần mượn dương khí của người để che dấu yêu khí của bản thân nó.” Lão mù giảng giải.

Nam Phong không lập tức nói thêm gì, rốt cuộc hắn đã hiểu tại sao đạo cô kia luôn nắm tay hắn, nhưng đến giờ khắc này hắn vẫn không nghĩ đạo cô kia là kẻ xấu: “Cô ấy có thể đúng là yêu quái nhưng cô ấy không muốn hại ta.”

Lão mù cũng không kiên trì áp đặt suy nghĩ của mình nữa: “Có thể người nói đúng, nhưng ngoại tộc với con người luôn khác nhau về cách nghĩ, tốt nhất là tránh xa.”

Nam Phong vừa định tiếp lời thì bỗng nghe có tiếng bước chân gấp gáp từ bên ngoài vọng vào, vừa ghé đầu nhìn liền thấy bảy, tám tráng han đang ở cách đó không xa chạy vọt về phía ngôi miếu, tay những kẻ này đều cầm gậy gộc, rõ ràng là vì hắn mà tới.

Thấy tình hình không ổn, Nam Phong nhanh chân bỏ chạy, nhưng vừa lao ra khỏi đại điện liền phát hiện không chỉ có mấy tên hắn vừa mới thấy mà cả hai mặt đông tây của ngôi miếu đều có người tạo thế bao vây hắn.

“Không phải sợ, quay lại đây.” Tiếng lão mù từ trong điện truyền ra.

Thấy rõ không có cách nào chạy trốn, Nam Phong chỉ còn nước lùi vào trong đại điện, đoạn nhanh chóng móc túi tiền trong ngực áo ra: “Lão tiên sinh, ta cầu xin người một việc, nếu ta bị bắt, lão hay cầm số tiền này tới quan phủ chuộc ta ra ngoài.”

“Kẻ tới không phải người của quan phủ.” Lão mù đáp.

Nam Phong giật mình, trông lại thì đúng như lão mù nói, những kẻ kia không phải người quan phủ, những tráng hán này là do tiệm thuốc bỏ tiền thuê, nếu chúng bắt được hãn thì đoán chừng sẽ không buồn đưa đến nha môn mà cứ thế loạn côn đập chết hãn luôn.

“Ngồi xuống.” Lão mù trầm giọng ra lệnh.

“Người có cách gì sao?” Nam Phong ngồi xồm xuống, hỏi.

Lão mù không đáp mà đưa tay trái nắm lấy tay Nam Phong, tay phải khua khua tìm khuôn mặt hãn, tìm thấy rồi liền vuốt một cái từ trên xuống dưới: “Đừng mở miệng.”

Nam Phong chỉ cảm thấy mặt cực kỳ tê dại, đang khi định đưa tay sờ lên mặt thì có người vọt từ ngoài cửa vào, vung hai tay hất hãn ngã lăn ra đất: “Đến đây mau, ta bắt được tên này.”

Gã này rất khỏe, Nam Phong bị đè xuống thì không cách nào thoát ra, trong lúc ấy có thêm người lao nhanh từ ngoài cửa vào, kẻ này cầm đuốc, kéo Nam Phong đứng lên rồi giơ đuốc lên soi, đôi mắt thì mở to để quan sát cho rõ.

“Các người là ai, định làm gì?” Lão mù vịn vào tường đứng dậy.

“Thế nào rồi A Phúc?” Một gã đứng cạnh tên tiểu nhị già hỏi.

“Ta nhìn nhầm rồi, đây không phải thằng nhóc ở miếu kia.” A Phúc thả lỏng tay nơi cổ áo Nam Phong, đáp.

“Người nhìn cho kỹ lại đi.” Thêm một kẻ cầm đuốc bước tới lên tiếng.

“Không phải thật mà, chúng ta nhận nhầm người rồi.” A Phúc mặt ảo não, lắc đầu.

“Chúng ta hành tẩu giang hồ cũng chỉ vì kiếm miếng ăn sống qua ngày, kính xin chư vị đừng làm khó chúng ta.” Lão mù chấp tay lên tiếng.

“Chỗ này các người không thể ở, rút mau.” A Phúc lớn tiếng xua đuổi.

“Đã muộn thế này, chúng ta lại không có chỗ để đi, xin các vị làm phúc.” Lão mù lần nữa chấp tay cầu khẩn.

Đám người hung hãn này làm gì có lòng bao dung, chúng lập tức xô đẩy, xua đuổi hai người ra khỏi ngôi miếu, tiếp đó kẻ thì nấp trong miếu, kẻ thì ẩn ở khu rừng phía sau, chắc hẳn muốn ôm cây đợi thỏ.

Sau khi đi khuất tầm mắt đám người kia, Nam Phong vội vàng sờ lên mặt mình, vừa sợ hãi vừa sợ hết hồn, khuôn mặt đã biến dạng hẳn, trước đây gầy xương mà giờ mập như bánh mỳ, mũi thì tẹt xuống, đôi môi dày lên, cái quan trọng nhất là khuôn mặt chẳng có chút cảm giác nào.

“Lão đã làm gì ta?” Nam Phong lo lắng kéo lão mù lại hỏi.

“Chút thuật che mắt thôi, đừng lo, qua chút nữa là sẽ khôi phục nguyên dạng.” Lão mù đáp.

Nam Phong vẫn thấp thỏm không chút yên tâm: “Có thật là có thể khôi phục nguyên trạng không?”

“Thật.” Lão mù vừa trả lời vừa khua gậy bước về phía con đường.

“Cảm ơn lão đã cứu ta.” Nam Phong đi theo sau lão, miệng không quên nói tiếng cảm ơn.

“Không cần nói cảm ơn, đây là điều người đáng được nhận.” Lão mù bình thản đáp.

Nam Phong nghe xong có chút ngạc nhiên, sau nghĩ lại mới hiểu lời của lão mù. Đêm hôm qua hắn rót nước ấm cho lão, khi lão ho thì hắn nổi lửa giúp lão sưởi ấm, lão mù hắn vẫn ghi nhớ nên mới ra tay cứu giúp.

“Lão tiên sinh, bây giờ người định đi đâu?” Nam Phong hỏi. Hắn dù không biết lai lịch của lão, nhưng có một điểm hắn chắc chắn, lão mù chính là một cao thủ thâm sâu khó lường, chẳng những lão có thể cảm nhận được yêu khí cách mình cả mười dặm mà còn có thể trong nháy mắt đã thay đổi hoàn toàn dung mạo của hắn.

“Tìm chỗ nghỉ chân.” Lão mù đáp gọn.

“Ta có tiền, chúng ta tìm khách sạn ở.” Nam Phong đề nghị

Lão mù trầm ngâm chút rồi gật đầu đồng ý.

Nam Phong nắm cây gậy gỗ của lão mù rồi đi trước dẫn đường, sau khi ra đến đường lớn hắn liền mượn đồ mời lửa của lão mù đoạn chạy quay lại, đốt cỏ khô hai bên rìa con đường nhỏ dẫn tới ngôi miếu, việc này là nhằm cảnh báo những đồng bạn có thể còn ở trong thành, nếu như chúng thấy ánh lửa sẽ đề cao cảnh giác hơn.

“Người rất cẩn thận.” Lão mù nhận lại đồ mời lửa, gật đầu tán thưởng.

“Lão tiên sinh, người rốt cuộc là ai?” Nam Phong tò mò hỏi. Lão mù có thể gio tay nhắc chân một cái là đã thay đổi được dung mạo của hắn, tất nhiên là cũng có thể tự thay đổi dung mạo của lão. Tối qua hắn đã để ý đến hàm răng lão sạch sẽ lại đều tăm tắp, không giống như người năm mươi

tuổi, giờ nhìn lại, người này trừ việc phải rời rã là thật thì những điều cả rất có thể đều là giả, bộ dạng hay tuổi tác thực sự có thể không như hẳn đã thấy, đã nghĩ.

Lão mù dường như đoán được hẳn sẽ hỏi như thế nên không cảm thấy ngạc nhiên, nhưng lão cũng không trả lời câu hỏi mà chỉ nói: “Đi thôi, trước tiên tìm chỗ ở đã.”

Nam Phong vâng một tiếng xong lại tiếp tục nắm gậy gỗ đi trước dẫn đường.

Sau thời gian nửa nén hương, Nam Phong dẫn lão mù đến một khách sạn đoạn bấm bụng tiêu năm đồng, thuê một gian phòng hảo hạng. Phòng hảo hạng này nằm ở hướng chính Đông, ở ngay tầng dưới.

Vào cửa xong, Nam Phong liền đỡ lão mù ngồi xuống đoạn rót chén trà nóng đặt vào tay lão.

Lão mù nhấp một ngụm xong bèn đặt chén trà xuống, cất lời: “Người có biết vì sao ta ở lại miếu mà không rời đi không?”

Nam Phong lắc đầu: “Không biết.”

“Ta biết nhất định người sẽ trở lại, ta ở đó đợi người...”

THAM THIÊN

Phong Ngự Cửu Thu
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tư Chất Bình Thường

Những lời mới rồi khiến làm nổi lên hai điểm nghi vấn trong đầu Nam Phong, nhưng hắn chỉ có thể hỏi dò từng bước một: “Làm sao lão biết ta sẽ trở về?”

“Cả tối qua ta đều ở đây.” Lão mù đáp.

Nam Phong gật đầu. Lão mù tối qua tá túc trong miếu, tự nhiên ai làm gì lão đều biết, việc gì xảy ra, tính tình ai thế nào lão cũng sẽ biết, vậy nên lão căn cứ vào những chuyện đã nảy sinh mà suy đoán hắn nhất định sẽ quay lại tìm đồng bạn.

“Sao người lại phải ở lại chờ ta?” Nam Phong hỏi sang vấn đề thứ hai.

Lão mù quờ quạng đoạn cầm chén trà lên, xoay xoay chén như suy nghĩ điều gì đó.

“Có phải người muốn thu ta làm đồ đệ không?” Nam Phong thắc mắc.

“Sao lại nói vậy?” Lão mù hỏi lại.

Câu hỏi của lão mù khiến Nam Phong rất bất ngờ, hắn không nghĩ lão mù hắn sẽ hỏi ngược lại vậy, cũng không biết lời này của lão là có ý gì.

Thấy hắn không đáp, lão mù liền nói tiếp cho rõ: “Vì sao người lại phỏng đoán như thế?”

Lần này thì Nam Phong đã rõ, lão mù hỏi hắn lấy căn cứ gì mà suy đoán. Việc như thế này cũng không khó hiểu, suy nghĩ và biểu đạt đôi khi gặp

phải những khó khăn, một việc nghĩ trong đầu khi miệng nói ra thì ý tứ lại đổi khác.

Hắn không đáp lời nào còn lão mù cũng không hồi thúc, trái lại tay cầm chén trà bình thản chờ hắn.

Dù biết lão mù đang đợi mình, Nam Phong vẫn trù trù không đáp, không phải hắn không biết phải đáp làm sao mà là đang do dự xem có nên nói hay không, nói ra rồi liệu có hậu quả gì không.

Lão mù không nhìn thấy gì nên Nam Phong liền can đảm nhìn thẳng vào lão, cố gắng tìm cách thông qua vẻ mặt lão mà nhìn ra manh mối, có điều khiến hắn không ngờ là qua một hồi lâu mà chẳng thấy lão tức giận mà trên khuôn mặt còn nở nụ cười.

Rốt cuộc, Nam Phong cố lấy dũng khí nói ra lời thật: “Tối hôm qua ta đưa nước ấm cho người, ta còn nổi lửa lên khi người ho khan, có thể người có ấn tượng không xấu với ta.”

“Còn gì nữa không?”. Lão mù cười hỏi.

“Có”. Đã bắt đầu rồi thì Nam Phong không cần e ngại nữa: “Người có thấy cảm nhận được yêu khí ở nơi cách hơn mười dặm, có thể chỉ trong nháy mắt đã thay đổi diện mạo của ta, hai điểm này nói rõ người có bản lĩnh nhưng người lại ra vẻ như một thầy tướng số, hiển nhiên là do không muốn người khác biết thân phận thật, thế mà trước mặt ta người lại thể hiện bản lĩnh, thế nên ta mới đoán người muốn thu ta làm đồ đệ.”

Lão mù đặt chén trà xuống, vui mừng gật đầu, nói gọn: “Hiếm có.”

Nam Phong dậy nhắc bình trà rót đầy chén của lão mù đoạn quay lại chỗ cũ đặt bình trà xuống rồi ngồi đợi lão mù nói chuyện tiếp.

Lão mù cũng không có nói gì ngay mà đưa tay cầm chén trà rồi chậm rãi xoay xoay nó, theo hành động của lão, nước trà từ trong chén từ từ tràn ra khỏi miệng chén rồi tụ lại thành một đóa hoa sen xinh đẹp ở trên không, đóa hóa nở ra bảy cánh, sinh động y như thật.

Khi Nam Phong còn đang kinh hãi tròn mắt nhìn, đóa sen từ nước trà kia đột nhiên hóa thành một cây tên băng dài ba tấc. Lão mù khẽ động cánh tay phải, tức thì tên băng bay vụt đi, xuyên thủng bức tường phía Đông rồi biến mất không thấy tăm tích.

Nam Phong đã sớm biết lão mù là cao nhân nhưng không ngờ lão lại lợi hại như thế, chẳng những có thể khiến nước trà tụ lại thành hoa sen mà còn có thể trong nháy mắt hóa nước thành tên băng sắc bén xuyên thủng cả tường.

Lão mù đặt chén trà xuống đoạn bình thân nói: “Ta thực muốn để người đi theo ta, nhưng ta không thể thu người làm đồ đệ.”

“Vậy người để cho ta đi theo làm gì?” Nam Phong nghi hoặc hỏi. Công phu lợi hại của lão tự nhiên hẳn muốn học, nhưng phàm là việc kiểu này đều phải hỏi lý do, công phu là bản lĩnh giữ nhà, sao phải dạy không công cho kẻ khác chứ.

Lão mù thở dài đáp: “Ta có một việc rất quan trọng cần làm, nhưng ta không nhìn thấy gì nữa rồi nên cần người giúp ta.”

“À.” Nam Phong gật đầu, căn cứ theo cách nói của lão mù thì hẳn không khó khăn để nhận ra lão bị mù chưa lâu, còn chưa thể thích nghi hoàn toàn với cuộc sống của một người mù.

“Có một số điều hẳn phải nói cho người biết trước, người đi theo ta cũng không an toàn, thậm chí có thể gặp nguy hiểm.” Lão mù nói đến đâu thì dừng lại đôi chút đoạn lại nói thêm: “Nhưng người cũng sẽ có thu hoạch, ta dù không thể thu người làm đồ đệ nhưng vẫn có thể dạy người một chút

bản lĩnh, kiếm sống qua ngày tuyệt không phải việc khó, dương danh lập van cũng có thể.”

“Được, ta đồng ý đi theo người.” Nam Phong trịnh trọng tỏ thái độ, lúc trước sở dĩ hãn chưa đồng ý đi theo lão mù vì hai người chưa hiểu gì mấy về nhau, hãn không thể nhận không sự giúp đỡ của người khác, tương tự thế hãn cũng sẽ không giúp ai không công. Bây giờ lão mù đã nói rất rõ ràng rằng không thể nhận hãn làm đồ đệ, hay nói trắng ra là trao đổi, người giúp ta làm việc còn ta dạy bản lĩnh cho người, việc này thì hãn có thể chấp thuận được.

Lão mù gật đầu: “Trong bao quần áo có bánh ngô, người ăn đi.”

Nam Phong đúng là đang đói bụng nên không khách khi lấy hai cái bánh ngô từ trong bao quần áo của lão ra hai cái bánh ngô, đặt một cái vào trong tay lão: “Lão tiên sinh, người cũng ăn đi.”

“Ta không đói, người giữ ăn đi.” Lão mù đặt bánh ngô lên bàn đoạn nói tiếp: “Nói ta biết, người định học gì?”

Vừa nghe câu này, Nam Phong lập tức thấy tinh thần tỉnh táo: “Người biết những món công phu nào ta?”

“Người chỉ cần nói cho ta biết là muốn học gì.” Giọng lão mù vẫn bình thản, không hề có chút lo lắng nào.

“Ta tính học yêm kê.” Nam Phong cười đáp.

Lão mù bất đắc dĩ lắc đầu, yêm kê chính là thiến gà trống, là một nghề cùi bắp, tự nhiên là Nam Phong không thực tâm muốn học, chẳng qua là nói quá lên thế để ép lão.

“Mới đây người dùng môn võ công nào vậy?” Nam Phong hỏi.

“Đó không phải võ công mà là Đạo thuật.” Lão mù đáp.

“Người là đạo sĩ sao?” Nam Phong có chút bất ngờ.

“Đã từng là.” Lão mù chậm rãi gật đầu.

“Đạo thuật mà người mới dùng khi này, có thể dạy cho ta không?” Nam Phong hỏi. Thứ khác thì không biết chưa chiêu vừa rồi của lão mù đã để lại cho hắn ấn tượng rất sâu sắc.

“Theo tư chất của người thì có khổ tu sáu mươi năm cũng không chắc có thể sử dụng Ngự Thủy thuật kia.” Lão mù lắc đầu đáp.

Nam Phong vốn đang tràn đầy hy vọng trong lòng, nghe lời lão mù xong thì hết như bị giội một thùng nước lạnh khiến cả người hắn đơ cứng ra:

“Người sao biết tư chất ta không tốt?”

“Tôi qua ta đã dùng linh khí thử qua”. Lão mù vừa lắc đầu vừa tiếp: “Trong số các người có năm đứa tư chất rất tốt, đáng tiếc người không ở trong số đó.”

Nam Phong nghe thế liền chuyển buồn sang vui, hỏi: “Chúng ta là huynh đệ kết nghĩa, bọn họ tốt cũng được, sau này có thể đỡ ta một phen, à phải rồi, chúng ta có bảy người, năm tốt, vậy có một không tốt là người nào?”

“Tư chất là do trời ban, tốt nhất là mười phần, năm đứa kia đều đạt bảy phần trở lên. Người chỉ được năm phần, xem như là bình thường. Đáng thương cho thằng nhóc trộm gà kia, e là ba phần cũng chẳng được.” Lão mù đáp.

“Người nói Bàn Tử à.” Nam Phong cười nói.

Lão mù gật đầu, nói thêm: “Người cũng không phải buồn chán quá, thường nói cần năng bổ chuyết, hưởng hồ người thông minh cẩn thận, chỉ

cần kiên trì bền bỉ thì cuối cùng cũng sẽ có thu hoạch.”

“Được, ta nhớ kỹ rồi.” Nam Phong biết lão đang an ủi hẳn, có điều, hẳn vốn chẳng có khái niệm, định nghĩa gì về cái gọi là thiên phú, thất vọng là do hẳn nghĩ mình sau này chẳng có cách nào để học những pháp thuật lợi hại trong tay lão mù.

“Cũng muộn rồi, nghỉ sớm đi.” Lão mù vừa đứng lên vừa nói.

Nam Phong lập tức đứng dậy, bước tới dẫn lão đến giường sưởi, giúp lão trải chăn nệm cẩn thận đoạn lại bưng nước tới giúp lão rửa chân. Hẳn làm những việc này xuất phát từ thực tâm, những thứ khác không nói, chỉ tỉ dụ những nếu không có lão mù thì hiện giờ đoán chừng hẳn đã bị tiêu nhị của tiệm thuốc đánh chết rồi, về tình về lý đều phải cẩn thận mà chăm sóc người ta.

Chiếc giường sưởi ở giữa phòng khá lớn, chiếm cả diện tích phần phía bắc phòng, nằm nhiều người cũng được, Nam Phong nằm trong còn lão mù nằm phía ngoài.

Lão mù nằm xuống cái liền im lìm không cựa quậy, Nam Phong trái lại ngủ không nổi, cất tiếng: “Lão tiên sinh, sau này ta đi theo người, dù sao cũng phải có một cái tên để xưng hô chứ.”

“Người có thể gọi ta là sư phụ.” Lão mù đáp lấy lệ.

“Người không nhận ta làm đồ đệ, ta lại phải gọi người là sư phụ, thế không phải là ta thiệt thòi lắm sao.” Nam Phong oán thán.

“Người cũng có thể gọi là tiên sinh.” Lão mù tiếp lời.

“Thôi bỏ đi, vậy quá khó đọc.” Nam Phong nói.

Thật ra hẳn còn rất nhiều chuyện muốn hỏi, ví dụ như tuổi thật của lão mù, tu vi chính xác của lão hay chuyện quan trọng mà lão muốn làm là gì, còn có cả việc rốt cuộc thì Thiên Thư tàn quyển là vật thể nào.

Nhưng cuối cùng hẳn cũng nhịn được, những điều trên để đó sau này hỏi, nếu hỏi cả đống chuyện như vậy sẽ làm lão mù thấy phiền toái, vạn nhất không cho hẳn đi theo thì hỏng bét, thời gian còn nhiều, từ từ hẳn sẽ biết...

THAM THIÊN

Phong Ngữ Cửu Thu
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Tam Thanh, Cửu Bộ

Năm đồng tiền xài cũng không phí, giường sười nhóm lên, chăn đệm sạch sẽ, nằm trên giường rất thoải mái, so với cảnh mưa dột gió lùa ở phá miếu(*) thật cách nhau một trời một vực.

(*) Miếu đổ nát.

Ngoài người thoải mái nhưng chưa chắc trong lòng cũng sẽ thoải mái, vì không biết huynh đệ tỷ muội đang ở đâu nên Nam Phong rất lo lắng, không biết bọn họ có bị bắt hay không, có đồ ăn không, có tìm được chỗ ở không.

Trần trọc thật lâu, Nam Phong vừa mới mơ màng ngủ được một lúc, khi tỉnh giấc thì trời đã sáng. Không biết lão mù dậy từ lúc nào, đang đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài ngẩn ra đến xuất thần.

Sau khi tỉnh dậy, chuyện đầu tiên Nam Phong làm là sờ mặt mình, lão mù không gạt hăn, mặt hăn lúc này đã khôi phục như cũ.

Mặc dù Nam Phong không lên tiếng nhưng lão mù biết hăn đã tỉnh:

- Thời gian còn sớm, người cứ ngủ thêm một lát.
- Không ngủ nữa, không ngủ nữa.

Nam Phong mặc quần áo đứng dậy, bước xuống đất, mang theo bình trà ra trước quán rót nước nóng, sau đó rót nước cho lão mù rồi lấy chậu ra ngoài lấy nước, bưng tới cho lão mù rửa mặt.

Đợi lão mù rửa mặt xong, hắt lại mua điếm tâm(*) cho lão mù, rồi tiếp tục giặt quần áo cho lão.

(*) Đồ ăn sáng.

Lão mù có chút ái ngại, muốn tự mình giặt nhưng Nam Phong không đồng ý, nói lão cái gì cũng không nhìn thấy, với người bình thường thì những chuyện này rất dễ nhưng đối với người mù như lão lại rất khó khăn.

- Lão tiên sinh, sau này ta gọi ông là sư phụ được không?

Nam Phong vừa giặt quần áo vừa hỏi.

Lão mù gật đầu.

Lúc lão mù gật đầu, mặt lão lộ ra chút áy náy, điếm này Nam Phong thấy được trong mắt lão. Lúc trước lão mù không thu hần làm đệ tử có nói “không thể thu”, từ điếm này cho thấy, không phải lão mù không đồng ý thu hần mà lão có vấn đề khó xử và băn khoăn khác.

Có rất nhiều vấn đề Nam Phong muốn hỏi lão mù, nhưng có một số chuyện hần không thể hỏi. Như lai lịch và tuổi thật của lão đương nhiên không thể hỏi, nếu lão muốn, ắt sẽ chủ động tự nói ra. Lão mù định làm gì cũng không thể hỏi, điều này thuộc phạm vi hần không nên biết, nếu muốn hỏi, chỉ có thể hỏi một số chuyện râu ria bên ngoài.

- Sư phụ, ngày hôm qua con ở phía đông thành thấy có mấy môn phái thu đồ đệ. Màu sắc điều phúc(*) bọn họ treo lên khác nhau, màu có đến mấy loại, con hỏi đạo cô kia thì nàng nói màu sắc điều phúc đại biểu cho tu vi môn phái mạnh hay yếu, được thành lập lâu hay mới. Sư phụ, màu sắc của tu vi là cái gì?

Nam Phong hỏi.

(*) Điều phúc: loại bảng làm bằng giấy hoặc vải treo dọc (như câu đối), bên trên có ghi chữ (như biển quảng cáo hiện nay).

Lúc này, lão mù vừa mới ăn xong điểm tâm, súc miệng xong mới đáp:

- Linh khí tu hành của Đạo gia có tổng cộng chín bộ, mỗi thời kỳ khác nhau có cách gọi không giống nhau. Bây giờ Đạo gia công nhận chín bộ là Động Thần Bộ, Cao Huyền Bộ, Thăng Huyền Bộ, Động Huyền Bộ, Tam Động Bộ, Đại Động Bộ, Cư Sơn Bộ, Động Uyên Bộ, Thái Huyền Bộ.

- Dạ.

Nam Phong đáp, chứng tỏ đang chăm chú nghe.

Lão mù nói tiếp:

- Đó là chín cách gọi chính thống của Đạo gia, nhưng người thường không nhớ hết, không phân biệt rõ được nên căn cứ màu sắc linh khí phát ra của người tu hành không giống nhau để phân chia. Khí tức đạo nhân Động Thần Bộ phát ra có màu hồng (đỏ) nhạt, khí tức phát ra của người có tu vi Cao Huyền có màu hồng, Thăng Huyền màu hồng đậm, Động Huyền màu lam (xanh da trời) nhạt, Tam Động màu lam, Đại Động màu lam đậm, Cư Sơn màu tử (tím) nhạt, Động Uyên màu tử, Thái Huyền màu tử đậm, cứ phân như vậy thì dễ nhớ kỹ hơn.

- Con đang nghe, con đang nghe.

Nam Phong dừng giặt đồ, lên tiếng báo mình đang nghe.

- Người thường lấy ba màu hồng, lam, tử để phân chia cao thấp của tu vi linh khí nhưng người trong Đạo môn không thể phân chia qua loa như vậy. Người nhất định phải nhớ quy nghi của Đạo môn, người có tu vi thuộc ba bộ Động Thần, Cao Huyền, Thăng Huyền gọi là đạo trưởng, người có tu vi

thuộc ba bộ Động Huyền, Tam Động, Đại Động gọi là pháp sư, người có tu vi thuộc ba bộ Cư Sơn, Động Uyên, Thái Huyền gọi là chân nhân.

Lão mù nói tiếp.

- Dạ.

Nam Phong lên tiếp đáp lời, có điều đáp thì đáp vậy nhưng hẳn vẫn không nhớ rõ cách gọi chính thống lão mù vừa giảng. Hẳn chỉ nhớ, lấy tu vi từ thấp đến cao theo thứ tự là hồng, lam, tử. Hồng là đạo trưởng, lam là pháp sư, còn tử là chân nhân.

Lão mù nói đến đây trở nên hăng hái, tiếp tục giải thích thêm một số kiến thức cơ bản:

- Mỗi bộ trong chín bộ này đều có kinh văn tu hành, sáu bộ kinh văn đầu tiên của tam tông thì giống nhau nhưng ba bộ sau thì lại khác, các tông đều giữ kín, không truyền ra ngoài.

- Tam tông?

Nam Phong đang nghe thì hỏi ngang.

- Đạo gia chia thành ba nhánh là Ngọc Thanh Tông, Thái Thanh Tông, Thượng Thanh Tông. Mặc dù cùng một thiên đạo nhưng lại thờ tổ sư khác nhau, Ngọc Thanh Tông thờ tổ sư là Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thanh Tông thờ tổ sư là Đạo Đức Thiên Tôn, Thượng Thanh Tông thờ tổ sư là Linh Bảo Thiên Tôn.

Lão mù kể như thuộc lòng bàn tay.

Vốn Nam Phong định hỏi lão mù thuộc tông nào nhưng lời chuẩn bị thốt ra thì cố nén lại. Tối hôm qua hẳn có hỏi lão mù có phải đạo sĩ không, lão mù đáp “đã từng”, điều này cho thấy hiện tại lão không phải là đạo sĩ nữa.

Chỉ có hai khả năng dẫn đến lão không phải là đạo sĩ nữa, một là tự mình rời đi, hai là bị đuổi ra, bất kể thuộc trường hợp nào cũng không thể hỏi, nếu hỏi sẽ thành giống như vạch trần vết sẹo của người khác.

- Hôm qua Hộ Quốc chân nhân nói hình như là Cao Huyền chân kinh. Cao Huyền chân kinh này có phải là kinh văn tu hành của đạo sĩ Cao Huyền Bộ như lời sư phụ nói?

Nam Phong hỏi.

- Phải.

Lão mù gật đầu:

- Ngọc Thanh Tông cực kỳ bài xích với ngoại tộc, cho dù lên đàn giảng pháp cũng không cho bọn họ nghe giảng.

Nam Phong không hỏi nữa, tiếp tục giặt đồ, phơi quần áo xong thì ra trước quán ăn điểm tâm. Nơi này cách phá miếu và tiệm thuốc xảy ra chuyện không xa, không ít người biết chuyện xảy ra vào đêm hôm trước nên trong quán cũng có đàm luận. Nghe qua ít câu thì hình như quan phủ chưa bắt được người, bọn họ chẳng qua chỉ làm cho có, không thực sự bỏ thời gian ra để truy bắt hung thủ.

Tin tức này làm Nam Phong rất vui, không bị quan phủ bắt được là tốt rồi. Vốn cả bọn đều là kẻ chỉ có hai bàn tay trắng, ở chỗ nào cũng giống nhau, chỗ tiếc duy nhất là không được ở cùng một chỗ.

Ăn điểm tâm xong, lão mù bảo muốn ra ngoài xem bói nhưng bị Nam Phong giữ lại. Trên người hắn còn tiền, lão mù không cần thiết phải ra ngoài lang thang khắp hang cùng ngõ hẻm.

- Sư phụ, người tới Trường An có việc hay chỉ đi ngang qua?

Nam Phong hỏi.

- Làm chút chuyện.

Lão mù đáp.

- Có cần con dẫn sư phụ đi không?

Nam Phong lại hỏi.

Lão mù khoát tay:

- Không cần, sau khi trời tối, ta tự đi được.

Do rãnh rỗi, lão mù chủ động kể một số chuyện trên giang hồ. So với đạo cô kia, cách nhìn của lão mù hoàn toàn bất đồng, lão cho võ học mặc dù diễn sinh từ kinh văn của Đạo gia và Phật gia mà ra nhưng lại thiếu hụt sự hiểu biết và vận dụng âm dương ngũ hành nên vĩnh viễn không cách nào so sánh với đạo thuật và thần thông được. Tất nhiên, võ nhân có thể xuất hiện vài tuyệt thế cao thủ, thậm chí có thể sát thần diệt quỷ. Nhưng chuyện này không phải do võ học lợi hại mà là do bản thân võ nhân đó có thiên phú dị bẩm. Người như vậy, nếu không học võ mà lĩnh hội, luyện tập đạo pháp, thành tựu tu vi ắt đạt đến mức cao hơn.

Lão mù nói qua về giang hồ, võ công, đạo thuật, yêu quỷ, thần phật. Đối với Nam Phong, những thứ này là một thế giới vừa xa lạ lại vừa mới lạ.

Vừa kể chuyện, giảng giải, lão mù vừa nêu một chút quan điểm của mình. Đối với ngoại tộc, lão mù cũng rất bài xích nhưng không đến mức căm thù đến tận xương tủy. Đối với Phật giáo, thái độ của lão như đối với khách nhân từ xa đến, tương đối khoan dung ôn hòa hơn.

Theo như lời đạo cô, sở dĩ nàng có thể công chính(*) là vì nàng không có lập trường. Lão mù cực kỳ sùng bái Đạo gia, với lão, Đạo gia mới là chính

thống của Hoa Hạ(**), đạo pháp mới là kỹ nghệ lợi hại nhất.

(*) Công bằng, chính trực; (**) Tên cũ của Trung Quốc.

Về tu hành, so với người khác, cách nhìn của lão mù cũng có sự khác biệt. Đối với lão, quan trọng nhất của tu hành không phải là tu thân mà là tu tâm, nếu tâm không thể trong sáng như gương, hoàn toàn thông suốt thì dù tu vi linh khí có cao tới đâu cũng không thể đạt đến thượng thừa.

Qua một ngày tiếp xúc, Nam Phong phát hiện tận sâu trong lòng lão mù vẫn chưa thể yên ổn, vẫn còn buồn bực không vui, có lẽ là do mắt lão bị mù. Dù vậy, sự thật lão mù rất dễ gần, quen thuộc rồi thì nói chuyện rất thoải mái.

Bất giác trời đã tối, lão mù cầm mộc trượng muốn đi ra cửa.

- Sư phụ, con đi theo người.

Mặc dù biết lão mù là cao thủ nhưng Nam Phong vẫn không yên lòng để lão một mình ra ngoài.

- Người đi làm gì, thêm phiền!

Lão mù khoát tay.

- Con dẫn người đến nơi rồi sẽ quay lại.

Nam Phong nói muốn cùng đi.

Lão mù suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý.

Nam Phong vui vẻ, nhanh nhẹn mở cửa phòng:

- Sư phụ, cẩn thận bậc cửa.

Lão mù bước ra, Nam Phong đóng cửa phòng, nắm mộc trượng đi phía trước dẫn đường, rời khỏi khách sạn thì hỏi:

- Sư phụ, ta đi chỗ nào?
- Nghĩa địa phía tây thành...

Chương 11: A Di Đà Phật

- Đêm hôm khuya khoắt, đi nghĩa địa làm gì?

Nam Phong rất kinh ngạc, hỏi.

- Sợ thì quay về, để tự ta đi.

Lão mù đáp.

Nam Phong nghe xong thì giãy nảy:

- Ai nói con sợ? Nếu sớm biết sư phụ muốn đi nghĩa địa thì con nghĩ ta nên đi sớm một chút, nghĩa địa ở ngoài thành, giờ cửa thành đã đóng, không ra được.

Lão mù chỉ tay:

- Không sợ là tốt rồi, đi.

- Đến cửa thành chúng ta cũng không ra được.

Nam Phong nói.

Lão mù phẩy tay, ý bảo hãy đi nhanh lên.

Thấy lão mù kiên trì, Nam Phong chỉ có thể nắm mộc trượng đi trước dẫn đường, ở khách sạn chờ cả ngày, giờ chân hẵn cũng muốn ra ngoài hoạt động.

Nam Phong dẫn lão mù đi theo đường lớn, lúc này trời đã tối, nếu trên đường có người đi ngang qua cũng không sợ thấy rõ bộ dáng hăn.

Theo lời lão mù, hăn biết nghĩa địa phía tây thành nằm ở chỗ nào. Năm đó, ông lão coi miếu sau khi chết được đưa đến chỗ đó, hăn với tư cách hiếu tử cầm hiếu bồng(*) đưa tang có đi qua, chỗ đó là nghĩa địa có diện tích rất lớn, người chôn đều người nghèo, người giàu khi chôn đều có quan tài. Người nghèo chôn ở đó không có quan tài, đều là dùng mền chiếu quấn lại, đào hố rồi chôn xuống.

(*) Cây gậy của người con đưa tang, nguồn gốc hiếu bồng xuất phát từ hai lý do: một là để người con có thứ chống khi đi báo tang ở khoảng cách xa, đường đi khó khăn; hai là lúc chôn ông bà, cha mẹ, lúc quỳ xuống khóc có cây vịn.

Có thi thể chôn quá cạn sẽ bị chó hoang đào ra, ruột gan tha khắp nơi. Mắt chó hoang ăn thịt người chết đều có màu hồng, chuột ăn thịt người có kích thước còn lớn hơn mèo. Chỗ đó còn có chồn sống thành đàn, chúng không hề sợ người, thường đứng trên phần mộ từ xa nhìn đoàn người đưa tang.

Đối với loại địa phương như vậy, cho dù là ban ngày trời sáng cũng không ai dám một mình đi qua. Có điều, hăn thật sự không sợ là vì hăn biết cửa thành đã đóng, lão mù chắc chắn không ra được. Ra không được, hai người ắt phải quay về.

Đi nửa canh giờ, hai người tới cửa phía tây thành. Không ngoài dự đoán, cửa thành đã đóng từ sớm, dưới cửa thành có binh sĩ trấn cửa. Khi thấy Nam Phong và lão mù tới, bọn họ đã từ xa quát, bảo sáng mai hai người lại tới ra thành.

- Người xem, con không có lừa người?

Nam Phong kéo lão mù, định quay trở lại.

- Đi sát tường thành, tìm chỗ không có ai.

- Sư phụ muốn làm gì?

Nam Phong lại hỏi.

- Cứ tìm đi.

Lão mù đáp.

Nam Phong không hỏi nữa, dẫn lão mù đi về phía bắc. Hắn lờ mờ đoán có lẽ lão mù định dùng pháp thuật nào đó để ra khỏi thành. Ở chợ, người ta thường đồn đạo sĩ có một loại phép thuật tên là Xuyên Tường Thuật, có thể đi xuyên tường, có lẽ lão mù định dùng loại pháp thuật này.

Đi về phía bắc chừng mấy trăm bước, Nam Phong ngừng lại, nói:

- Nơi này không có ai.

Vừa nói xong, hắn có cảm giác như mình bị xách lên, hai chân không chạm mặt đất, bên tai có tiếng gió. Đến khi kịp phát hiện thì thân thể hắn đã ở trên không trung, bay lướt qua tường thành và sông đào bảo vệ thành, đang chuẩn bị hạ xuống.

Sau khi xuống đất, Nam Phong cảm thấy hai chân như nhũn ra, đến mức muốn đứng im cũng không được. Loại cảm giác cười mây đạp gió vừa rồi cũng không tốt cho lắm, người ở trên không trung luôn thấp thỏm không yên.

- Đi thôi.

Lão mù giơ một trượng.

- Đi thật ạ?

Nam Phong không dám bước, hiện tại chân hắn đang run, bước đi là muốn té.

- Chẳng lẽ lại còn giả.

Lão mù đáp.

- Dạ, dạ, được, để con thử chút.

Nam Phong cầm lấy mộc trượng, sau đó quay đầu nhìn lại tường thành. Tường thành Trường An cao đến hai trượng (1 trượng = 3,33m), bên ngoài có sông đào rất rộng để bảo vệ thành. Vừa rồi lão mù xách hắn nhảy lên trời bay qua đến hai mươi mấy trượng.

Thở là giả, trấn tĩnh lại là thật, lát sau, Nam Phong cảm thấy chân mình đỡ run, tay nắm mộc trượng dẫn lão mù đi theo đường lớn ngoài thành.

- Sư phụ, chỗ kia ở rất xa, tới nơi mất phải hơn một canh giờ.

Nam Phong nói.

- Ừ.

Lão mù đáp.

Nam Phong vốn không phải là kẻ nói nhiều, nhưng hắn còn trẻ, không nhịn được sự tò mò trong bụng:

- Sư phụ, đang đêm hôm khuya khoắt, chúng ta đến nghĩa địa làm gì?

- Tìm người.

Người mù thuận miệng đáp.

Nam Phong nghe vậy chợt thấy lạnh người:

- Chỗ đó sao có thể có người?

- Người sống không có, người chết thì có.

Lão mù trầm giọng nói.

Nam Phong vừa nghe, chân lập tức không muốn đi về phía trước. Hắn vẫn luôn sống trong thành, rất ít khi ra khỏi thành, đây là lần đầu tiên trời tối mà hắn còn ra ngoài thành. Xung quanh tối om, đâu đó có tiếng thu trùng (côn trùng sống trong mùa thu). Trời cũng gần lập đông, có lẽ thu trùng biết mình không sống được bao lâu nên tiếng kêu của chúng nghe càng thảm thiết.

Vì lúc trước nói không sợ, hiện tại sợ nhưng lại không thể không đi, Nam Phong càng nghĩ càng sợ, hắn và lão mù mới biết nhau có hai ngày. Ngày đầu là lúc lão mù tới miếu khi trời tối, ngày thứ hai gặp lão cũng vào buổi tối, hôm nay, ban ngày lão mù không ra khỏi cửa, lão còn biết đạo cô kia là xà tinh, lẽ nào lão cũng không phải người?

Trong lòng có ý nghĩ này nên hắn càng sợ hãi, hắn thường nghe người già nói một số yêu quái có thể biến thành người, lừa gạt trẻ con đem vào trong núi ăn thịt. Còn có tin đồn nữ quỷ móc tim, yêu quái lừa người ngủ hắn cũng nghe không ít. Giờ này đang đêm hôm khuya khoắt, xung quanh lại không có người nào, vạn nhất xảy ra chuyện thì kêu trời trời mất linh, gọi đất đất không thưa.

Gần đi hết khu vực bằng phẳng để lên núi, Nam Phong len lén quay đầu nhìn lão mù một cái. Hai mắt lão mù bị biến dạng nghiêm trọng, ban ngày thì còn đỡ nhưng lúc này, càng nhìn càng quỷ dị.

- Sư phụ, con thấy hơi mệt.

Nam Phong đứng lại.

- Nói không cho người đi lại nhất định muốn đi.

Lão mù rút mộc trượng, chống đi về phía trước:

- Ở đây chờ ta, đừng chạy loạn.

Lão mù đi được vài chục bước, Nam Phong liền chạy theo, tiếp tục nắm mộc trượng dẫn đường.

- Sao lại chạy theo?

Lão mù hỏi.

- Giờ trời tối như bưng, con sợ người đi lọt xống hổ.

Nam Phong cười đáp, hăn lớn lên từ chợ búa, mặc dù tuổi còn nhỏ, cũng không thông minh gì cho lắm nên một chút cẩn thận thì cần phải có. Vừa rồi hăn thử dò xét lão mù, nếu lão quả thật là yêu quái quý mị, nhất định sẽ giục hăn lên đường chứ không để hăn ở lại chờ.

Vừa đi được một đoạn, bên đường phía trước mơ hồ xuất hiện ánh lửa.

- Sư phụ, phía trước có người đang đốt lửa.

Nam Phong nói.

- Ừ.

Lão mù đáp.

Càng lại gần, Nam Phong có phát hiện mới:

- Sư phụ, cạnh đống lửa hình như là một nhóm người.

- Là một đám hòa thượng.

Lão mù đáp.

- Sao người biết?

Nam Phong không hiểu, hỏi. Lúc này, hắn và lão mù còn cách đồng lửa đến hơn một trăm bước, hắn chỉ có thể thấy cạnh đồng lửa là một nhóm người nhưng hình dạng họ ra sao thì nhìn không rõ lắm.

- Vì bọn họ đang niệm kinh.

Lão mù nói.

Nam Phong không hỏi nữa, dẫn lão mù đi về phía trước. Khi còn cách bọn họ chừng năm mươi bước, hắn phát hiện lão mù nói không sai, đám người này quả thực là hòa thượng, chính xác hơn là một số người là hòa thượng, số còn lại là người mặc thường phục, không cạo đầu.

Nam Phong đưa mắt nhìn qua từng người, cuối cùng dừng lại trên người một thằng nhóc mập mập đang nấu cơm. Vì nó quay lưng về phía hắn nên hắn không xác định được mình có nhìn lầm người không, bèn gọi:

- Bàn tử.

Thằng nhóc nấu cơm nghe tiếng quay đầu lại, không sai, là Bàn Tử lạc nhau đêm trước.

- Nam Phong?

Bàn Tử cũng không xác định được người vừa nói chuyện có phải là hắn không, vì hắn và lão mù đứng ở chỗ tối.

Nam Phong thả mộc trượng, chạy nhanh tới. Bàn Tử cũng quăng muổng gỗ chạy lại đón, hai đứa trên đường gặp nhau nên rất mừng.

- Sao người ở cùng đám hòa thượng thế?

Nam Phong chỉ đám tăng nhân cách đó không xa.

- Ta làm hòa thượng rồi.

Bàn Tử cười đáp.

- Hả?

Nam Phong trợn mắt há mồm.

- Hả cái gì?

Bàn Tử hạ giọng:

- Ta nói cho người, Long Không Tự có môn công phu gọi Bát Nhã Thần Công, rất lợi hại, ta muốn học nó, nếu được vậy thì thành vô địch thiên hạ rồi.

- Làm hòa thượng thì người không thể cưới vợ đó.

Nam Phong nghiêm chỉnh nhắc.

- Suyt!

Bàn Tử đưa tay ra trước miệng, nhìn đám tăng nhân rồi quay đầu lại, nói:

- Là ta đi học công phu, học xong liền chạy. Hay là người theo ta, hai đứa ở chung một chỗ.

- Ta không muốn cạo trọc đầu.

Nam Phong lắc đầu liên tục:

- Ta cảm thấy không có khả năng bọn họ truyền công phu cho người, thu người chắc vì cần người làm không phải trả tiền.

Bàn Tử định nói tiếp, quay đầu qua bên thì phát hiện lão mù từ phía đông đi tới nên chỉ tay vào lão và Nam Phong, hỏi:

- Sao ngươi và lão cùng đi một chỗ?

- Ta bái ông ấy làm sư phụ rồi.

Nam Phong đáp.

- Bái lão làm sư phụ, lão thì dạy được cái gì?

Bàn Tử nhìn lão mù từ trên xuống dưới.

- Thì coi bói.

Nam Phong đáp cho có.

Mặt Bàn Tử lộ vẻ khinh thường:

- Thật hay giả? Để lão coi bói cho ta thử.

- Tối hôm qua đã coi cho ngươi rồi.

Nam Phong nói.

- Coi xong thế nào?

Bàn Tử tò mò hỏi.

- Bảy người chúng ta thuộc mạng tốt.

Nam Phong cười nói.

Bàn Tử không hề nghi ngờ:

- Người khoan hãy nói, người này có chút đạo hạnh, nhưng coi bói không phải là nghề kinh doanh tốt, hay là người theo ta đi, hai đứa cùng học công phu.

- Chính Đức, cơm khê rồi.

Phía xa có người gọi.

- Không kịp nói chuyện với người rồi, ta phải lại kia, người thật sự không theo ta hả?

Bàn tử hỏi.

- Hẳn đang gọi người?

Nam Phong hỏi lại.

- Ừ, đúng vậy, ta quy y rồi, có pháp hiệu, không phải, là pháp danh, Chính Đức, tên này nghe thế nào?

Bàn Tử hỏi.

- Vừa xứng với người.

Nam Phong móc túi tiền từ trong ngực, đổ bạc từ bên trong ra:

- Cho người, giữ lại phòng thân.

Bàn Tử cầm lấy, hỏi tiếp:

- Có tin tức đại ca, đại tỷ không?

- Không có.

Nam Phong lắc đầu.

- Được rồi, người cố gắng bảo trọng.

Bàn Tử chạy lại phía đồng lửa.

Lúc này, lão mù vừa tới, Nam Phong tiếp tục nắm một trượng dẫn đường.

Khi đi ngang qua đồng lửa thì nghe Bàn Tử bị phê bình, là một hòa thượng trung niên phê bình y lục căn (mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý thức) không tịnh, không đoạn trần duyên. Nói thẳng ra là phê bình y không nên thân thiết như trước kia với bạn bè.

Vì đang bị phê bình nên Bàn Tử không dám nói chuyện với Nam Phong nữa.

Lúc sắp rời đi, Nam Phong quay đầu lại nói lớn:

- Tam ca, nếu như sống không được như ý thì nên lập tức về nhà, ăn ở không cần lo.

Thật ra lời này là hăn nói cho cả Bàn Tử và hòa thượng nghe. Làm cho các hòa thượng biết trong nhà Bàn Tử có người, tránh cho y vì quá khứ ăn chực mà phải chịu ức hiếp.

Bàn Tử không dám thật sự đáp, chỉ nghiêng đầu nhìn theo, niệm:

- A di đà Phật.

Nam Phong tiếp tục dẫn lão mù đi, đi được hai dặm (1 dặm = 1/2 km) thì rẽ vào đường nhỏ dẫn tới nghĩa địa...

THAM THIÊN

Phong Ngữ Cửu Thu
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Nghĩa Địa Phía Tây Thành

Vì không có người đi nên đường núi rất hoang vu, chiều rộng đường không quá ba thước (1m), hai bên đường cỏ mọc cao đến gối.

“Chít!” Một tiếng kêu chói tai từ dưới chân truyền đến.

Vốn Nam Phong chỉ hơi sợ nhưng vì đột nhiên có tiếng kêu khiến tim hắn lần nữa giật thót. Hắn theo bản năng nhảy lên, lập tức thấy một bóng đen nhanh chóng rút vào bụi cỏ bên đường.

- Là chuột.

Lão mù đưa một trượng tới.

- Dạ.

Nam Phong đỏ mặt nấp một trượng tiếp tục đi về phía trước.

Có vết xe đổ, Nam Phong cẩn thận đi chậm lại.

Thấy Nam Phong đi cẩn thận, lão mù lên tiếng như nhắc nhở:

- Mười bước phía trước có rắn.

- Lớn không sợ phụ?

Nam Phong không dám đi.

- Yên tâm đi, cẩn người không chết đâu, đi nhanh chút đi.

Lão mù lên tiếng giục.

Trời tối, nhìn vật không rõ, Nam Phong chỉ có thể dùng sức đi mạnh để kinh động con rắn kia.

Đi không bao xa, lão mù lần nữa nhắc:

- Năm bước phía trước có một con chồn.

“Xùy, xùy” Nam Phong dậm chân quát đuối, quả nhiên, một bóng màu vàng giật mình chạy về hướng bắc.

- Sư phụ, sao người biết chúng ở đâu?

Nam Phong tò mò hỏi.

- Vạn vật trên thế gian đều do hai khí âm dương tạo thành, người tu hành có thể cảm giác được khí tức của chúng.

Lão mù đáp.

Nam Phong không hiểu:

- Khí? Là khí chúng ta hít thở?

- Không hoàn toàn giống nhau, cẩn thận, tám bước phía trước lại có một con rắn.

Lão mù lần nữa nhắc.

Được lão mù nhắc nhở, lúc đi, Nam Phong dùng sức dậm chân, bụi cỏ phía trước truyền đến một tràn tiếng động sột soạt.

- Sư phụ, ý người là bất kể thứ gì cũng do khí biến thành?

Nam Phong hỏi, thực tế, hẳn hỏi câu này một nửa là do tò mò, nửa khác để qua nói chuyện, cho mình thêm can đảm.

Lão mù gật đầu:

- Khí tán thì vô hình, khí tụ thì thành vật.

- Sư phụ...

“Tôm”, Nam Phong chưa nói hết câu thì đã lọt xuống hố nước. Hố nước không sâu nhưng cũng không cạn, nước ngập đến bắp đùi.

Vì lo lắng trong nước có rắn nên Nam Phong vội vàng bò lên, lúc bò lên thì chộp phải thứ gì đó mềm mềm, trắng trắng, sau khi ném xuống thì mới biết là con cóc.

- Sư phụ, sao người không nhắc con?

Nam Phong sợ hãi hỏi.

- Khí tức của vật do âm dương hóa thành nặng hơn so với vật có sẵn khí tức ngũ hành, không dễ nhận ra nó.

Lão mù đáp.

Quần áo bị ướt nên Nam Phong có chút buồn bực, trong bụng phát hỏa lại khiến sợ hãi bớt đi, hấn lại năm mộc trượng, dẫn lão mù đi vòng qua hố nước, tiếp tục đi về hướng bắc:

- Sư phụ, người vừa nói vạn vật trên thế gian đều do hai khí âm dương tạo thành, thế còn ngũ hành thì sao?

- Khí hỗn nguyên chia làm hai khí âm và dương, âm dương nhị khí lại chia ra khí ngũ hành. Kỳ thực, âm dương chính là ngũ hành, ngũ hành cũng là hỗn nguyên, mà hỗn nguyên cũng là âm dương, người hiểu không?

Lão mù hỏi lại.

- Cái này đâu có gì khó, đơn giản là một thứ được chia ra làm nhiều phần thôi mà.

Nam Phong đáp.

- Không tệ.

Lão mù chậm rãi gật đầu.

Băng qua một đoạn sườn đất, Nam Phong dừng lại:

- Sư phụ, tới rồi.

Lão mù gật đầu, thu lại mộc trượng.

Nghĩa địa này nằm ở phía tây chân núi Sơn Dương, địa thế tương đối bằng phẳng, chiều dài chừng năm, sáu dặm, chiều rộng chừng ba, bốn dặm. Trong nghĩa địa, cây cối ít nhưng cỏ dại lại mọc rất nhiều, nhìn quanh toàn là mộ lớn mộ nhỏ không được chôn ngay hàng thẳng lối.

Xung quanh nghĩa địa, cây cối không nhiều lắm nhưng không phải là không có. Ở phía đông nghĩa địa có mấy gốc cây già, trên cây có cú, bọn chúng cứ từng đợt kêu “cú, cú” khiến người ta không khỏi sờn hết cả gai ốc.

- Sư phụ, nhóm lửa được không? Con cảm thấy hơi lạnh.

Nam Phong hỏi.

Lão mù đang đang nhắm mắt ngưng thần, trầm giọng hỏi:

- Người là sợ hay lạnh?

- Con vừa mới rơi xuống nước...

Nam Phong chưa nói xong, lão mù đã chặn họng:

- Người đang gạt ta hay tự gạt mình? Nhớ kỹ, chỉ có đối mặt với sợ hãi mới có thể vượt qua nó.

Thấy giọng lão mù gay gắt, Nam Phong chỉ có thể cúi đầu thừa nhận:

- Con có chút hơi sợ.

- Vậy là được.

Lão mù gạt đầu:

- Hướng đông bắc, khoảng hơn trăm trượng, dẫn ta qua.

Nam Phong “ạ” một tiếng, dẫn lão mù đi về hướng đông bắc. Đi được mười mấy bước chợt phát hiện phía xa có một bầy chó hoang nên hẩn tiện tay rút một cây liễu bồng cạnh ngôi mộ cầm trong tay.

Khoảng cách ngắn dần, hẩn có thể thấy đám chó hoang kia đang cắn xé thứ gì đó, mùi máu tanh trong không khí vô cùng nồng đặc.

- Chó, cút đi, cút đi.

Từ thật xa, Nam Phong đã bắt đầu quát, đuổi chúng.

Đám chó hoang này vốn đã quen ăn thịt người chết, từ lâu đã không còn sợ người, nghe Nam Phong quát, chúng không những không chạy đi mà còn nhe răng xông tới.

Nam Phong luống cuống:

- Sư phụ, bây giờ làm sao?

Lão mù không đáp, bước tới một bước, nghiêng người giơ tay, hứ trao theo cánh tay tay được vung ra, một con chó hoang đột nhiên bị nhấc lên

khỏi mặt đất đến hơn một trượng rồi bất ngờ rớt xuống, rơi phịch xuống đất kêu “ăng, ăng” hai tiếng, sau đó tắt thở.

Con chó hoang bị lão mù đánh chết ở gần hai người nhất, nó vừa chết, những con khác giật mình, sợ hãi lập tức bỏ chạy.

Nam Phong kinh hãi nhìn lão mù, hẳn biết lão mù có thể dựa vào khí tức của những vật còn sống để xác định vị trí của chúng, nhưng hẳn không ngờ lão có thể đánh chết chó hoang hung dữ từ khoảng cách đến mấy chục bước.

- Chỗ này có mấy thi thể?

Lão mù hỏi.

- Bảy, tám.

Nam Phong đáp nhưng không dám khẳng định.

- Nhìn xem thi thể có mặc giả y(*) không?

Lão mù hỏi.

(*) Quần áo của phạm nhân, có màu đỏ đậm.

- Giả y?

Nam Phong nghe nhưng không hiểu.

- Đồ của phạm nhân.

Lão mù lấy đồ nhen lửa từ trong ngực ra.

Nam Phong cau mày, nhận đồ nhóm lửa rồi chậm chạp đi tới. Đi được vài bước thì phát hiện chân mình giẫm phải con gì, hẳn tưởng là rắn nên vội vàng nhảy tránh, giơ hiệu bồng định đập thì phát hiện là một đoạn ruột.

Ruột phát ra mùi tanh hôi khiến Nam Phong muốn ói nhưng hấn cố nén lại. Tiến lại gần, hấn thối sáng đồ nhen lửa, chỉ thấy xung quanh đều là thi thể đầm đìa máu tươi. Chó hoang ăn bất cứ con gì cũng đều chọn chỗ bụng trước, bụng của thi thể bị xé ra, cơ quan nội tạng bị tha khắp nơi.

- Sư phụ, nhìn không rõ.

Nam Phong đáp, quần áo phạm nhân có màu hồng nâu, quần áo những thi thể này đều dính máu nên không ra có màu sắc gì.

- Đầu và thân có nằm cách nhau không?

Lão mù lại hỏi.

Bây giờ, giết người đều là chém đầu, Nam Phong biết lão mù muốn xác nhận những thi thể này có phải là phạm nhân không nên nín thở đi tới, nhìn kỹ một lượt rồi đáp:

- Sư phụ, không có đầu.

- Nói nhăng gì đó!

Người mù khiển trách.

- Con nói tử thi không có đầu.

Nam Phong nhanh chóng lui trở lại.

- Tìm kỹ một chút, nhìn xem đầu của họ có nằm quanh đây không.

Lão mù tiếp tục “giao nhiệm vụ” cho Nam Phong.

- Sư phụ, đồ nhen lửa không đủ sáng, có thể đốt lửa không?

Nam Phong hỏi.

- Không thể nổi lửa.

Lão mù lắc đầu.

Nam Phong bất đắc dĩ, chỉ có thể cầm đồ nhen lửa, dùng hiệu bồng dò tìm trong đám cỏ. Hắn vừa tìm kiếm vừa lầm bầm, theo lão mù không phải đơn giản chỉ cần dẫn đường, giặt quần áo là đủ mà còn phải làm những việc rất xui xẻo, làm xong chuyện này nhất định phải tranh thủ thời gian hỏi lão mù một chút, xem lão định dạy hắn công phu gì, nếu không vừa ý, hắn sẽ không tiếp tục hầu hạ nữa.

Cỏ dại xung quanh bị chó hoang dẫm lung tung, lộn xộn, mất thật lâu Nam Phong mới tìm thấy trong bụi cỏ có một cái ca lạp nằm phía đông nam đồng thi thể. Ca lạp là vật dụng chỉ có ở phương bắc, được làm bằng tre đan lại, dùng để chứa củi.

Trong ca lạp đều là đầu người, trong đó có cái chết không nhắm mắt, đồ nhen lửa chiếu tới, ánh sáng bị mắt phản xạ lại.

- Sư phụ, tìm được rồi.

Nam Phong hô lớn, thái độ cố gắng chuyển từ chấn kinh thành bình thường, tỏ ra mình không sợ.

- Đem lại đây.

Lão mù nói.

Nam Phong muốn nhắc ca lạp nhưng không nhắc nổi, trong ca lạp có tới bảy, tám đầu người, nặng chừng bốn, năm mươi cân (1 cân = ½ kg).

Không thể nhắc thì cũng chỉ có thể kéo, Nam Phong kéo ca lạp đến trước người lão mù:

- Sư phụ, kéo lại rồi.

Lão mù gật đầu ngời xuống, để mộc trượng một bên, đưa tay sờ đầu người, vừa sờ, tay chạm bên ngoài ca lạp, lão lập tức dùng tay xé rách giỏ ca lạp vốn rất bền kia.

- Sư phụ, người muốn móc mắt bọn họ hả?

Nam Phong hỏi.

Lão mù lắc đầu.

Trong ca lạp có cả thảy tám đầu người, lão mù sờ từng cái, lát sau cầm một đầu người đứng lên.

Lão mù cầm đầu người trong tay, cảnh này khiến Nam Phong sờn hết cả gai ốc:

- Sư phụ, rốt cuộc người muốn làm gì?

- Ta muốn nó nói chuyện...

THAM THIÊN

Phong Ngự Cửu Thu
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Nơi Tìm Kiếm Đồ Vật

- Người chết rồi sao nói chuyện được?

Nam Phong kinh ngạc, trố mắt hỏi.

Lão mù khoát tay:

- Quay về.

Nam Phong há miệng định nói, đoạn nhật mộc trượng đưa cho lão, tay trái dẫn lão đi còn tay phải cầm hiệu bồng dò dẫm đi về phía trước.

- Sư phụ, thứ này mà bị người ta thấy, chúng ta sẽ gặp rắc rối to đó.

Nam Phong có phần lo lắng, nói.

Lão mù ở đằng sau không đáp.

Nam Phong lại hỏi:

- Sư phụ, người đã chết hẳn rồi, chỉ còn mỗi cái đầu, làm sao nói chuyện được?

Lão mù vẫn không trả lời.

Trở về nhanh hơn khi đến, chẳng mấy chốc hai người đã đến hố nước mà Nam Phong sụt chân lúc trước:

- Sư phụ, phía trước là hố nước, né sang nhé.

Lão mù chẳng những không rẽ, ngược lại còn rút mộc trượng ngừng lại:

- Ta muốn thi pháp, người đi tới phía trước chờ ta.

- Không sao, con không sợ.

Nam Phong không đi, nửa đêm chịu khổ, lại còn đi lang thang nơi nghĩa địa để tìm đầu người, thật vất vả mới có cơ hội mở rộng tầm mắt nên tự nhiên hẳn không muốn đi.

Lão mù thoáng trầm ngâm xong rồi mở miệng khuyên:

- Có một số việc người không nên biết thì tốt hơn, không phải ta cố giấu diếm người mà là người biết sẽ không có lợi.

- Dạ.

Nam Phong khẽ gật đầu rồi đi thêm về phía nam một đoạn.

- Xa chút nữa.

Lão mù khua khua cây mộc trượng trong tay.

Bất đắc dĩ, Nam Phong đành đi thêm chừng mười bước nữa.

Lão mù cầm mộc trượng xuống đất, kế đó đưa tay phải quấy một vòng trên không, xong trở bàn tay ấn xuống. Theo động tác của lão, không ít nước đọng trong hố tràn ra ngoài. Tiếp đó, lão chuyển đầu người từ tay trái qua tay phải sau đó dùng tay phải bỏ đầu người vào trong hố nước.

Trước đó, lão mù hình như áp một luồng không khí vô hình vào trong vũng nước, đầu người ở phía trên khối khí đoàn rất bình ổn, không hề lay động.

Chỗ Nam Phong đứng vẫn có thấy động tác của lão mù, chỉ thấy lão hiện giờ đang đi vòng quanh hố nước theo một quỹ tích rất kỳ quái, hẳn thấy

nhưng lại không rõ lão nói gì, chỉ có thể loáng thoáng nghe lão đang lẩm nhẩm gì đó, chắc là đang niệm kinh.

Sau khi đi ba vòng, lão mù dừng lại rồi hô một câu khá to, Nam Phong nghe rõ, là câu:

- Cấp cấp như lệnh.

Nam Phong rất ngạc nhiên, đồng thời cũng nóng lòng muốn biết đầu người kia có sống lại như lời lão mù nói hay không. Tâm vừa động, hẳn liền tiến tới hai bước về hướng bắc, nhưng đúng lúc này, một tiếng kêu thảm thiết của đàn ông từ phía hồ nước truyền đến.

Vì không hề có chuẩn bị tâm lý, Nam Phong bị tiếng hét thảm kia dọa cho tóc gáy dựng đứng, vội vàng nhảy lui lại.

- Không cần kinh hoàng!

Lão mù đưa tay phải ra như trấn an.

Lão mù dứt lời, đầu người kia không liên tục kêu la thảm thiết nữa mà nói mấy câu gì đó, mấy câu này nói với giọng rất lớn nên Nam Phong nghe được đại khái, hình như nó đang hỏi lão mù là ai và bản thân mình giờ đang ở đâu.

Lão mù thì ngược lại, trả lời bằng giọng rất nhỏ khiến Nam Phong chẳng nghe được gì, chỉ có đầu người thì nói to hơn chút nên hẳn thỉnh thoảng nghe được vài câu, nội dung hình như là đang một mực kêu oan.

Cái đầu này hay nói chính xác hơn là người này khi còn sống không giống như biết lão mù, hơn nữa bản thân y là người chết oan, sinh thời không giết ai để vi phạm vương pháp cả.

Lão mù hỏi những gì thì nghe không rõ, có điều căn cứ theo lời đáp của đầu người kia thì cũng hiểu được chút ít manh mối. Người này khi còn sống hẳn là một chủ một nhà trọ, gần đây có một vị khách thần bí đến ở trọ. Vị khách kia bị giết một cách không rất không rõ ràng vào lúc đêm khuya trong nhà trọ, quan phủ lại khẳng định y là thủ phạm, kết quả là một nhà bốn người đều bị chém đầu không sót một ai.

Vị chủ nhà trọ này cũng thật đen đui, người khác phạm pháp trước tiên đều là tống vào nhà lao rồi đợi mùa thu năm sau mới thăm vấn xét xử, nếu có tiền thì có thể nhân quãng thời gian đó mà dùng để chạy án, tự khơi thông sinh lộ. Nhưng y như phạm tội ngay lúc thời gian không tốt, hôm nay xảy ra chuyện, ngày mai đã vào thu nên bị chết rất nhanh chóng.

Trong đang hỏi chuyện, lão mù thỉnh thoảng lặp lại hành động trước đó, đưa tay thành vòng rồi úp bàn tay xuống, giống như là bổ sung cho đám khí dưới hố nước. Điều này chỉ là suy đoán của Nam Phong nhưng hẳn có cảm giác suy đoán rất chính xác, vì muốn nói chuyện thì đều phải hít thở để lấy hơi, mà vị chủ nhà trọ này còn mỗi cái đầu nên muốn y nói chuyện, tất phải cấp khí cho y.

Có lẽ lão mù có hỏi người ở trọ kia hình dạng ra sao, chết lúc nào rồi nhiều chuyện liên quan. Theo như lời đáp thì khách trọ kia là một lão nhân, ban ngày vào thuê trọ thì đến đêm đã chết, còn chết giờ nào thì không rõ. Đến hôm sau, lúc quan binh đến cửa y mới biết chuyện. Lão nhân kia khi thuê trọ có mang theo một bọc quần áo, nhưng khi xảy ra chuyện thì không thấy bọc quần áo đó đâu nữa.

Điều khiến vị chủ nhà trọ cảm thấy oan uổng chính là trên người lão nhân kia không thấy có bất kỳ dấu tích ngoại thương nào, trong phòng cũng không có dấu vết đánh nhau. Hơn nữa, cửa phòng và cửa sổ còn bị chốt từ bên trong, không tính việc lão nhân kia không giống kẻ có tiền, cứ tính như lão nhân kia có rất nhiều tiền thì giả dụ y có định giết người cướp của cũng chẳng có cách nào đi vào phòng cả.

Nhưng quan phủ không hề nghe y giải thích, không hề mở công đường, tra xét cũng không. Cứ thế hôm sau đưa luôn y cùng vợ con và mấy tử tù khác ra xử trảm.

Lão mù sau đó hình như có hỏi thi thể lão nhân kia đâu, chủ nhà trọ kia liền đáp là bị quan phủ mang đi.

Tiếp đó có thể lão mù lại hỏi y một số chi tiết về lão nhân ở trọ kia, cuối cùng y nhớ ra được chuyện xảy ra đêm đó là do gian phòng đầu bị gió lùa nên lão nhân kia đổi sang phòng khác.

Cả cuộc nói chuyện kéo dài chừng nửa nén nhang, đợi khi thanh âm của chủ nhà trọ biến mất, lão mù lại lần nữa niệm kinh, thời gian niệm cũng không dài, lão chỉ niệm mấy câu xong rồi rửa tay ngay tại hố nước, sau đó cầm mộc trượng đi về phía Nam Phong.

Chờ tới khi lão mù đến gần, Nam Phong nhận thấy biểu hiện của lão rất bình thản, không có lộ vẻ gì rõ ràng cả.

- Đi thôi.

Lão mù vừa nói vừa đưa mộc trượng cho Nam Phong.

Nam Phong dẫn lão đi về hướng nam, tuy lòng hấn tràn đầy những thắc mắc nhưng lại không thể hỏi, rõ ràng lão mù không muốn để hấn biết nên có hỏi cũng bằng thừa.

Lão mù dường như rất vội trở về nên hối thúc Nam Phong đi nhanh. Tới đường lớn, Nam Phong liền ném hiếu bổng đi, thứ đồ vật này cầm thật sự không may mắn gì.

Giữa đường đi qua chỗ đám Bàn Tử ngủ, Nam Phong vốn định nhân dịp này nói vài câu với Bàn Tử nhưng lại thấy cả đám đã ngủ từ sớm mất rồi.

Quay trở lại ngoài thành, lão mù làm như trước, mang Nam Phong phóng qua tường thành. Lần này Nam Phong đã có chuẩn bị tâm lý, hẳn nhận ra chỉ cần không sợ hãi thì cảm giác cưỡi mây đạp gió thực sự rất không tệ.

- Người có biết nhà trọ Phúc Vận ở chỗ nào không?

Lão mù hỏi.

- Không biết.

Nam Phong lắc đầu:

- Sư phụ, đồ của chúng ta vẫn còn để ở chỗ trọ đấy.

Lão mù nghe thấy lại chỉ giơ tay lên, nói:

- Ta chỉ đường cho người, đi về phía đông thành.

Lúc này trời đã sắp qua canh ba, Nam Phong vừa mệt vừa buồn ngủ, nhưng lão mù muốn đi nên hẳn không thể không đi.

Lão mù hình như đã từng qua chỗ nhà trọ này, nhờ lão chỉ điểm mà Nam Phong tìm ra nó nằm ở chỗ hẻo lánh thuộc khu đông bắc thành Trường An. Nhà trọ này có cửa lớn nằm về phía tây, bên ngoài là hai tầng lầu bằng gỗ, bên trong là một sáo viện(*), trên cánh cửa lớn còn thấy dán niêm phong của quan phủ.

(*). Gần giống tứ hợp viện nhưng chỉ có mặt tiền phía tây là nhà trọ, đằng sau được bao kín bằng tường, ở giữa thường là khoảng sân, phần đó gọi là sáo viện.

Lão mù không đi bằng cửa lớn mà đi vòng qua hướng đông, mang Nam Phong nhảy qua tường mà vào.

Chuyện chết người ở nhà trọ mới diễn ra mấy ngày nên gà trong ổ hũy còn sống, chó đen buộc ở góc tây bắc trong sân nhỏ cũng chưa chết đói, thấy hai người vào nó cũng chỉ sủa được mấy tiếng yếu ớt.

- Dẫn ta tới phòng đầu tiên ở sương phòng(*) phía đông.

Lão mù nói.

(2) Dây phòng vuông góc với phần mặt tiền.

Nam Phong dẫn lão tới gian phòng như lão yêu cầu. Tới nơi, lão liền đẩy cửa vào, dặn:

- Ở ngoài chờ ta.

Nam Phong khẽ gật đầu rồi thành thực đứng chờ bên ngoài.

Không lâu trước, cái sân nhỏ này từng có người chết, nếu là lúc bình thường mà bảo hăn đợi ở đây thì chắc chắn là rất sợ. Nhưng so sánh với chuyện đi nghĩa địa phía tây thành và nói chuyện với đầu người, việc phòng kia từng có người chết chẳng là gì.

Nam Phong ngồi bệt xuống bậc thang ngoài cửa phòng, thấy con chó mực lại gần, nó đói hết cả hơi khiến hăn động lòng trắc ẩn, tay tháo dây buộc rồi kéo chốt cửa sau thả nó đi.

Thả chó xong, hăn lại nghĩ tới đám gà kia chả mấy mà chết đói, tức thì lấy đồ ra đánh lửa tính vào kho củi tìm thóc nhưng đột nhiên lại nghe thấy tiếng lão mù gọi hăn vào phòng.

Nam Phong quay người đi sang sương phòng phía đông, chỉ thấy lão mù đang ngồi trước miệng lò của giường sưởi:

- Người chịu khó một chút, bò vào bên trong xem có giấu cái gì không?

- Hả?

Nam Phong không vui nổi, hấn theo lão mù, vừa mới lang thang nghĩa địa tìm tử thi, giờ lại bắt chui vào táo khầu(*).

(*) Giường sưởi thời xưa không phải là đốt dưới giường mà là có một bếp tạo nhiệt và một ống dẫn nhiệt ra khắp giường.

- Nếu ta có thể tự làm được thì nhất định không để người phải đi chịu bần.

Lão mù đáp với giọng rất bất đắc dĩ.

Nghe lão mù nói khách khí như vậy, Nam Phong cũng không định từ chối, lập tức cởi áo khoác rồi bò vào bên trong giường. Miệng lò giường sưởi này tuy lớn hơn so với miệng bếp nấu cơm một chút nhưng khi hấn chui vào cũng chẳng mấy thoải mái, phải cố sức mới chui vào được.

- Sư phụ, đồ mà người nói là kiểu như nào?

Nam Phong hỏi, dưới giường sưởi toàn là tro rơm, hít vào là muốn sặc.

Lão mù không đáp ngay. Nam Phong thấy thế liền bới tung đám tro bếp ra, kết quả là đụng phải một vật tròn tròn đẹp đẹp, không nặng lắm.

- Sư phụ, con tìm được thứ gì đó hình tròn, hình như là mảnh sứ vỡ hay sao đó.

Nam Phong nói.

- Ra đi.

Lão mù thò tay kéo Nam Phong ra, tiếp đó mò mẫm rồi lấy vật trên tay hấn, vuốt vuốt một chút rồi bỏ vào ngực áo, đoạn nói:

- Đi thôi, mau rời khỏi đây!

Nam Phong phủi đám tro xám bám trên người, cầm áo khoác chạy ra lu nước ở góc sân rửa ráy. Lão mù mò mẫm đi ra rồi đóng cửa phòng lại.

- Con chó đâu?

Lão mù nhận ra con chó không còn ở đó liền hỏi.

- Con thả rồi.

Nam Phong thuận miệng đáp.

Lão mù nghe xong liền khẽ nhíu mày, trầm ngâm một chút rồi ra lệnh:

- Mở chuồng gà ra đi.

Nam Phong vốn cũng định làm thế, nghe xong liền mặc áo choàng vào rồi qua mở chuồng gà ra.

Xong xuôi hết thảy, lão mù không mang Nam Phong nhảy qua tường mà bảo đi cửa sau. Đi ra rồi, Nam Phong định đóng cửa lại nhưng bị lão mù ngăn lại.

- Sư phụ, thứ vừa lấy là thứ gì vậy ạ?

Nam Phong vừa kéo lão đi rất nhanh vừa hỏi. Việc lão mù bắt hãn chui vào giường chắc chắn là để căn phòng được giữ nguyên dạng, mục đích là không muốn để kẻ khác biết họ từng đến. Nhưng vì lúc ấy không biết rõ ý này nên hãn thả con chó đi, điểm này làm phá hư kế hoạch của lão mù mới khiến lão bắt hãn thả luôn đám gà rồi không cho đóng cửa lại, mục đích lần này đích thị là tạo hiện trường giả khiến người khác nghĩ là có kẻ vào trộm gà bắt chó. Lão mù vì sao lại tận lực che giấu như vậy hãn cũng không quan tâm, thứ hãn thấy tò mò chính là thứ mới tìm được là cái gì.

Lão mù nhíu mày, không trả lời ngay.

Nam Phong thấy vậy cũng không hỏi thêm nữa. Vật mới lấy lớn cỡ bàn tay, không nặng, không giống vàng bạc, khả năng là nó chỉ có ích với lão, còn với hắn thì không có tác dụng gì, hiện tại hỏi lão chịu dạy cho hắn món công phu gì thì tốt hơn.

Ngay lúc Nam Phong đang do dự có nên chờ đến khi về lại chỗ trọ rồi hỏi hay không thì lão mù lại lên tiếng:

- Đó là một cái mai rùa...

THAM THIÊN

Phong Ngự Cửu Thu
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Mai Rùa Thiên Thư

Nam Phong còn tưởng lão mù sẽ không nói cho hắn biết đồ vật vừa mới tìm được là cái gì, không ngờ lão mù chỉ do dự một chút rồi nói ra.

Nhưng hắn cũng không định ‘được một tắc lại muốn tiến thêm một thước’, hỏi mảnh mai rùa kia có tác dụng gì. Lão mù có thể nói cho hắn biết đó là mảnh mai rùa đã là rất không dễ dàng, nếu lại hỏi thì thật là không biết chừng mực.

Không hỏi không có nghĩa là hắn không rõ, mảnh mai rùa hắn tìm thấy là của lão nhân đã chết. Lão nhân kia ở trọ đã chết vào đêm hôm trước, trước khi chết đã đổi phòng, mà mai rùa lão lại giấu dưới giường sưỡi trong gian phòng đầu tiên. Điều này nói lên lão nhân biết có người muốn cướp mai rùa này, vì bất đắc dĩ nên mới giấu dưới giường sưỡi.

Hiện tại đã là cuối thu, đến tối nhà trọ đều đốt giường sưỡi, lão nhân giấu mai rùa dưới giường sưỡi cũng không phải là phương pháp sáng suốt, vì làm vậy rất có thể khiến mai rùa bị thiêu hủy.

- Sư phụ, sao ông ấy lại giấu dưới giường sưỡi, nếu lỡ có người đốt giường, chẳng phải cũng đốt luôn mai rùa sao?

Nam Phong hỏi.

- Có lẽ ông ấy cho rằng đối phương đã nhận được thứ mình muốn nên sẽ không giết mình.

- A.

Nam Phong bừng tỉnh hiểu ra, có hai khả năng dẫn đến lão nhân giấu mai rùa dưới giường sưởi: một là do lão hoảng hốt chạy bừa, khả năng này không lớn vì lão còn có thể đối phòng, chứng tỏ khi đó, người đuổi theo lão không mặt ở đây; còn có một cách giải thích khác là theo ý lão mù, lúc lão nhân giấu mai rùa, lão nhân cho rằng mình có thể lấy mai rùa ra trước khi chủ nhà trọ đốt giường sưởi, để làm được điều này, điều kiện tiên quyết chính là lão phải còn sống.

- Sư phụ, con hoài nghi người giết lão là đạo sĩ lợi hại.

Nam Phong nói.

- Sao lại nói vậy?

Lão mù cảm thấy bất ngờ.

- Cửa phòng đã đóng, ngoại trừ đạo sĩ biết thuật xuyên tường, người khác không cách nào vào được, mà người biết thuật xuyên tường, chắc chắn hẳn không phải là người thường.

Nam Phong phân tích nói.

Lão mù không đáp ngay, ngừng trong chốc lát rồi mới nói:

- Thường nói, ‘đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường’, lời ấy thật đúng không giả, người lớn lên từ phố xá náo nhiệt, kiến thức rộng rãi, tâm trí lịch duyệt vượt xa đứa trẻ cùng tuổi ở nông thôn.

Được lão mù khen, Nam Phong tự nhiên cao hứng hỏi:

- Sư phụ, con đoán đúng?

- Đúng thì chưa phải nhưng kém cũng không xa.

Lão mù đáp.

Nam Phong tuy thông minh nhưng lòng dạ không sâu:

- Sư phụ, con còn có thể đoán tiếp nhưng chỉ sợ người giận?
- Có thể tinh tâm cân nhắc là chuyện tốt, cứ nói đừng ngại.

Lão mù mở miệng khích lệ.

- Nội dung đầu người kia nói chuyện với sư phụ, con nghe được một ít.

Nam Phong dẫn người mù đi dọc theo tường thành phía nam, theo đường nhỏ đi về hướng tây:

- Căn cứ những lời hăn nói, ta cảm giác vị đạo sĩ này có lẽ quen biết với người của quan phủ, là hăn bảo quan phủ đến nhà trọ truy xét. Có khả năng người này có quan hệ không giống bình thường với quan phủ, nếu không quan phủ sẽ không không thẳng đường mà lập tức giết người. Giết người là để diệt khẩu, không cho người khác biết lão nhân kia đã tới Trường An.

- Cũng có thể bản thân đạo nhân kia chính là quan viên.

Lão mù tiếp lời.

- Con cũng nghĩ như vậy nhưng không dám nói.

Nam Phong đáp.

- Không sao.

Trong giọng lão mù thoáng lộ ra sự hài lòng và vui mừng:

- Người nói hết những gì nghĩ trong lòng ra xem.

Được lão mù khích lệ, Nam Phong không còn gì băn khoăn, nói tiếp:

- Kẻ giết người này có lẽ ở tại Trường An, hắn giết người là vì miễn trừ hậu hoạn. Người này lại có thể điều động quan phủ, trong thành Trường An, đạo sĩ có quyền lực lớn nhất chính là Hộ Quốc chân nhân, chuyện này nếu không phải hắn làm thì nhất định cũng có liên quan đến hắn.

Nam Phong nói xong, người mù ‘ừ’ một tiếng:

- Nói tiếp đi.

- Hết rồi, con đã nói xong.

Nam Phong cười nói.

- Nếu thật là Long Vân Tử gây nên, động cơ giết người của hắn là gì?

Lão mù mở miệng chỉ hướng.

- Long Vân Tử chính là Hộ Quốc chân nhân?

Nam Phong còn không biết đạo hiệu của Hộ Quốc chân nhân.

Lão mù lại ‘ừ’ một tiếng.

- Bọc quần áo của lão nhân không còn, nhất định là đã đoạt thứ gì đó.

Nam Phong nói.

Người mù lại hỏi:

- Đoạt thứ gì?

- Thứ hắn muốn chính là mai rùa chúng ta vừa mới tìm được, nhưng có lẽ hắn bị lão nhân kia lừa, lấy phải cái giả.

Nam Phong nói xong không chờ lão mù đặt câu hỏi, nói tiếp:

- Hãn giết người diệt khẩu là vì tự cho mình đã lấy được vật mình muốn. Lão nhân kia dám đem mai rùa giấu dưới giường sưởi trong phòng khác, có lẽ là vì lão cảm giác mình giao ra đồ giả thì sẽ không phải chết, nhưng lão không nghĩ tới đối phương lấy được nhưng vẫn không tha.

Lão mù chậm rãi gật đầu:

- Bây giờ người biết rõ mảnh mai rùa này là cái gì rồi chứ?

Nam Phong vốn đang không nghĩ ra mảnh này mai rùa này là cái gì, nhưng nghe ngữ khí lão mù nhắc nhở, liên tưởng tới việc mấy ngày nay phía đông thành tổ chức pháp hội, hãn chợt nhớ tới một vật:

- Mai rùa chính là Thiên Thư.

- Đúng vậy, Thiên Thư vốn là khắc trên mai rùa, tổng cộng có chín mảnh, mảnh này là một trong số đó.

Lão mù trầm giọng nói.

Trong lúc hai người nói chuyện, có một người đi tuần đêm điếm canh đi tới. Người đi tuần đêm điếm canh rất thông minh, không hề nhìn chăm chăm vào hai người mà ngửa đầu nhìn trời, gõ mõ, vừa hô 'thiên hạ thái bình' vừa đi về hướng đông.

Điếm canh là một nghề nguy hiểm, buổi tối ra đường, trong mười người thì có đến chín kẻ không thể lộ ra ngoài ánh sáng. Nhìn chăm chăm vào người ta rất dễ gây tai họa, ngoài ra, những từ hô trong năm canh không hề giống nhau, lúc này đã là canh năm, từ hô chính là 'thiên hạ thái bình'.

Người tuần đêm điếm canh xuất hiện cắt đứt cuộc nói chuyện hai người, sau đó thật lâu hai người cũng không nói chuyện nên rất nhanh về tới nhà trọ phía tây thành.

Lúc trở lại nhà trọ, trời đã gần sáng, hai người không ở lại, xếp quần áo bỏ vào bọc rồi rời đi.

- Nam Phong, thật vất vả cho người rồi.

Lão mù thấy Nam Phong ngáp liên tục nên có chút áy náy, nói.

- Không sao, không sao, sư phụ, giờ chúng ta đi đâu?

Nam Phong hỏi.

- Về Nam quốc.

Lão mù đáp.

Nam Phong gật đầu, dẫn lão mù đi theo hướng ra cửa thành phía nam.

Thiên hạ bây giờ, ngoại trừ xung quanh có một ít ngoại tộc, phía nam và phía bắc có tổng cộng ba nước. Chỗ hai người đang ở là một trong hai Ngụy quốc, ở phía đông còn có một Ngụy quốc nữa. Lương quốc nằm ở phía nam, lão mù nói Nam quốc chính là Lương quốc.

Lúc gần ra khỏi thành, Nam Phong liên tục nhìn quanh. Sau khi đi qua cổng thành lại liên tiếp quay đầu nhìn lại, Trường An là nơi hãn và bằng hữu lớn lên, bây giờ bằng hữu tản mát, hãn cũng rời đi. Hôm nay đi rồi, chẳng biết khi nào mới có thể trở lại.

Lão mù cảm thấy Nam Phong tâm thần bất định và thất lạc, nói:

- Làm nam nhi thì phải có chí tại bốn phương, một ngày nào đó người sẽ trở lại.

- Bọn họ đều không có ở đây, có trở về hay không cũng đều giống nhau.

Nam Phong vẫn còn cảm thấy mất mát.

- Không cần bi thương, lúc người nhớ bọn hăn cũng là lúc bọn hăn nhớ tới người.

Lão mù nói.

- Sư phụ, rốt cuộc người bao tuổi rồi?

Nam Phong quay đầu lại hỏi lão mù, những lời vừa rồi của lão có rất nhiều tình cảm, bình thường lão sẽ không giờ nói ra.

- Đạo không hỏi thọ.

Lão mù mỉm cười lắc đầu.

- Con đoán người có lẽ không đến bốn mươi tuổi.

Nam Phong nói.

Lão mù cười cười, không biết là đúng hay không.

Bởi vì trong thành vừa mở pháp hội, sau khi ra khỏi thành, thỉnh thoảng sẽ có một số người trong giang hồ tham gia pháp hội cỡi ngựa chạy vụt qua bên cạnh hai người như tên bắn nên Nam Phong dẫn lão mù đi sát ven đường, phòng ngựa trường hợp lão tránh không kịp bị ngựa đụng phải.

- Sư phụ, người đoán thử Hộ Quốc chân nhân có biết đồ trong tay hăn là giả không?

Nam Phong thấp giọng hỏi.

Lão mù lắc đầu:

- Chắc là vẫn chưa biết, Long Vân Tử tư chất siêu phàm, chính là Đại Động chân nhân trẻ tuổi nhất của Ngọc Thanh Tông, một lòng gắng nghĩ

đưa Ngọc Thanh Tông phát dương quang đại, nhưng hãn còn quá trẻ, chỉ vì cái trước mắt, làm việc quá khích, sa vào lầm đường lạc lối.

- Sư phụ, có một chuyện con nghĩ mãi vẫn không thông, người bình thường có được bí tịch võ công đều trốn đi lén lút tu luyện, hãn lại làm ngược lại, gióng trống khua chiêng đi ra ngoài sáng, chẳng lẽ hãn không sợ người khác tới đoạt mất?

Nam Phong hỏi.

- Người có chỗ không biết, các tông của Tam Thanh có lãnh thổ quốc gia giảng đạo riêng, Tây Ngụy này chính là khu vực của Ngọc Thanh Tông, trên hãn có hoàng đế ủng hộ, phía sau có sư môn dựa vào, ai dám là khó hãn?

Lão mù đáp.

- Coi như là không sợ bị đoạt mất cũng không cần phải lấy ra rêu rao a, bản thân lén lút luyện tập vẫn tốt hơn.

Nam Phong mới vào giang hồ, kiến thức nông cạn, nghe lão mù nói mới biết các tông của Tam Thanh còn có phạm vi thế lực.

- Người vẫn không hiểu.

Lão mù lại lần nữa lắc đầu:

- Long Vân Tử lần đầu nắm quốc sự, nóng lòng muốn lập uy, mở pháp hội chỉ là để xao sơn chấn hổ(*), khiến những người trong võ đạo an phận thủ thường, đừng gây loạn.

(*) Làm náo loạn rừng để làm hổ giật mình.

Nam Phong gật đầu, lời lão mù nói có chút văn vẻ, giảm mức độ của sự việc chứ nói trắng ra, hành động của Long Vân Tử chính là quan mới nhậm

chức, triệu tập những kẻ phía dưới tới để hù dọa một chút, khiến đối phương đừng nghĩ tới chuyện gây loạn, làm phản.

- Đúng rồi, sư phụ, Thái Thanh Tông và Thượng Thanh Tông giảng đạo ở nước nào?

Nam Phong hỏi câu này cũng không phải đơn thuần chỉ là hiếu kỳ, lúc này lão mù có nói 'về Nam quốc', điều này nói lên lão mù vốn ở Nam quốc, cũng chính là Lương quốc.

- Thượng Thanh Tông giữ giáo sự ở Đông Ngụy, còn Thái Thanh Tông giữ giáo sự ở Lương quốc.

Lão mù đáp.

Nam Phong trong lòng đoán chắc, lão mù hẳn là người của Thái Thanh Tông...

THAM THIÊN

Phong Ngữ Cửu Thu
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Nguồn Gốc Của Vạn Pháp

Ra khỏi thành không bao lâu, mặt trời cuối cùng cũng ló dạng. Mặt trời càng lên cao, người trên quan đạo(*) càng lúc càng nhiều, người trong giang hồ cười ngựa ra thành có, nông dân, tiểu phu gồng gánh củi, nông sản vào thành có.

(*) Đường do triều đình mở.

Nam Phong vốn muốn hỏi rốt cuộc Thiên Thư là vật gì, nhưng vì người mỗi lúc một nhiều nên cảm thấy bất tiện. Hắn tạm thời đè ép ý định này trong đầu xuống, cầm bàn kì(*) cúi thấp đầu dẫn lão mù đi.

(*) Loại cờ của các thầy tướng mù hoặc thầy lang đạo, gồm một cây gậy thẳng treo dọc một lá cờ, trên cờ ghi nội dung tùy theo khả năng của chủ nhân nó.

Bấy giờ, đi trên quan đạo có một quy củ, nam đi bên phải, nữ đi bên trái, chính giữa dành cho xe ngựa, đây là quy củ do quan gia quy định. Có điều, quy củ này cũng chỉ áp dụng cho dân chúng bình thường, người trong giang hồ hoàn toàn không thèm để ý đến nó, muốn đi thế nào thì đi thế đó.

Đi đường mà không nói chuyện dễ khiến người buồn bực, chuyện che giấu tất nhiên không thể nói nhưng có thể nói một chút về những thứ khác. Vì trên đường có nhiều người trong giang hồ nên chuyện Nam Phong hỏi đều là chuyện giang hồ.

Kiến thức của lão mù rất quảng bác, hiểu rõ chuyện giang hồ như lòng bàn tay. Trên giang hồ có rất nhiều môn phái, riêng Ngự quốc nơi hai

người đang đi có đến mấy trăm, những môn phái đến tham dự pháp hội chỉ là một phần trong số đó.

Một môn phái muốn nghĩ đến chuyện đặt chân trên giang hồ, nhất định phải có con đường để sinh tồn. Dựa vào nhân số để chiến thắng là phương pháp đơn giản nhất, nhưng phương pháp này có một nhược điểm, đó là sẽ không được triều đình cho phép. Lý do rất đơn giản, người càng nhiều càng dễ tạo phản, cho nên nhân số trong các môn phái hiện nay không nhiều. Tam Thanh có nhân số đông nhất cũng không quá mấy nghìn người. Thậm chí, có rất nhiều môn phái chỉ có một, hai người.

Không có cách nào dùng nhân số để thủ thắng, võ công tuyệt học tất nhiên sẽ trở thành gốc rễ của môn phái. Phần lớn các môn phái đều có một hoặc mấy môn võ công tuyệt học. Những tuyệt học này đều có chỗ không giống nhau nhưng phần lớn đều diễn sinh từ Đạo gia mà ra, có loại được truyền thừa từ rất lâu, cũng có loại do chưởng môn của môn phái là bậc thiên tài tự sáng tạo ra. Đại khái có thể chia những tuyệt học võ công này ra là: linh khí nội công, binh khí kỹ pháp, cơ quan ám khí, kỳ hoàng độc thuật, bàn môn tạp học.

Mỗi loại võ công tuyệt học này lại phân ra thành rất nhiều nhánh. Lấy nội công làm ví dụ, căn cứ vào tu luyện kinh mạch và phương pháp luyện khí đã có sự khác nhau, có thể chia làm: vững chắc, cương mãnh, âm nhu, khổ luyện...

Tiếp tục lấy binh khí kỹ pháp làm ví dụ, mười tám món binh khí đều có động tác võ thuật công thủ khác biệt, bao gồm: kiếm pháp, đao pháp, thương pháp, côn pháp... phức tạp vô cùng.

Cơ quan ám khí, tên cũng như nghĩa, chính là am hiểu chế tạo và sử dụng ám khí, bố trí cơ quan. Những môn phái này tuy công phu của bản thân yếu nhưng các môn phái khác không dễ dàng trêu chọc. Tục ngữ có nói, minh

thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, những môn phái này chế tạo ra ám khí cực kỳ nguy hiểm, quý dị khiến người khác khó phòng bị.

Kỳ hoàng chính là y thuật mà bách tính thường gọi. Hoàng đế Kỳ Bá Hòa là tổ tiên y thuật nên mới gọi y thuật là thuật kỳ hoàng. Có điều, y thuật không phải chỉ có thể cứu người mà còn có thể dùng để giết người, người học y thông hiểu dược lý, dễ dàng tạo ra độc dược. Trên giang hồ, những môn phái này có địa vị rất cao, người trong giang hồ suốt ngày đánh đánh giết giết, ai cũng không thể bảo đảm bản thân mình sẽ không bao giờ tới ngày chịu phải mấy đao. Một khi đã bị thương, ắt phải tìm người chữa, hoặc vạn nhất bị kẻ khác hạ độc, miệng sùi bọt mép, chắc chắn cũng phải tìm người giải độc. Vì thế, bình thường, người trong giang hồ sẽ không đi trêu chọc nơi đặt chân của môn phái kỳ hoàng độc thuật.

Bàng môn tạp học lại càng bao gồm rất nhiều thứ, trèo tường ăn trộm là bàng môn, đào mộ đuổi thi cũng là bàng môn, đến mở kỹ viện bán rẻ tiếng cười cũng thuộc loại này. Những môn phái trên nằm giữa chính và tà, ngấm vào chợ búa, phố phường, triều đình, đa số người trong Đạo môn đều khinh thường, xem là hạ lưu.

Tất cả những môn phái này có quan hệ với nhau cực kỳ phức tạp. Theo như lời lão mù, nhìn qua, tưởng như sự phức tạp của giang hồ là do ân oán tình thù nhưng thực sự đều là do lợi ích mà ra. Bởi thế, cái gọi là thiên hạ rộng ràng đều vì lợi mà đến, thiên hạ nhốn nháo cũng vì lợi mà ra, thanh danh, tiền tài, địa bàn, môn đồ, thậm chí là nữ nhân cũng đều quy về lợi ích hết.

Lão mù tuy hiểu rõ giang hồ nhưng lại xem thường giang hồ. Trong mắt lão, giang hồ là một cuộc ân oán, là một chảo nhuộm lớn, tranh giành đều là vì lợi nhỏ, thứ đoạt được đều là tục vật. Thứ lão nhìn tới, tham thiên(*) ngộ đạo mới là chính đạo, tế thế cứu khổ mới là thượng phẩm.

(*) Lĩnh hội trời, cụ thể hơn: Tham ở đây là nghiên cứu, thiên có thể hiểu là trời đất.

Hiện giờ, trên giang hồ, những môn phái có thanh danh vang dội phần lớn đều sử dụng kỹ nghệ đến từ Đạo gia, diễn sinh từ đạo pháp mà ra. Muốn luyện nội công phải hiểu linh khí kinh mạch, muốn học luyện thuật kỳ hoàng không thể không biết âm dương ngũ hành. Đến kẻ trộm trèo tường sử dụng thuật khinh thân cũng là tham khảo từ pháp môn luyện khí của Đạo gia mà ra.

Tu hành linh khí chẳng những có thể làm cường tráng bản thân mà còn có thể tăng cường uy lực của võ công, chiêu số. Vì nguyên nhân đó, các đại môn phái đều vô cùng coi trọng tu hành linh khí, mà những pháp môn luyện khí thượng thừa nhất đều do tam tông Ngọc Thanh, Thái Thanh, Thượng Thanh nắm giữ trong tay. Muốn đạt được pháp môn luyện khí thượng thừa, bọn họ nhất định phải thông qua rất nhiều phương pháp và cách thức để học được từ Tam Thanh.

Nhưng các tông của Tam Thanh cũng có sẵn phương pháp tu hành, bọn họ cực kỳ coi trọng chín bộ chân kinh, nhất là ba bộ Cư Sơn, Động Uyên, Thái Huyền. Đến nay, ba bộ chân kinh này đều là bí mật, không truyền ra ngoài, cho dù đệ tử bốn tông cũng không truyền thụ toàn bộ, trừ khi là đệ tử thân truyền của chương giáo mới có tư cách được lĩnh hội luyện tập. Mà Thái Huyền chân kinh thượng thừa nhất chỉ có đệ tử được chọn làm chương giáo mới có thể được truyền thụ.

Các tông Tam Thành làm chuyện này quả thật có chút tư tâm, thủ làm của riêng, nhưng nghĩ sâu xa vẫn là suy nghĩ cho muôn dân trăm họ trong thiên hạ. Phương pháp tu hành thượng thừa có thể khiến người tu hành có năng lực cực lớn, bọn họ nhất định phải bảo đảm loại năng lực này không bị người có lòng dạ bất chính đạt được. Vì người tu hành lòng dạ bất chính có được pháp thuật cao thâm, chắc chắn sẽ gây nên hậu quả cực kỳ nghiêm

trọng, nhẹ thì giết người sát sinh, nặng thì làm đảo lộn âm dương, thay đổi triều đại.

Trước tình huống này, các môn phái trên giang hồ và tam tông Tam Thanh có quan hệ tương đối tế nhị. Một mặt, vì có chuyện nhờ vả nên các môn phái hy vọng tạo mối quan hệ tốt với Tam Thanh, mặt khác thì trong lòng oán hận vì tam tông giữ bí mật, không chịu truyền thụ.

- Sư phụ, sáu bộ đầu trong cửu bộ chân kinh này có phải đã bị những môn phái khác biết?

Nam Phong hỏi xen vào.

Lão mù gật đầu:

- Mặc dù không biết rõ ràng nhưng cũng không xem là bí mật.

- Không trách được khi Long Vân Tử giảng Cao Huyền chân kinh thì không ai thèm nghe.

Nam Phong cười nói, hôm Long Vân Tử giảng kinh, ngoại trừ đạo cô do xà tinh biến hóa ra thì những người khác đều cảm thấy vô vị.

Nói tới đây, Nam Phong chợt nhớ tới một chuyện:

- Đúng rồi sư phụ, vì sao sáu bộ chân kinh đầu của các tông Tam Thanh giống nhau mà ba bộ sau lại khác?

- Tổ sư Tam Thanh tìm hiểu Thiên Thư có lĩnh ngộ riêng nên kinh văn tu chân truyền xuống cũng không hoàn toàn giống.

Lão mù đáp.

- Thiên Thư không phải là...

Lão mù gật đầu:

- Chín mảnh mai rùa vốn là một thể, ẩn giấu ảo diệu của vũ trụ, nắm giữ lý lẽ của thiên địa, là nguồn gốc của vạn pháp.

Nam Phong ngần người, thật lâu mới mở miệng đề nghị:

- Sư phụ, nghỉ một lát nha.

Lão mù gật đầu đồng ý, Nam Phong dẫn lão đi sát lề đường, tìm tảng đá tương đối bằng phẳng đỡ lão ngồi xuống.

- Sư phụ, nếu mấy bộ kia không phải là bí mật, vì sao đạo cô kia còn muốn mạo hiểm đi nghe?

Nam Phong hỏi.

- Người ngoài tuy biết kinh văn nhưng cũng không hiểu rõ ràng, có nhiều hỗn tạp, còn xa mới tinh thuần bằng lời giảng của Long Vân Tử.

Lão mù đáp.

Nam Phong đang muốn hỏi, bỗng hai con ngựa cao lớn từ phía bắc chạy tới làm bay bụi mù mịt. Chạy gần tới, con ngựa phía trước chạy chậm lại, người ghìm ngựa là một tiểu cô nương mười ba, mười bốn tuổi, quần áo gọn gàng, tóc có thắt mấy cái bím nhỏ.

- Đây, hạt tử (mù) gia gia, ông đoán mệnh có phải không?

Tiểu cô nương dùng roi ngựa chỉ vào bàn kì xem bói, cười hỏi.

- Tin thì chính xác, không tin sẽ không chính xác.

Lão mù bình tĩnh đáp.

Tiểu cô nương hình như lần đầu tiên nghe người coi bói nói lời này nên có chút bất ngờ. Ngay lúc nàng còn đang ngăn người thì con ngựa đằng sau đã chạy tới, ngồi trên ngựa là một nam tử trẻ tuổi chừng mười bảy, mười tám tuổi.

- Sư muội, sao lại dừng lại?

Nam tử trẻ tuổi hỏi.

- Sư huynh, ta muốn xem bói.

Tiểu cô nương đáp.

Nam tử nói:

- Loại mù vân du tứ phương phần lớn là gạt người, sau khi về núi, huynh sẽ tìm sư thúc xem cho muội.

- Con mẹ nó, người nói ai lừa đảo?

Nam Phong lập tức mắng.

Nam tử kia không ngờ Nam Phong dám mắng gã, bạn gái đang ở bên, mặt gã lộ vẻ không nhịn được, vung roi ngựa lên định quất Nam Phong.

Người này đã luyện qua công phu, lại còn tương đối giỏi, roi ngựa vung xuống thẳng tắp, đánh thẳng vào mặt.

Roi ngựa sắp quất trúng Nam Phong, lão mù lập tức xuất thủ nắm lấy roi ngựa, cổ tay khẽ run đoạt lấy.

- Ai nha, lão mù kia.

Nam tử trẻ tuổi nhảy xuống ngựa, định rút kiếm ra.

- Người muốn làm gì?

Nam Phong cầm lấy mộc trượng lão mù đứng dậy.

Mắt thấy hai người sắp đánh nhau, tiểu cô nương vội vàng xuống ngựa khuyên giải. Nam tử trẻ tuổi kia biết lão mù là cao thủ, chỉ là giả bộ một chút, nghe khuyên xong làm như không thèm chấp, giật lại roi ngựa trong tay lão mù rồi cùng theo sư muội hùng hùng hổ hổ đi.

- Sư phụ, vừa rồi người không nên xuất thủ.

Nam Phong nói, lão mù thay đổi hình dạng tất nhiên là để che giấu tung tích, vừa rồi sử dụng võ công không phải là hành động sáng suốt.

- Ta cũng không thể để hấn đánh người.

Lão mù đáp.

Nam Phong nghe xong thấy lòng ấm áp, nhưng hấn không cảm ơn, chỉ cảm động trong lòng.

- Sư phụ, sau này con sẽ gắng không gây họa, người cũng không nên dễ dàng xuất thủ.

Nam Phong lại lần nữa đỡ lão mù ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, lão mù thở dài:

- Người tuy thiên phú bình thường nhưng tâm tư thông minh, phẩm tính hiền lương. Nếu bản đạo không mang tội trên người, tất nhiên sẽ thu người làm đồ đệ...

THAM THIÊN

Phong Ngự Cửu Thu
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tiên Gia Bí Văn

Lão mù trước đây đã từng nói không thể nhận hãn làm đồ đệ, khi ấy Nam Phong cũng đoán được không phải lão không muốn thu nhận hãn mà vì nhiều nguyên do khác nên không thể làm vậy. Giờ nghe lão nói vậy, Nam Phong mới hiểu rõ nguyên nhân kia là lão từng phạm sai lầm.

Hãn khi trước còn hỏi lão có phải đạo sĩ không, lão đáp là ‘đã từng’, điểm này chứng tỏ giờ không còn là đạo sĩ nữa. Việc lão mất đi thân phận đạo sĩ hãn có liên quan đến lỗi lầm mà lão gây ra.

Để tránh cho lão nhớ chuyện cũ mà buồn lòng, Nam Phong không có hỏi thêm rằng lão vì có gì để thân mang tội mà chỉ cười làm hòa rồi đổi chủ đề, hỏi.

- Sư phụ, người không thể nhận con làm đồ đệ cũng không thể dạy con pháp thuật sao?

- Phần sau thì không, chỉ là không thể dốc hết lòng truyền thụ(1).

Lão mù khoát tay đáp.

Nam Phong cũng không hỏi lão vì sao lại không thể dốc hết lòng truyền thụ mà cười hỏi tiếp.

“Sư phụ, con đã xem người là thầy rồi, việc có danh phận hay không cũng đâu quan trọng phải không?”

-Người có điều không biết, không có danh phận thì không thể Thụ Lục cho người, chưa từng Thụ Lục thì không thể thỉnh thần ngự quý(2), sau này

người có hành tẩu giang hồ sẽ gặp nhiều bất tiện.

Lão mù lắc đầu, đáp.

- Sư phụ, Thụ Lục nghĩa là sao?

Nam Phong đã đầy đầu thắc mắc càng thêm hiếu kỳ, truy hỏi .

Lão mù rờ rẫm tìm bọc quần áo, Nam Phong liền cầm nó đưa tới đồng thời hỏi.

-Sư phụ, người muốn tìm cái gì?

-Người còn chưa ăn sáng, trong bọc quần áo còn cái bánh ngô đó.

Lão mù đáp.

Nam Phong nghe thế liền bỏ bọc quần áo xuống, tiếp tục hỏi.

-Không sao, con không đói, Thụ Lục rốt cuộc là sao ạ? Không Thụ Lục thì không thể học pháp thuật sao?

-Nói ra rất dài dòng, để ta từ từ giải thích cho người.

Lão mù nói hết câu lại khẽ hắng giọng rồi tiếp.

-Đạo sĩ trước cần tuân theo đạo trời, sau là thay trời hành đạo, muốn thay trời hành đạo, trăm yêu trừ tà thì tất cần mời gọi thiên thần âm binh để trợ thanh thế, tăng uy nghiêm. Thụ Lục kia chính là việc Tam Thanh tông thay Thiên Đình cấp Tiên chức cho đạo sĩ Thiên giới, đạo sĩ sau khi Thụ Lục liền có Tiên chức, có Tiên chức rồi mới có thể danh chính ngôn thuận thỉnh thần ngự quý.

Lão mù nói đến đây bèn thoáng dừng lại một chút rồi lại tiếp tục giảng giải.

- Động Thần, Cao Huyền, Thăng Huyền, Động Huyền, Tam Động, Đại Động, Cư Sơn, Động Uyên, Thái Huyền. Đó là chín cảnh giới lớn của tu vi linh khí cũng là chín bộ phẩm cấp của Thụ Lục. Động Thần là Cửu phẩm, Cao Huyền là Bát phẩm, cứ thế mà tính cho đến Nhất phẩm Thái Huyền. Phẩm cấp Thụ Lục càng cao thì uy năng mời thần binh càng lớn.

Nam Phong nghe đến xuất thần, thở cũng dám thở mạnh, chỉ sợ cắt ngang mạch suy nghĩ của lão.

-Đạo trưởng có tu vi Động Thần, Cao Huyền, Thăng Huyền nếu được Thụ Lục thì có thể mời Địa Tiên hỗ trợ. Pháp sư tu vi Động Huyền, Tam Động, Đại Động được Thụ Lục có thể mời Thiên Tiên. Chân nhân có tu vi Cư Sơn, Động Uyên, Thái Huyền được Thụ Lục có thể lệnh cho Kim Tiên.

Lão mù tiếp tục nói, tới đoạn này liền ngưng lại, trông bộ dáng như không muốn nói thêm nữa.

Nam Phong vừa mới nghe được một chút môn đạo, nào chịu bỏ qua như thế, lại hỏi.

-Sư phụ, đạo sĩ nếu không được Thụ Lục thì không khác người luyện võ mấy phải không ạ?

-Cũng không phải thế. Đạo sĩ chưa được Thụ Lục dù không mời thần gọi quỷ được nhưng vẫn có thể dùng linh khí mà bản thân tu luyện được để cảm ứng và điều động Thiên Địa Âm Dương nhị khí, dù ngang tu vi thì những võ nhân kia cũng không thể là đối thủ.

Lão lắc đầu, đáp.

Mặt trời lên cao khiến hai người ngồi không yên dưới gốc cây nổi. Nam Phong bèn dắt lão mù tiếp tục lên đường.

Đầu óc được mở mảng khiến lòng hiếu kỳ của hản không tự khống chế nổi, thế nhưng hản lại không hỏi ngay mà kéo lão đi nhanh thêm. Lão nói đến miệng khô lưỡi đắng rồi, muốn hỏi gì thì trước tiên phải kiếm chút nước để lão uống đã.

Mấy ngày trước trời có mưa nên sau khi được mấ dặ, Nam Phong phát hiện một hồ nước đọng bên đường. Hản tự nếm được, thấy có thể uống liền múc một chén bưng tới cho lão mù.

Bây giờ đã quá giữa trưa, sau khi tìm nước cho lão mù, Nam Phong lại tìm một bóng cây ven đường rồi dọn một bãi đất trống sạch sẽ khô ráo để lão ngồi dưới bóng cây hóng mát.

Làm xong hết thảy, Nam Phong rớt cuộc không nhin được, mặt dày mà dạn hỏi tiếp.

-Sư phụ ơi, con có chuyện còn chưa rõ.

- Cứ nói đừng ngại.

Lão mù cười cười, đáp. Nam Phong dù thông minh thế nào thì cuối cùng vẫn còn nhỏ, mấy điểm tâm tư nhỏ nhỏ này sao qua mặt được lão.

-Đạo sĩ tu hình là vì thành Tiên nhưng khi họ còn chưa thành Tiên thì sao có thể điều động thần tiên trên trời?

Nam Phong thắc mắc.

-Đạo sĩ đã Thụ Lục sở dĩ có thể thỉnh thần ngự quỹ chính bởi bọn họ thay trời tuần thú, không phải bản thân họ mời thiên binh mà là dùng danh nghĩa Thiên Đình để gọi.

Lão mù giải thích.

Nam Phong nghe vậy, liên tục gật đầu.

-Con hiểu rồi, đạo sĩ khi ban sai(*) có thể mời thần tiên tương trợ, lúc không ban sai thì không mời được.

-Cũng không hẳn thế, đạo sĩ sau khi Thụ Lục còn có Cửu Đẳng Pháp Ấn, Phù Chi(**) nếu thêm ấn tín từ Pháp Ấn thì có thể tùy ý gọi thần quỷ đến, nhưng nếu làm vì mưu tính cá nhân sẽ bị Thiên Đình trách phạt, nhẹ thì hao tổn phúc lộc, nặng thì giảm thọ.

Lão mù khoát tay giảng giải.

Về vấn đề Thụ Lục, xem như Nam Phong đã hiểu rõ, cái gọi là Thụ Lục, thực chất chính là một chức danh nhỏ để làm việc, làm càng nhiều việc thì tích lũy càng nhiều công đức, còn không Thụ Lục thì không được tính vào biên chế Thiên Đình theo đó không thể điều động thiên binh thiên tướng.

Làm rõ chuyện này, Nam Phong lại bắt đầu hỏi sang vấn đề phẩm cấp của thần tiên. Căn cứ vào năng lực mạnh yếu, chức vị cao thấp và trình độ lãnh ngộ thiên đạo của tiên nhân mà chia thành năm cấp: Địa Tiên, Thiên Tiên, Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Một số trong những người luyện khí đạt thành có thể thi giải(2) thành tiên, dị chủng tu đạo đạt thành cũng có thể được chứng nhận Địa Tiên như: Một số Âm sai của Âm Phủ, thổ địa thành hoàng trong nhân gian, ngoài ra còn có sơn thần hà bá. Những loại nhân vật này đa phần có tu vi Địa Tiên. Số lượng Địa Tiên rất lớn, có thể nói là nhiều vô số kể, địa vị của nhóm này trên Thiên giới tương đương với quan Thất phẩm đến Cửu phẩm của nhân gian, chỉ là đám sai nha cấp thấp.

Người tu hành luyện khí đại thành, thấy được Thiên Địa Huyền Thông, hoàn toàn loại bỏ trọc khí trong người (3) có thể bạch nhật phi thăng (4), vĩnh viễn giữ được thân thể được gọi là Thiên Tiên. Thiên Tiên đa phần là quan lại Thiên Đình, Âm Phủ cũng có một số chức vụ mà nắm giữ là Thiên Tiên. Số lượng Thiên Tiên cũng không hề ít, qua mấy lần thay đổi triều đại

cộng lại tối thiểu cũng được mấy ngàn người. Địa vị của nhóm này tại Thiên giới tương đương quan Lục Phẩm đến Tứ phẩm ở nhân gian.

Muốn trở thành Kim Tiên cần tìm hiểu cực kỳ thấu triệt Thiên Đạo(5), đồng thời cần đạt tu vi linh khí cao hơn, khi công đức viên mãn thì Kim thân phi thăng. Số lượng Kim Tiên tuy rất ít nhưng cũng được mấy trăm người, nếu so với nhân gian thì Kim Tiên tương ứng quan Tam phẩm đến Nhất phẩm.

Số lượng Đại La Kim Tiên lại ít hơn nữa, chỉ vỏn vẹn mười mấy người, địa vị trên Thiên Đình tương đương Tam Công Cửu Khanh dưới hạ giới, cao hơn cả Nhất phẩm, là đỉnh cao của cả người lẫn thần, có quyền lực khuynh đảo tam giới. Ngọc Hoàng đại đế cũng là một trong số này.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chỉ có ba người. Họ chính là Tam Thanh tổ sư, ba người đứng đầu vạn tiên, thường ở trên chín tầng trời hơn nữa dù không tự mình làm chủ sự nhưng lại biết rõ hết thảy mọi thứ phát sinh tại Tam giới.

Người năm cấp Tiên gia này còn có một số với Thiên Ngoại tán tiên và một số lượng không hề nhỏ thần linh. Tiên xét địa vị cao hơn Thần, tiên là nhờ tu hành mà đạt, Thần là dựa vào sắc phong mà thành. Tiên gia từ Kim Tiên trở lên có thể sắc phong thần linh, đối tượng được sắc phong cũng không có hạn chế. Kẻ được sắc phong cũng không phải có pháp lực lợi hại gì, đa phần là trợ thủ cho Tiên gia, phần nhiều là đảm nhận một số chức sự không quá quan trọng.

Được chứng nhận Tiên Nhân xong không phải có thể như làm một lần nhàn cả đời, Địa Tiên cứ một trăm năm phải trải qua một kiếp nạn, Thiên Tiên thì ngàn năm một kiếp, Kim Tiên là vạn năm còn Đại La Kim Tiên là mười vạn năm, nếu ai độ kiếp không thành sẽ bị tước bỏ chức vị, quay lại vòng luân hồi.

Thêm nữa, Tiên nhân đều là do phạm nhân tu hành đạt được, khi nhận được chứng nhận phẩm cấp rồi thì không cách nào thay đổi được, dù có độ kiếp thành công thì cũng chỉ giữ được địa vị hiện tại chứ không có thăng cấp, tuy thế phẩm cấp được chứng nhận kia cũng khiến một số Tiên gia cảm thấy không hài lòng, trong trường hợp họ muốn thay đổi tình hình thì chỉ có cách quay lại vòng luân hồi rồi tu luyện một lần nữa. Nếu bọn họ thực có ý định này thì Thiên Đình cũng sẽ đồng ý nhưng không để họ mang theo pháp lực hay ký ức mà đầu thai, có điều nói sao thì họ cũng đã làm việc tích công đức nên xét từ công trạng khen thưởng, Thiên Đình sẽ giữ lại cho họ một chút linh quang. Địa tiên thì trăm lưu lại một, Thiên Tiên một ngàn lưu lại một, còn Kim Tiên chỉ lưu lại được một phần vạn.

Những người có linh quang sau khi tái thế(6) sẽ nhận được chút ảnh hưởng tương đối nhỏ từ nó, cụ thể là nó vô hình dẫn dắt họ tu đạo hướng thiện, khi nhập đạo thì việc tu hành sẽ thêm thuận lợi.

Có điều loại sự việc này xảy ra không nhiều. Kim Tiên chưa bao giờ thấy có ai tái thế tu hành, Thiên Tiên chỉ thấy rất ít ỏi, mấy ngàn năm cũng không thấy có ai. Địa Tiên thì không rõ có được bao nhiêu người nhưng hầu như chẳng ai thành công, phần lớn đều như cầm bánh bao thọt đi ném chó, có đi không có về.

Nghe lão mù thuyết giảng, Nam Phong học được không ít kiến thức, lại nghe được nhiều cổ sự, vừa mới lạ vừa thú vị. Theo như lời lão thì không khó để nhận ra con đường tu hành dài đằng đẵng mà còn nhiều gian khó, tu hành tại nhân gian đã có chín bậc cao thấp, phẩm cấp trên Thiên giới còn có năm bậc, gộp lại là có đến mười bốn cấp, đúng là cao không thể với, xa không thể chạm rồi.

Thấy nghe cũng đủ rồi, Nam Phong liền lần nữa kéo lão mù xuôi nam.

Tiết trời cuối thu ngày rất ngắn, mới qua giờ Thân mà sắc trời đã tối đi khiến Nam Phong bắt đầu phải ngó nghiêng để ý trái phải nhằm tìm chỗ trú

chân.

-Sư phụ, đằng trước hình như có một gian nhà đổ, chúng ta tối nay ở lại chỗ đó nhé.

Nam Phong đề nghị.

-Là căn nhà cách chúng ta hơn năm dặm về phía Nam?

Lão mù hỏi.

-Sao người biết.

Nam Phong không hiểu, hỏi.

-Nhà hoang quanh năm không người ở thường không sạch sẽ lắm đâu, người dám ở sao?

Lão mù cười hỏi lại.

Nam Phong nghe xong có chút ngạc nhiên đoạn khẽ mép, lão mù biết rõ nơi đó là có ma quỷ lộng hành mà còn hỏi khó hử.

-Sư phụ, nếu con nói không dám thì người có cười con không?

- Có...

Chú giải

Tiêu đề: Tiên gia bí văn nghĩa là bí mật của thần tiên. Nội dung chương đã thể hiện rõ, đó là những phân cấp hay quy tắc của giới thần tiên mà người thường ít biết. Không phải là nghĩa văn chương bí mật đâu nhé :D

(1) Nguyên văn là Khuynh nang tương thụ: Tức là truyền dạy hết khả năng hết những kiến thức mình biết, để không dài dòng nên để là dốc hết lòng truyền dạy.

(*): Ban sai nghĩa là làm nhiệm vụ, ở đây mang nghĩa tương tự tuần thú, tức là đi kiểm tra, thực hiện đạo trời.

(**)Phù chỉ: Nghĩa ở đây là lá bùa (thứ thường thấy khi các đạo sĩ làm phép lôi ra, đâm kiếm gỗ đào vào rồi đốt lên khua khua đó).

(2) Thi giải: Đây là một khái niệm trong tu hành, nghĩa là bỏ đi thân xác phàm trần để thành tiên. Thỉnh thần ngự quỷ: Mời thần ra lệnh cho quỷ.

(3) trọc khí: Khí bẩn, ý ở đây là nhưng thứ không sạch sẽ, trần tục.

(4) Bạch nhật phi thăng: Bay lên giữa ban ngày, à ý là thăng tiên đó.

(5) Thấu triệt thiên đạo: Hiểu rõ, triệt để đạo trời.

(6) Tái thế: Nghĩa ở đây đơn thuần là đầu thai, sinh ra lần nữa.

THAM THIÊN

Phong Ngữ Cửu Thu
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Chân Dung Của Quý

Biết rõ lão mù đang kiểm tra mình, Nam Phong lấy hết dũng khí, cao giọng nói.

-Con dám, chỉ đi đến đó thôi mà không có gan làm thì sao theo người được.

Lão mù mỉm cười đưa tay lên, ý bảo hãy đi trước.

Nam Phong bước rất nhanh, bụng nghĩ trước khi trời tối đi đến căn nhà đổ kia, nhân lúc còn ánh mặt trời có thể quan sát qua tình hình căn nhà, nếu còn thời gian thì kiểm một chút củi khô để khi trời tối còn có thứ chiếu sáng.

Có điều khi mặt trời xuống núi, trời tối đi rất nhanh. Thầy trò hẳn mới đi được hơn hai dặm thì trời đã tối, quãng đường ba dặm cuối phải dò dẫm mà đi, đến khi hai người tới chỗ gần nhà đổ thì đã là lúc nhập canh(1) rồi.

Căn nhà đổ này nằm ở chỗ đất hoang phía Tây đường lớn, tính khoảng cách thì chỉ cách quan đạo chừng mấy trăm bước chân. Mỗi khi thay đổi triều đại, hoàng đế mới sẽ cho trùng tu quan đạo, ngụ ý rằng không đi đường cũ của triều trước mà đường mới được làm tốt thì đường cũ sẽ không ai đi lại nữa khiến theo thời gian kéo dài con đường cũ trở nên hoang phế. Từ điểm này mà suy thì chỗ đất hoang kia hẳn là quan đạo của triều trước, nhìn kiểu dáng nhà đổ kia chắc là một dịch trạm.

Điều khiến Nam Phong cảm thấy yên tâm là trên mặt cỏ có một con đường mòn dẫn tới nhà đổ kia, điều này chứng tỏ thường xuyên có người qua đường đi tới đó trú chân.

Nam Phong kéo lão mù đi về phía căn nhà, cửa lớn nhà này ở hướng Đông, cửa nhỏ lẫn tường hai bên hông nhà đã đổ sụp, chỉ có chuồng ngựa hai bên và mấy gian chính phòng là còn tương đối nguyên vẹn nhưng cửa sổ lại biến mất, chắc hẳn là bị người qua đường dỡ xuống làm củi đốt.

- Đi ban tối có sợ không?

Lão mù hỏi.

-Con không sợ.

Nam Phong lắc đầu đáp.

Sau khi chứng kiến Miếu đại gia(2) qua đời, Nam Phong một mình ở trong miếu đến hơn hai năm sau mới gặp Sở Hoài Nhi, tiếp đó lại gặp đám người Bàn Tử với Đại Nhãn Tình. Khi Miếu đại gia còn sống thì còn có người đến miếu thắp hương, đưa một ít lương thực và dầu thắp. Sau khi lão đại gia mất, không còn ai đến theo đó dầu thắp cũng hết nên buổi tối hẳn chỉ còn biết rờ dẫm nên quen với bóng tối.

-Đi thôi, vào trong nhà xem.

Lão mù khẽ gật đầu tiếp lời.

Nam Phong kéo lão bước tiếp về phía trước. Nếu khi này lão không nói với hẳn rằng nơi đây không sạch sẽ thì hẳn sẽ chẳng sợ chút nào, nhưng lão đã nói rồi nên hẳn khó tránh khỏi hồi hộp, càng gần căn nhà đổ càng đi chậm lại.

Hiện tại trời đã tối hẳn, nhìn từ bên ngoài trông không thấy trong nhà ra sao, may mà trên sân nhỏ có ít cỏ dại chết khô, Nam Phong liền nhổ mấy cây đoạn dùng đồ mồi lửa(2) châm lấy ánh sáng bước vào chính phòng của căn nhà.

-Sư phụ, trong phòng không có gì cả.

Nam Phong lên tiếng. Phòng này ngoại trừ một đám củi đã tắt lửa kèm tro tàn ở giữa phòng ra thì không có bất cứ thứ gì.

-Nhìn không thấy không đồng nghĩa với không có.

Lão mù đáp.

-Có cái gì?

Nam Phong nghe lời này thì sau lưng phát lạnh, vội hỏi lại.

-Âm hồn.

Lão mù thuận miệng đáp.

Lúc này mấy nhánh củi khô trong tay đã cháy hết, Nam Phong vội vàng vứt phần cuống đi rồi nhặt đám củi trên mặt đất đem nhóm lửa.

-Sư phụ, người nói âm hồn không phải là...

-Quý.

Lão mù thân nhiên đáp.

Nhóm lửa cháy lên, Nam Phong tuy không thấy sợ quý hại hấn mấy, trên thực tế hẳn biết rõ là có lão mù ở cạnh bên thì dù có quý nó cũng không hại hấn nổi, thế nhưng hẳn vẫn không khỏi cảm thấy sợ.

Sau khi nhóm củi, Nam Phong liền đỡ lão mù ngồi xuống một chỗ sáng, tiếp đó lại ra ngoài vơ thêm một ít củi khô bởi củi còn dư trên mặt đất kia rõ ràng đốt không được bao lâu.

Một lát sau, Nam Phong ôm đám củi dại mới nhổ vào phòng rồi cất tiếng.

-Sư phụ ơi, trời như sắp mưa.

Lão mù khẽ gật đầu rồi không để ý cất tiếng hỏi.

-Nam Phong, có muốn xem chút xem nó hình dạng thế nào không?

-Có khó coi không ạ?

Nam Phong hỏi. “Nó” trong miệng lão tự nhiên là quý.

Lão mù lắc đầu.

-Con sớm muộn gì cũng phải biết, bây giờ thấy cũng tốt.

Nam Phong bình tĩnh đáp. Ngẫm cho kỹ thì lão mù đối xử với hắn không tệ chút nào, kiên trì giảng giải giúp hắn có thể từ từ tiếp nhận, đối là ông sư phụ khác chắc chắn sẽ không có hiền hòa như thế, nói không chừng còn ném thẳng hắn vào trong nghĩa địa mấy đêm.

-Chuẩn bị xong chưa?

Lão mù ôn tồn hỏi.

-Được rồi ạ.

Nam Phong hít sâu một hơi, đáp.

Nam Phong vốn tưởng sư phụ mình sẽ làm một số động tác kỳ quái hay niệm một ít kinh văn chú ngữ, chẳng ngờ lão chỉ đưa tay vỗ lên đỉnh đầu hắn.

Nói tới cũng thật kỳ dị, ngay sau khi lão mù đập lên đỉnh đầu hắn xong, Nam Phong liền phát hiện ở một chỗ vắng nơi góc Đông Nam phòng có một một “Người” đang ngồi sát tường.

“Người” này tất nhiên không phải người, nhưng trông không khác người bình thường là mấy. Đó là một người phụ nữ trung niên áo quần lam lũ, rất gầy, đầu tóc rối bù, sắc mặt hơi tái.

“Người” có vẻ như rất kinh hãi, run rẩy nép sát vào góc tường đưa đôi mắt sợ sệt nhìn hai người ngồi bên đống lửa, bờ môi mấp máy rất nhanh như đang nói gì đó nhưng lại không thấy có tiếng truyền ra.

Nhận thấy quý cũng không không đáng sợ như từng nghĩ, Nam Phong bèn bắt đầu dò xét nữ quý này một cách cẩn thận. Nhìn thật kỹ, hẳn phát hiện quần áo của nữ quý này so với quần áo thật có điểm khác biệt, tuy có hình dạng giống nhưng những chi tiết nhỏ lại trông không rõ, rất mờ ảo.

-Sư phụ, trông nó có vẻ rất sợ.

Nam Phong cất lời.

-Ừm, ta vây nó ở chỗ này để người nhìn cho rõ, nó nghĩ là ta muốn hàng phục nó nên đang cầu xin tha thứ.

Lão mù vừa đáp vừa cởi giày, dốc xuống đống đất cát bên trong ra.

-Sao con lại không nghe được nó đang nói gì thế ạ?

Nam Phong hỏi thêm. Hẳn cảm thấy nữ quý này không chút đáng sợ mà trái lại còn có phần đáng thương.

-Âm khí mà nó phát ra bất lợi với người nên ta ngăn cách khí tức của nó.

Lão mù giải thích.

Mắt thấy nữ quý gầy đến độ còn mỗi da bọc xương, Nam Phong động lòng trắc ẩn, hỏi.

-Sư phụ, nó có thể ăn gì không?

Lão mù khẽ gật đầu.

Nam Phong lấy một cái bánh ngô từ trong bọc quần áo ra, do dự muốn đưa nhưng lại không dám đưa, cuối cùng đành ném nó cho nữ quý.

Nữ quý ngó ngó Nam Phong rồi lại thoáng nhìn qua lão mù rồi rất nhanh đưa tay ra lấy cái bánh ngô kia.

Trong khoảnh khắc nữ quý cầm bánh ngô lên, Nam Phong phát hiện một cảnh rất kỳ dị, cái bánh ngô mà hắn mới ném vẫn còn nguyên tại chỗ nhưng trong tay nữ quý cũng có một cái bánh ngô mà lại giống y cái ở trên mặt đất.

Lão mù hẳn đoán ra Nam Phong nhìn thấy gì nên cất lời giải thích.

-Quý là do âm khí tụ thành, nó không nuốt được đồ ăn, chỉ có thể hấp thu khí tức.

Nữ quý cầm bánh ngô rồi nhưng không dám ăn mà vẫn sợ sệt nhìn lão mù, Nam Phong không đành lòng đề nghị.

- Sư phụ, người thả nó đi đi.

Lời vừa dứt, nữ quý liền biến mất không thấy bóng dáng đâu, không hỏi cũng biết lão mù đã thu hồi linh khí vậy khốn nó, chỉ là hắn không rõ lão làm thế nào, dường như lão chẳng có làm ra động tác gì hết.

Hiển nhiên lão mù muốn nhân cơ hội này để hắn hiểu thêm về quý hồn nên sau đó lão liền giảng giải thêm một chút. Cụ thể là, người sau khi chết thì hồn phách rời khỏi người, hồn phách chính là quý. Quý không có xấu xí, khủng khiếp như lời đồn nơi phố chợ, khi còn sống có hình dạng ra sao thì sau chết bộ dáng vẫn thế, tính cách cũng vậy. Quý cũng chia ra tốt xấu, người tốt chết đi biến thành quý tốt, kẻ ác chết biến thành ác quý, quý tốt không hại người, ác quý lại hại người.

Sau khi người chết, quỷ hồn thông thường sẽ bị Âm Sai(4) đưa xuống Âm Phủ, nhưng nếu trong một khoảng thời gian ngắn mà có quá nhiều người chết khiến Âm Sai của Âm Phủ bận không lo hết dẫn đến có thể bỏ sót, người chết càng nhiều thì số bỏ sót càng lớn, mà trong số này khó tránh khỏi có ác quỷ quấy phá.

Hoàn cảnh có số lượng người chết lớn thường là do thiên tai, chiến loạn hoặc bệnh dịch. Một quốc gia một khi có một lượng lớn người chết do thiên tai hoặc chiến loạn liền có khả năng đi đến diệt vong. Trong giới tu hành tổng kết ra một quy luật là, nếu như trong khoảng thời gian ngắn mà có nhiều ác quỷ lộng hành một cách bất thường thì chứng tỏ vận mệnh quốc gia không hưng thịnh, có đại nạn buông xuống.

Lão mù cứ nói một đoạn lại thoáng dừng lại, để ra chút thời gian để Nam Phong suy ngẫm, nhân khoảng thời gian trống khi lão ngưng lại, Nam Phong liền xen vào hỏi.

-Sư phụ, vì sao khi người vỗ lên đầu còn thì còn liền có thể trông thấy nó?

-Người có dương khí dồi dào thì không thấy được quỷ, khi trước là ta tạm thời phong bế dương khí của con(5).

Lão mù đáp.

-Vậy bánh ngô trên đất kia còn ăn được không ạ?

Nam Phong nhìn cái bánh ngô khi nãy ném cho nữ quỷ xong hỏi.

-Tốt nhất là chó ăn.

Lão mù lắc đầu, đáp.

Trong khi hai thầy trò nói chuyện, bên ngoài trời bắt đầu đổ mưa. Nam Phong nhân khi mưa chưa nặng hạt bèn chạy ra ngoài gom mấy bó cỏ, khi mưa lớn lại lấy bát chạy ra ngoài hứng nước mưa đem về cho lão mù uống.

-Bị ướt rồi này.

Lão mù tay trái nhận bát nước, tay phải sờ đầu Nam Phong. Lão tùy mắt mù nhưng tâm không mù, căn cứ vào tiếng bước chân lão đoán được nước trong bát là hứng ngoài trời chứ không phải dưới mái hiên, Nam Phong làm vậy đơn thuần là vì muốn hứng nước mưa sạch cho lão uống.

-Con không sao.

Nam Phong lấy bánh ngô từ bọc quần áo ra nhét vào tay lão rồi tiếp.

-Sư phụ ăn chút đi.

Lão mù cầm bánh ngô nhưng chưa đưa lên miệng mà lại khẽ nhú mày nghiêng tai.

-Sao thế sư phụ?

Nam Phong hỏi.

-Có người tới, số lượng không ít...

Chú giải

Tiêu đề chương này nguyên bản là Quy chi bản dung - Nghĩa là hình dạng thực của quý.

(1) Nhập canh: Canh là một đơn vị tính thời gian thời trước, có câu Đêm 5 canh, ngày sáu khắc. Theo nghĩa đó, Nhập canh hiểu đơn giản là lúc hoàng hôn, trời sắp tối (khoảng 17h).

(2) Miếu đại gia: Câu này mình không dịch để thống nhất với bản của Faker, Miếu đại gia ở đây là ông lão trông miếu.

(3)Đồ mỗi lửa có nguyên gốc là Hỏa Niệp Tử. Hơi khó mô tả hình dáng, các bạn có thể tìm phần hình ảnh theo từ khóa 火捻子

(4)Âm sai: Quan sai dưới Âm Phủ, kiểu mấy anh đầu trâu mặt ngựa trên phim ảnh.

(5) Cái này chỉ là giải thích cho việc mình thay đổi lão mù gọi Nam Phong từ người sang con, như vậy phù hợp với cảm tình của lão dành cho Nam Phong

THAM THIÊN

Phong Ngự Cửu Thu
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Ân Oán Giang Hồ

Nam Phong nghe thế bèn quay đầu nhìn về phía Đông, có điều bên trời đang mưa lớn lại lúc đêm tối nên chẳng nhìn thấy gì.

-Cưỡi ngựa tới, vừa từ đường lớn qua đây, có mười lăm người.

Lão mù vừa lắng tai nghe vừa nói.

-Sư phụ, có phải trốn không?

Nam Phong hỏi.

-Bọn chúng hẳn đã thấy ánh lửa ở đây. Ngồi vào góc, ít nói chuyện thôi.

Lão mù lắc đầu đáp.

Nam Phong đứng thẳng lên rồi đỡ lão mù ngồi xuống chỗ góc nhà. Khi hẳn quay lại lấy bàn kỳ và bọc quần áo, một đám ngựa to khỏe đã vọt tới trước căn nhà, người ngồi trên ngựa phần lớn mặc võ phục.

Nam Phong cầm bàn kỳ và bọc quần áo đến góc phòng, vừa ngồi xuống đã có người tiến vào trong nhà, chúng không kiếm chỗ ngồi ngay mà đứng thẳng hai hàng chờ đến khi một người đàn ông lớn tuổi mặc áo vải gai bước vào mới quây quanh y rồi đi về phía đông lửa.

Người đàn ông này khi đang bước đi lại chấp tay hướng hai người đang ngồi ở góc Tây Nam nói.

-Trời mưa to, xin mượn chỗ này nghỉ tránh mưa.

Lão mù không đáp, chỉ khẽ gật đầu.

Nam Phong vốn cảm giác người đàn ông vận áo gài kia có chút quen quen, khi đối phương mở miệng thì hẳn lập tức nhớ ra đã thấy người này tại Pháp hội. Người này với Hộ Quốc Chân Nhân và lão hòa thượng cùng ngồi ở một đài trên cao, họ Lâm, là chưởng môn một môn phái nào đó.

Mấy người còn lại có vẻ rất kính sợ lão giả họ Lâm này. Họ không chỉ quét dọn một chỗ sạch sẽ mà còn đưa nước rồi khăn mặt cho y.

Tiếp sau đó lại có một số người tiến đến, Nam Phong cẩn thận đếm, phát hiện lão mù không nghe nhầm, quả đúng mười lăm người không thừa không thiếu.

Mười lăm người này có nam có nữ, ăn vận quần áo cũng không giống nhau nên có lẽ không chung một môn phái.

Vừa mới ngồi xuống, trong đám liền có người cầu nhàu hay chính xác hơn mà mắng chửi mà kẻ bị mắng không ai khác, chính là người chủ trì Pháp hội lúc trước, Hộ quốc Chân nhân Long Vân Tử.

Kẻ này mắng xong, đám còn lại có khá nhiều người hùa theo, mắng Long Vân Tử kia ý thế hiếp người, cuồng vọng tự đại, tâm thuật bất chính, cáo mượn oai hùm.

Trong lúc đám kia đang cầu nhàu mắng mỏ, nam tử lớn tuổi kia lại một mực nghiêm mặt không nói gì, có thể thấy được tâm tình y cũng đang không tốt.

Lúc người này mới vào, Nam Phong đã thấy y mặt mũi lạnh lùng nghiêm khắc, sắc mặt y bây giờ so với khi đó còn khó coi hơn nữa. Kẻ này khi trước ở trước mặt bao nhiêu người mạnh miệng nói: “Tuyệt không để chư vị trở về tay không”, hiện giờ xem ra lời nói hùng hồn đó chắc không thực hiện được. Người thuộc Võ đạo không ai có suất tham tường Thiên Thư tàn

quyển, người ta mời bọn họ đến cơ bản không phải để bọn họ nghiên cứu Thiên Thư mà chính là gọi tới đánh một trận, qua đó giáo huấn bọn họ một phen.

Những lời mà đám người kia nói với lòng đầy cảm tức bất bình, Nam Phong đều nghe hết. Lão mù khi trước đã kể sơ qua sự việc về Thiên Thư, trên thực tế đám người trong võ lâm này không thể xem hiểu Thiên Thư tàn quyền cũng là việc tốt bởi Thiên Thư tàn quyền trong tay Long Vân Tử là đồ giả thôi, nếu tu luyện theo thứ đó thật thì luyện không ra công phu gì còn là nhẹ, tệ hơn là có thể bị tẩu hỏa nhập ma khiến mồm lệch mắt lé, toàn thân bất toại nằm bẹp trên giường không dậy nổi.

Đám người kia cùng là người trong võ lâm mà người trong võ lâm đều có giang hồ phi khí(1), nói chuyện không kiêng nể gì cả, nói tới cuối còn hô hào khởi nghĩa can qua, đánh vào Hoàng Thành giết cả hoàng đế lẫn Long Vân Tử để rửa sạch nỗi nhục mà y gây ra cho bọn họ.

Lão giả họ Lâm kia tâm địa rất sâu, khi đám người kia mồm năm miệng mười bàn bạc âm ỉ y không xen vào, đợi đến khi chúng nói mệt, tiếng nhỏ bớt thì hẳn mới trầm giọng cất lời.

-Việc này phải trách ta, là tài nghệ Lâm mỗ không bằng người mới khiến các vị đây phải chịu sự sỉ nhục như vậy.

Những lời này của họ Lâm mới nói ra, cả đám nhao nhao khen ngợi y có can đảm gánh trách nhiệm, có dũng khí tự khiến trách, thực là người đáng tôn kính.

-Các vị trước xin kìm sự tức giận, môn phái nào tham gia Pháp hội lần này, Thanh Long môn đều xin tặng ngàn lượng hoàng kim, Lâm sau khi về núi sẽ sai môn nhân đưa tới.

Lão giả họ Lâm ôm quyền nói.

Đám kia nghe thế thì nhất loạt từ chối, sự kính trọng dành cho lão càng tăng thêm, không ngớt khen lão hào sảng, kính lão hiệp nghĩa.

Những kẻ này đa số đều có mang theo lương khô và rượu trắng nên liền lấy đồ nhắm, chén bát ra rồi ngồi quây lại uống rượu.

-Quái gì đây?

Một người trong số này lôi từ dưới mông ra một vật, nhìn chút rồi vung tay ném qua một bên.

Cả đám còn đang mãi mời rượu nhau nên chẳng ai để tâm đến động tác này của người kia, nhưng lão giả họ Lâm lại chú ý. Y nghiêng đầu thoáng nhìn cái bánh ngô mới bị ném vào trong góc nhà, sau khi thu ánh mắt về như nghĩ ngợi gì đó rồi lại xoay đầu nhìn lướt qua.

Hết nhìn bánh ngô, lão giả họ Lâm đưa ánh mắt nhìn lão mù và Nam Phong đang ở góc phòng phía Tây Nam.

Vừa lúc ấy có người tới mời rượu, lão giả họ Lâm liền thu ánh mắt lại rồi cùng đối phương uống rượu, uống xong đặt chén rượu rồi lại nghiêng đầu nhìn về phía hai người.

Không thể phủ nhận người trong giang hồ cực kỳ phóng khoáng, ăn miếng thịt lớn, uống hớp rượu to, xưng huynh gọi đệ, lớn tiếng cười nói nhưng đa phần lại thô tục. Trong số mười mấy người này có mấy kẻ là nữ, khi say rượu thì thất đức nói nhiều câu lả lơi, những nam nhân kia cũng đa phần là những kẻ phóng túng, dùng lời lẽ tục tĩu mà đùa giỡn có, đưa tay đánh mắt dâm loạn cũng có.

Thế nhưng lão giả họ Lâm lại một mực ngồi nghiêm chỉnh, dù không ngăn đám kia vui đùa ồn ã nhưng cũng không tham gia vào.

Thấy y như thế, Nam Phong càng thêm kính nể lão, cho lão thật có phong phạm đại hiệp.

Vào lúc cả đám đang vui vẻ chén chú chén anh, lão giả họ Lâm đứng lên bưng chén rượu, cầm một cái đũa gà đi sang chỗ hai người.

Nhìn y đi tới, Nam Phong vội đứng lên, kinh ngạc nhìn lại.

Lão giả họ Lâm đưa đũa gà cho Nam Phong, nói.

-Đều là người giang hồ thô kệch, nói hơi lớn, quấy rầy rầy hai vị nghỉ ngơi, đũa gà này cho người.

-Cảm ơn đại hiệp.

Nam Phong đưa tay nhận, không quên cảm ơn.

Lão giả mỉm cười khẽ gật đầu với Nam Phong rồi đưa chén rượu về phía lão mù đoạn mời.

-Đêm mưa trời lạnh, mời uống chén rượu cho ấm người.

Lão mù chỉ lắc đầu, không buồn nhận chén rượu kia.

-Không cần ngại.

Lão giả họ Lâm lại đưa lần nữa.

-Đại hiệp, sư phụ ta không trông thấy được.

Nam Phong đưa tay nhận chén rượu, uống một ngụm rồi nói tiếp.

-Đa tạ đại hiệp.

Lão giả họ Lâm mỉm cười gật đầu xong liền quay lại chỗ cũ, ngồi xuống tiếp tục uống rượu với mấy người kia.

Thấy hành động vừa rồi của y, cả đám còn lại miệng khen không thôi, nói nào y giàu có mà không quên giúp kẻ nghèo khó, mạnh mẽ vẫn nhớ che chở kẻ yếu, có khí độ của nhân giả(2).

Chờ một lát thấy không có gì bất thường, Nam Phong bèn đưa chén rượu mời lão mù.

-Sư phụ, người uống một ngụm đi.

Lão mù khẽ gật đầu đưa tay nhận chén rượu, uống cạn rồi đưa chén cho Nam Phong, bảo.

-Trả lại cho người ta.

Nam Phong cầm chén qua trả thì lại có người đưa cho hắn một cái chân giò lợn. Nam Phong nói cảm ơn rồi cầm trở về.

-Sư phụ, đây là chân giò lợn, người ăn đi.

Nam Phong đưa cái chân giò cho lão.

Lão mù chỉ lắc đầu.

-Vậy người ăn đùi gà.

Nam Phong lại đưa đùi gà lên.

-Con ăn đi.

Lão mù lại lắc đầu, đáp.

Đám người trong giang hồ kia khi uống rượu cũng bàn luận qua một số việc trong võ lâm nhưng so với khác với sự điềm đạm, nói có trật tự rõ ràng của lão mù, đám người này khi nói thì vẻ như nhiệt huyết sôi trào nhưng lại

rất loạn, nhìn nhận thị phi đúng sai cũng đơn giản, nông cạn không nhìn ra bản chất vì lợi mà sinh ân oán thị phi giang hồ như lão mù từng giảng giải.

Lúc Canh Hai thì trời hết mưa, cả đám người bèn rời nhà đổ, tiếp tục lên đường.

Đám người đi bỏ lại không ít canh thừa thịt nguội nên Nam Phong bèn đi qua thu dọn tàn tích lại thành một bọc.

-Vứt đi.

Lão mù trầm giọng ra lệnh.

-Toàn là thịt, vứt đi tiếc lắm sư phụ.

Nam Phong tiếc rẻ phân trần.

-Nhớ kỹ, con không phải ăn mày.

Lão mù đứng dậy nói.

Thấy lão mù giọng điệu nghiêm túc như vậy, Nam Phong tuy không nỡ bỏ nhưng cũng chỉ đành bỏ bọc đồ ăn đi.

-Thu dọn đồ đạc, rời khỏi chỗ này.

Lão mù lại nói.

-Sao vậy sư phụ?

Nam Phong thắc mắc.

-Lâm Chấn Đông không phải kẻ tầm thường, có thể hắn đã nhận ra ta.

Lão mù giải thích.

Nam Phong giờ mới biết lão giả kia tên Lâm Chấn Đông, tuy hẳn có ấn tượng tốt với người này nhưng lão mù có lý của mình vậy nên nghe lão nói xong, Nam Phong liền lập tức thu dọn đồ đạc.

Hai thầy trò thực ra cũng chẳng cần thu dọn gì, chỉ cầm bàn kỳ với bọc quần áo là có thể lên đường rồi.

-Sư phụ, ta đi đâu đây?

Nam Phong chần chừ đứng ở cửa, hỏi. Ngoài trời vừa mưa to xong nên khắp nơi toàn là nước.

-Hướng Tây.

Lão mù chỉ thị.

Nam Phong nghe thế thì âm thầm kêu khổ, hướng Tây là rừng cây, đêm hôm khuya khoắt thế này hẳn chắc chắn không muốn đi vào rừng, nhưng lời lão mù hẳn không thể không nghe nên đành kéo lão ra khỏi cửa.

-Trở về phòng.

Lão mù đột nhiên ngừng lại, nói.

-Sao thế sư phụ?

Nam Phong nghi hoặc, quay đầu lại hỏi.

-Hẳn đã trở lại, chúng ta đi không được rồi...

Chú giải:

(1) Giang Hồ phi khí: Phi khí tức tính cách có phần bạo ngược, không tuân thủ luật lệ đạo lý.

(2) Nhân giả: Kẻ có lòng nhân từ.

Truyện được dịch và đăng đầu tiên tại bachngocsach.com Vui lòng ghi rõ nguồn khi đăng tại trang khác.

Chương 19: Thái Huyền Chân Kinh

-Sư phụ, hăn trở lại làm gì?

Nam Phong khó hiểu hỏi. Hiện tại mưa đã ngưng nhưng hăn không nghe thấy tiếng vó ngựa.

Lão mù không trả lời mà rút mộc trượng, dò dẫm bước vào trong căn nhà đổ.

Nam Phong trông khắp bốn phía cũng không thấy bóng dáng ai càng không nghe thấy tiếng vó ngựa nên đành quay vào trong nhà, bước tới phía lão mù nơi góc tường hỏi.

-Sư phụ, rút cuộc hăn muốn làm gì?

Nam Phong mới nói xong liền có tiếng dậm đất cực kỳ nhỏ từ cửa truyền vào. Hăn quay đầu nhìn lại chỉ thấy Lâm Chân Đông đã thành linh xuất hiện ngoài cửa, gã không cười ngựa, quanh đó cũng không có ai khác ngoài gã.

Lâm Chân Đông chậm rãi bước qua cửa đoạn mỉm cười nhìn sang lão mù đang ngồi góc tường.

-Đại hiệp, sao người lại trở về vậy?

Nam Phong hỏi.

Lâm Chân Đông không trả lời hăn mà chỉ đưa mắt nhìn chăm chăm không chớp vào lão mù.

Lão mù tất nhiên biết rõ Lâm Chấn Đông đã bước qua cửa nhưng lão không nói gì, chỉ ngồi dựa vào tường, rủ mày nhắm mắt lại.

Trông thấy bầu không khí có vẻ khác thường, Nam Phong liền kiểm chuyện để hỏi.

-Đại hiệp, có phải người bỏ quên gì đó không?

Lâm Chấn Đông đi tới góc tường phía Đông Nam, nhặt cái bánh ngô khi trước lên, mỉm cười nhìn Nam Phong hỏi.

-Bánh ngô này là do các người đánh rơi sao?

Nam Phong không trả lời. Bánh ngô này chính là thứ mới đây hăn ném cho nữ quý kia, nữ quý đã hút đi khí tức của chiếc bánh. Lâm Chấn Đông ban đầu có thể không để ý lão mù nhưng cái bánh ngô này đã khiến gã nổi lòng nghi ngờ.

Lâm Chấn Đông có thể đứng chung chỗ với Hộ Quốc chân nhân thì chắc chắn tu vi linh khí của gã rất cao, chỉ cần chú ý quan sát thì không khó nhận ra bánh ngô đã từng bị quý hồn hưởng dụng, trong nhà này ngoài gã và đám người kia thì chỉ có hai thầy trò hăn. Người bình thường gặp thì nhất định sẽ bị hù cho sợ vãi tè nhưng hai người hăn lại không bị dọa sợ chạy, hơn nữa lại còn ném bánh ngô cho quý hồn, tất cả những thứ này đã nói rõ hai thầy trò hăn không phải người thường.

Những chi tiết dù có thể khiến Lâm Chấn Đông sinh nghi nhưng chưa đủ để gã đoán ra thân phận lão mù, gã sờ dĩ có thể xác định lão là ai có lẽ còn nhờ tổng kết với một số sự việc gã biết nhưng một số việc kia cụ thể là gì thì Nam Phong không đoán ra được.

Nam Phong đã đáp khiến Lâm Chấn Đông càng thêm vững tin bản thân không đoán sai. Gã ném bánh ngô đi, đoạn chấp tay hướng lão mù thi lễ.

-Không nghĩ tới lại gặp được Chân nhân ở đây.

Lão mù mặt không lộ ra bất kỳ cảm xúc nào, trông như những lời này của Lâm Chấn Đông không phải dành cho lão.

Nam Phong cực kỳ kinh ngạc. Điều khiến hắn kinh ngạc không chỉ vì Lâm Chấn Đông biết thân phận lão mù mà còn bởi cách xưng hô của Lâm Chấn Đông với lão, phải nhớ chỉ đạo sĩ có tu vi Cư Sơn Bộ Tử Khí mới được gọi là Chân nhân.

Lão mù vẫn không trả lời nhưng Lâm Chấn Đông cũng chẳng mấy bận tâm. Gã đi đến bên đống lửa, ngồi xồm xuống tiện tay bỏ thêm củi vào rồi lại nói.

-Việc Chân nhân gặp phải Lâm mỗ cũng có nghe qua, chỉ là người chết vốn không thể sống lại, Chân nhân xin bớt đau buồn.

Nam Phong quen biết lão mù không được bao lâu. Lão là ai, tên là gì, từng trải qua việc gì hắn cái gì cũng không rõ, nhưng nghe ý Lâm Chấn Đông thì có lẽ một người rất quan trọng với lão mù đã mất, người đó hẳn là thân nhân của lão bởi chỉ khi ai đó mất đi người thân thì mới dùng cách nói ‘Xin bớt đau buồn’ này.

Tuy thế lão mù với gã Lâm Chấn Đông này lại vẫn giữ thái độ tĩnh tại không biểu cảm, chỉ dựa tường chẳng đáp lời nào.

-Sao Chân nhân lại tới nước Ngụy?

Lâm Chấn Đông đứng lên, hỏi.

Lão mù lần này không có im lặng nữa mà bình tĩnh hỏi lại.

-Không biết Lâm chương môn có gì chỉ giáo?

Lâm Chấn Đông liền tiếp lời.

-Lâm mỗ kính ngưỡng Chân nhân đã lâu, hôm nay nhìn thấy thực là tam sinh hữu hạnh. Chân nhân nếu có chỗ nào cần dùng Lâm mỗ cứ nói, Lâm mỗ chắc chắn dốc hết sức hỗ trợ.

-Ý tốt của Lâm chương môn ta xin ghi nhận.

Lão mù vẫn dùng ngữ điệu bình tĩnh đáp lại.

Nam Phong đứng bên cạnh âm thầm lo lắng, tuy Lâm Chấn Đông nói khách khí nhưng ý đồ của gã lại chưa rõ ràng, dựa vào lời lão mù thì chẳng khó để thấy lão không ưa Lâm Chấn Đông. Lâm Chấn Đông đi rồi quay lại, rất có khả năng là gã vì mảnh mai rùa trong ngực lão mù.

-Chân nhân là người thanh cao, thân hạc mình từng(1), nơi này lại quê mùa hoang vu không thể ở nổi. Nếu Chân nhân không chê, dám mời Chân nhân tới Thanh Long môn nghỉ mấy ngày để Lâm mỗ làm trọn tình chủ nhà.

Lâm Chân Đông tiếp tục nói.

-Vô công bất thụ lộc(2).

Lão mù lắc đầu từ chối.

-Chân nhân tội gì phải kiên quyết chối từ như vậy chứ?

Lâm Chấn Đông vẫn dùng giọng điệu hòa nhã thuyết phục.

-Lâm chương môn, trước mặt Chân nhân chớ nói láo, rốt cuộc người muốn thế nào?

Lão mù hướng về chỗ Lâm Chấn Đông đang đứng, trầm giọng hỏi.

Lâm Chân Đông không trả lời ngay mà thoáng đảo mắt suy nghĩ một chút rồi mời mở miệng đáp.

-Nói thực không dám giấu Chân nhân, Lâm mỗ và các vị đồng đạo ở Trường An bị Long Vân Tử ức hiếp, khi nhục đến mất hết mặt mũi, nguyên nhân gốc rễ làm bị thua là pháp môn luyện khí thô thiển không tinh thâm, hôm nay may mắn gặp được Chân nhân, thực đúng là may mắn không gì bằng. Lâm mỗ mặt dày bạo gan xin Chân nhân chỉ dạy phương pháp luyện khí Thái Huyền. Nếu Chân nhân chịu chỉ điểm một chút, Lâm mỗ chắc chắn cả đời ghi khắc, Chân nhân nếu có gì sai bảo, dù phải xông pha lửa khói cũng quyết không từ chối.

Nam Phong nghe thế thì bừng tỉnh đại ngộ(3), toàn bộ nghi ngờ trong lòng tan đi. Lâm Chấn Đông thì ra cũng không biết trên người lão mù có mai rùa, thứ gã muốn chính là bộ kinh văn luyện khí Thái Huyền.

Lão mù từng nói Cư Sơn, Động Uyên, Thái Uyên là ba bộ chân kinh bí truyền, không dạy người ngoài. Hai bộ trước chỉ có đệ tử thân truyền của Chưởng giáo mới được truyền dạy, riêng bộ chân kinh tinh thâm như Thái Huyền thì đệ tử của Chưởng giáo được chỉ định kế vị với có tư cách tu hành. Lâm Chấn Đông đoán ra thân phận lão nên mới xin thỉnh giáo Thái Huyền chân kinh, từ điểm đó mà suy thì thân phận lão cực kỳ rõ ràng, lão chính đệ tử được Chưởng giáo Thái Thanh Tông chỉ định làm người kế nhiệm.

Biết được thân phận lão mù rồi, ngoài khiếp sợ, Nam Phong còn càng thêm lo lắng. Trước đây lão mù từng nói rằng có thể dạy hẳn pháp thuật nhưng không thể dạy toàn bộ, hẳn khi ấy không rõ vì cơ gì lão lại nói thế, đến giờ mới hiểu lão không thể truyền thụ cho hẳn là vì chỉ có đệ tử của Chưởng giáo mới có tư cách tu luyện Thái Huyền chân kinh.

Lão mù tuy rời Thái Thanh Tông nhưng vẫn tuân thủ nghiêm ngặt quy củ Thái Thanh Tông. Lão đã không có ý định truyền thụ Thái Huyền chân kinh cho hẳn thì càng sẽ không có chuyện truyền thụ nó cho Lâm Chấn Đông.

Còn Lâm Chấn Đông kia, gã đã đi rồi lại trở về, cho thấy rõ rằng gã vì Thái Huyền chân kinh, nếu lão cự tuyệt thì rất có khả năng gã sẽ trở mặt.

Tuy Lâm Chấn Đông giọng điệu khách khí nhưng lão mù lại như không nghe mà trầm giọng hỏi.

-Nếu không chịu chỉ điểm thì người sẽ thế nào?

Thấy lão mù nói thế, Nam Phong tức thì âm thầm lên tinh thần chuẩn bị, có điều việc hăn lo lắng cũng không xảy ra. Lâm Chấn Đông không có thẹn quá hóa giận mà chỉ thở dài, đáp.

-Chân nhân nói quá lời, lời ta mới nói là khẩn cầu, tuyệt không phải bức hiếp.

Lão mù nghe xong không nói nữa.

Lâm Chấn Đông kể đó cũng không nói thêm gì, chỉ đứng thẳng lên rồi sau một chốc mới chấp tay với người mù rồi lại nói.

-Lâm mỗ biết Chân nhân có chỗ khó xử, Lâm mỗ không nên ép buộc mới đúng. Giờ đã muộn, Chân nhân nghỉ sớm chút đi. Lâm mỗ cáo từ.

-Mời.

Lão mù đáp gọn.

Lâm Chấn Đông lấy từ bên hông ra một túi tiền, tiến lên vài bước cúi cho Nam Phong rồi dặn dò.

-Chân nhân là thân thể thiên kim, sinh hoạt đi lại không thể giản tiện khắc khổ, chút tiền này người nhận lấy, cố gắng chăm sóc sư phụ người cẩn thận.

Nam Phong xoay đầu nhìn về phía lão mù, thấy lão chỉ nhắm mắt ngồi không có ý ngăn hẳn nhận túi tiền nhưng cũng không gật đầu cho phép.

Ngay trong khi Nam Phong còn đang do dự không biết có nên nhận túi tiền hay không, Lâm Chấn Đông đã quay người bước ra khỏi cửa, uốn gối đập đất tung mình phi về phía Nam.

-Sư phụ, hẳn đi thật sao?

Nam Phong vừa hỏi vừa đi tới bỏ thêm củi vào đống lửa sắp cháy rụi.

-Tâm cơ kẻ này rất sâu, trắng trợn trở mặt cũng không chiếm được kinh văn nên y mới có thể bỏ đi trước. Có điều y tuyệt đối sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy.

Lão mù mang sắc mặt nghiêm trọng đáp.

-Hẳn đã đi xa rồi.

Nam Phong tường thuật.

-Lâm Chấn Đông chính là thủ lĩnh đám lục lâm Tây Ngụy, chúng ta lại đang ở đất Ngụy, hành tung không qua được tai mắt bọn chúng, sau một khoảng thời gian ngắn nữa y sẽ tìm cách khiến chúng ta thay đổi chủ ý, nếu ta cứ kiên quyết không chịu dạy, chắc chắn y sẽ không cho phép chúng ta ra khỏi Tây Ngụy.

Lão mù lắc đầu nói.

-Sư phụ, là con không nên ném bánh ngô cho nữ quý kia.

Nam Phong buồn bã tự trách, mọi chuyện phát sinh đều là do cái bánh ngô đưa tới.

-Đây là chuyện ngoài ý muốn, con không có liên quan.

Lão mù lần nữa lắc đầu trấn an.

Nam Phong bỏ thêm củi vào đống lửa xong bèn quay người tới ngồi cạnh bên lão mù, hỏi ý kiến.

-Sư phụ, phải làm sao bây giờ?

-Để ta nghĩ cẩn thận đã.

Lão mù đáp.

-Số tiền này giờ xử lý thế nào ạ?

Nam Phong mở miệng túi nhỏ mà Lâm Chấn Đông đưa cho, chỉ thấy bên trong toàn là những hạt đậu màu vàng kim. Hẳn vốn tưởng túi này đựng bạc, không ngờ toàn là vàng, lớn đến tuổi này chưa bao giờ thấy nhiều vàng như vậy, tối thiểu cũng phải hơn một lượng.

Một lượng vàng hiện tại có thể đổi mười đến mười hai lượng bạc, một lượng bạc có thể đổi đến một ngàn tiền, lượng tiền lớn như vậy đủ cho một gia đình sống cả đời không cần lo cơm áo.

-Dù vứt đi không lấy thì y cũng sẽ không bỏ qua cho chúng ta.

Lão mù đáp.

Nhiều tiền thế này Nam Phong cũng không nỡ ném, lão mù lại không bắt hẳn vứt đi nên hẳn bèn cất vào trong ngực áo. Hai người muốn rời khỏi nước Ngụy còn cần nhiều thời gian rất dài, trong khoảng thời gian đó hẳn có thể thử tìm cách trốn thoát khỏi sự dò la theo dõi của đối phương.

Một lúc lâu sau đó, cả hai đều không nói gì. Lão mù thì cau mày lại, không hỏi cũng biết lão đang suy nghĩ xem làm sao hóa giải mối nguy này.

Nửa canh giờ trôi qua, lão mù thở dài lên tiếng.

-Ngủ đi, mai còn phải lên đường.

Nam Phong dựa theo biểu hiện và giọng điệu đoán được lão cũng chưa nghĩ ra cách giải quyết, may là tình hình tuy hiểm nguy nhưng không quá gấp gáp nên có thể từ từ nghĩ biện pháp.

Trước lúc đi ngủ, Nam Phong nhin không nổi liền nói ra vấn đề mà hẳn muốn hỏi nhất.

-Sư phụ, người rốt cuộc là ai...

Chú giải:

1. thân hạc mình tùng: Tùng, Hạc là cây, con biểu trưng cho cho người quân tử, sự thanh cao. Ý ở đây Lâm Chấn Đông ngầm nịnh lão mù.

2. Vô công bất thụ lộc: Không có công không dám nhận lộc.

3. Bềnh tinh đại ngộ: Chợt hiểu rõ vấn đề nào đó mà bản thân bản khoăn, nghi ngờ.

THAM THIÊN

Phong Ngữ Cửu Thu
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Kế Hoãn Binh

-Con hỏi ta giờ là người nào hay hỏi ta đã từng là người nào?

Lão mù dùng ngữ điệu cực kỳ bình tĩnh hỏi lại.

Nam Phong chưa đáp, lão mù lại lên tiếng.

-Ta từng là đệ tử của Chưởng giáo Thái Thanh Tông, nhưng bây giờ ta chỉ là một thầy bốc quẻ lang bạt bốn phương.

Nam Phong trước đó đã đoán được thân phận lão mù nên nghe thế không có cảm thấy bất ngờ, thay vào đó hần lại hỏi tiếp.

-Sư phụ, con còn chưa biết tên người.

Lão mù xoay đầu hướng thẳng với mặt Nam Phong, dùng một câu hỏi để đáp lại.

-Biết rõ thì sao, không biết thì sao?

-Cũng vậy ạ.

Nam Phong khẽ gật đầu, đáp. Hần nhận ra lão mù không thích cho người khác biết tên mình.

Lão mù lòng mang tâm sự nên không nói gì nữa. Nam Phong cũng không hỏi thêm, qua một lát, đồng lửa tắt, căn nhà đổ rơi vào một khoảng tối om.

Rạng sáng ngày hôm sau, Nam Phong dậy khá sớm nhưng lão mù còn sớm hơn. Lão lúc này đang đứng bên bậu cửa hướng người về phía Nam.

Lão mù nên tất nhiên không thấy gì, có lẽ là đang tự vấn chuyện gì đó.

-Sư phụ, chúng ta lên đường sớm một chút đi.

Nam Phong đề nghị.

Lão mù khẽ gật đầu.

-Đi hướng tây nhé.

Nam Phong lại đưa ra ý kiến.

Lão mù lắc đầu, giải thích thêm.

-Không tác dụng gì đâu, dù chúng ta có tiến vào rừng cũng không thoát khỏi tai mắt của Lâm Chấn Đông, cứ dọc đường xuôi Nam thôi.

-Vâng.

Nam Phong vâng một tiếng rồi bắt đầu thu dọn tiếp đó liền dẫn lão mù rời khỏi ngôi nhà đó.

Do lúc này hãy còn sớm nên trên đường lớn chẳng có ai đi lại, lúc đi Nam Phong liên tục nhìn quanh nhưng không phát hiện ra kẻ nào ẩn nấp trong rừng.

Thấy lão mù lộ vẻ ngưng trọng nên Nam Phong không nói gì để tránh làm phiền lão, chỉ tập trung dắt lão đi về phía Nam.

Đến giờ Thìn, hai thầy trò thấy trước mắt hiện ra một thôn trấn không lớn lắm.

Thấy thôn trấn, Nam Phong liền tăng tốc độ. Thời tiết càng lúc càng lạnh, lão mù lại mặc áo mỏng, Nam Phong tính phải kiếm cho lão một một

bộ y phục dày hơn, thêm nữa còn phải mua một chút đồ ăn với chăn đệm nữa.

Lúc còn cách thôn trấn khoảng hai ba dặm, Nam Phong phát hiện một nam tử còn trẻ đứng ở phía xa bên đường. Người này vận áo vạt dài, trên đỉnh đầu mang mũ quả dưa màu xám, bộ dáng này hẳn là tiểu nhị chạy việc vặt cho cửa hàng nào đó. Người này đứng bên vệ đường đưa mắt nhìn về phía Bắc như đang chờ gì đó.

Đợi đến khi hai người tới gần, tiểu nhị kia đột nhiên lên tiếng.

-Hai vị cuối cùng đã tới, mời mau theo ta a.

-Người là ai thế? Định đưa chúng ta đi đâu?

Nam Phong cảnh giác đánh giá tên này.

-Ta là người của nhà trọ Đường Nhị trong thành, có người bảo ta ở đây chờ hai vị.

Tiểu nhị đưa tay chỉ phía Nam xong lại tiếp.

-Hai vị nhanh đi cùng ta nha. Đồ ăn đã chuẩn bị xong, xe ngựa cho hai vị cũng đã sắp xếp rồi.

-Sư phụ?

Nam Phong ngờ vực, nhìn lão mù xin ý kiến.

Lão mù dường như chẳng bất ngờ gì, bình tĩnh đáp.

-Chính là kẻ đem qua chuẩn bị cho chúng ta.

-Người về đi, chúng ta không đi đâu.

Nam Phong vừa khoát tay đuổi tiểu nhị vừa nói.

-Việc này, việc này...

Tiểu nhị từ sớm đã đứng đây chờ, mất hơn một canh giờ mới thấy hai người tới, chẳng ngờ mình lại bị đối xử phũ phàng thế này(1).

-Đi trước dẫn đường đi.

Lão mù nói với tiểu nhị.

Tiểu nhị thấy lão mù đồng ý đi thì lập tức đi trước dẫn đường, Nam Phong dắt lão mù đi phía sau, lòng tràn đầy thắc mắc, việc gì cứ như con rận trên đầu kẻ trọc, Lâm Chấn Đông sắp xếp việc ăn ở cho họ rõ ràng vì ham muốn với kinh văn tu hành, lão mù không thể không nhìn ra điểm này, vậy sao lão còn đi chứ?

-Lễ cầu không được tức thì sẽ là uy bức.

Lão mù dùng giọng nhỏ hơn nữa nói thêm.

-Trì hoãn, mê hoặc.

Nghe lão nhắc nhở, Nam Phong tức thì hiểu ra dụng ý của lão. Lâm Chấn Đông trước mắt vẫn còn ôm tâm lý xin xỏ nên nịnh nọt bọn hắn, nếu hai thầy trò kiên quyết chối từ thì khả năng rất cao là Lâm Chấn Đông sẽ cưỡng ép.

Thôn trấn không lớn, nhà trọ cũng không lớn, bên ngoài nhà trọ có một chiếc xe ngựa nhưng trên xe không có xa phu. Trong khách sạn có đặt sẵn một bàn rượu và thức ăn, có điều giờ chưa đến lúc ăn trưa nên nhà trọ ngoài chủ tiệm và tiểu nhị ra thì chẳng có ai, Lâm Chấn Đông cũng không có mặt ở đây.

Rượu và thức ăn rất phong phú, tứ chủ tứ phối(2). Bốn món chính hai mặn hai chay, theo thứ tự là gà trống hầm cách thủy, chè Dương Canh

lạnh(3), Bạch Tùng xào và đậu hũ chiên. Bốn món phụ là đậu ván luộc với mấy món dưa muối. Ngoài đồ ăn, trên bàn còn có một vò rượu, nắp vò còn chưa mở, trên thân vò còn dính chút bùn đất.

Bàn ăn như thế này vào thời điểm hiện tại tính sơ cũng tốn bảy, tám mươi Đồng tiền, không đắt cũng không rẻ nhưng vò rượu kia chắc chắn là rượu quý. Bùn đất còn dính trên vỏ nói rõ rằng vò rượu này từng được chôn dưới đất, loại này được gọi chung là Nữ Nhi Hồng. Nữ Nhi Hồng ở đây không phải để phân loại rượu mà là nói khi ai đó sinh con gái thì sau khi đứa bé ra đời liền chôn bình rượu xuống lòng đất, chờ đến khi con gái xuất giá mới đào rượu ngon lên uống, giá loại rượu này ít nhất cũng là một lượng bạc một vò.

Lão mù không khách khí, ngồi xuống xong liền cầm đĩa lên. Lão tuy mù nhưng mũi vẫn còn linh, có thể dựa vào mùi mà xác định loại đồ ăn và vị trí của chúng.

-Sư phụ, để con ăn trước.

Nam Phong vội vàng ngăn lão mù gấp đồ ăn.

-Con coi thường y rồi, yên tâm ăn đi.

Lão mù vừa lắc đầu vừa đáp.

Thấy lão tự tin như thế, Nam Phong tất nhiên chẳng còn băn khoăn, sau khi rót rượu cho lão mù xong lại hầu lão ăn cơm.

Lão mù không có hứng thú với đồ ăn mặn, ăn cũng không nhiều nhưng lại uống không ít rượu.

Nam Phong một bên hầu lão mù ăn, một bên tự mình đánh chén. Ăn mà vốn không kén ăn nên thứ mà lão không ăn thì hẳn đều ăn, lúc hơn mười

tuổi chính là lúc trẻ con ăn khỏe, sau nữa canh giờ, trên bàn ngoài vò rỗng đĩa trống thì chẳng còn thứ gì có thể ăn được nữa.

Nam Phong ợ một cái xong liền đưa tiền thanh toán nhưng chủ tiệm nói tiền rượu và thức ăn đã được thanh toán từ trước, thậm chí cả cỗ xe ngựa bên ngoài cũng là dành cho hai người.

Xe ngựa mang bông(3). Nam Phong vén rèm vải lên nhìn vào bên trong, chỉ thấy xe không chỉ sạch sẽ mà còn có sẵn tấm nệm cộng hai cái áo bông sạch sẽ, ngoài ra còn có hai túi lương khô, mấy cái chậu đồng, bình nước, đèn đi đêm và một ít vật dùng thường dùng.

Đồ trên xe khiến Nam Phong rất ngạc nhiên. Những thứ mà lúc trước Nam Phong tính mua thì Lâm Chấn Đông đều chuẩn bị cho bọn hắn, một món cũng không thiếu. Thứ hắn không nghĩ tới sẽ dùng thì gã cũng chuẩn bị, từ đó có thể thấy Lâm Chấn Đông suy tính chu toàn hơn hẳn tưởng.

Lão mù không từ chối chỗ rượu với thức ăn “bất ngờ” kia nên cũng không chối từ chiếc xe ngựa này. Sau khi lên xe lão liền nói với Nam Phong.

-Đi thôi.

Nam Phong không biết lái xe nên chỉ có thể dắt ngựa đi về phía trước. Lúc xưa hắn luôn nghĩ mình là người cẩn thận nhất trong nhóm bảy đứa, nhưng sau khi so sánh với Lâm Chấn Đông thì hắn thực thua kém quá xa. Lâm Chấn Đông hẳn đoán được hắn không biết lái xe nên trên xe không những có dây cương để điều khiển ngựa và còn có thêm một dây kéo để dắt ngựa nữa.

Lão mù vừa rồi uống hơi nhiều nên sau khi lên xe thì chẳng động cựa gì, còn Nam Phong thì dắt ngựa đi, hắn cũng không biết đường, có điều mục tiêu của hai người là nước Lương nên cứ xuôi theo đường lớn đi về phía Nam thì chắc không sai đường.

Không phải cứ ban tối là gặp nhà hoang nên buổi tối hai người nằm ngủ trên xe ngựa, chỗ càng xe tiếp giáp thân xe có cán dựng lên để đỡ xe, còn ngựa thì phải thả tạm ra nếu không để nguyên sẽ đè nó chết mệt.

Ngoại trừ một lần xuống xe đi tiểu, cả một ngày lão mù không hề bước ra khỏi xe, đến tối cũng không ăn lương khô. Nam Phong biết rõ lao đang tự hỏi phải đối phó với Lâm Chấn Đông thế nào nên hẳn cũng không dám trò chuyện vì sợ làm lão phân tâm.

Đã có xe ngựa nên tốc độ di chuyển của hai người tăng lên không ít, một ngày có thể đi hơn sáu mươi dặm. trong vòng ba ngày, hai thầy trò kẻ trước người sau đã đi qua hai thôn trấn nữa. Mọi chỗ đều có người đứng đợi sẵn bên đường dẫn hai thầy trò đi ăn uống ngủ nghỉ.

Chạng vạng tối ngày thứ tư, khi trước mắt xuất hiện một huyện thành, theo như thường lệ lại có một tiểu nhị đứng chờ họ, có điều người này không phải tiểu nhị nhà trọ mà là người chạy việc cho nhà tắm, y muốn dẫn hai người đi tắm.

Hai thầy trò sau đó bèn tách nhau ra đi tắm. Nam Phong một mình độc chiếm một phòng trong nhà tắm công cộng, đây là lần đầu tiên tức lúc sinh ra hẳn được tắm nước nóng, cũng là lần đầu dùng Tạo Giác(4), càng là lần đầu tiên rửa bàn chân(5).

Tắm rửa cho tinh thần sáng khoái xong là ăn cơm, những thứ này đều do Lâm Chấn Đông chuẩn bị kỹ trước đó, tiền phí cũng đã được gã thanh toán.

Hai thầy trò đêm đó ở lại trong khách điếm, do còn sớm nên cả hai không ngủ mà ngồi trước bàn trà trò chuyện.

-Sư phụ, còn bao lâu nữa mới có thể đi tới địa phận nước Lương?

Nam Phong hỏi.

-Khoảng cuối tháng này.

Lão mù đáp.

Bây giờ mới là đầu tháng, còn cách hai mươi mấy ngày nữa mới đến cuối tháng, điểm này khiến Nam Phong khá lo lắng.

-Sư phụ, chúng ta hiện tại cứ ăn rồi uống, đến cuối cùng lại không cho y thứ y muốn, liệu y có nổi giận không?

-Có.

Lão mù vê vê chén trà, bình thản đáp.

-Tới lúc đó con nên làm thế nào ạ?

Nam Phong lại hỏi. Lâm Chấn Đông nắm rõ hành tung hai người như lòng bàn tay, cơ bản không có cơ hội để chạy trốn.

Lão mù không trả lời câu hỏi của hãh mà hỏi ngược lại.

-Trí nhớ của con thế nào?

-Con thấy cũng được, mà người hỏi cái này làm gì?

Nam Phong khó hiểu, hỏi.

-Tốt lắm, từ giờ ta bắt đầu truyền cho con tám bộ Thái Thanh chân kinh, con nhớ được bao nhiêu tính bấy nhiêu...

Chú giải:

(1): Câu này nguyên nghĩa gốc là bị người khác dí mông lạnh vào mặt, ý chỉ đối xử phũ, không nể mặt.

(2) Tứ chủ tứ phối: Bốn chính bốn phụ (trang trí).

- (3) bông: Phần thùng xe có nóc che như trong phim cổ trang hay có.
- (4) Tạo giác: Là quả bồ kết đem nướng rồi bóp nát trong nước để gội đầu, bạn nào tầm 8x ở quê chắc rõ.
- (5) sửa bàn chân: Có thể là cắt móng chân hoặc cắt phần chai ở chân.

Chương 21: Thân Ảnh Áo Trắng

Lão mù nói xong, Nam Phong ngẩn người ra, câu vừa rồi của lão mù “có thể nhớ bấy nhiêu hay bấy nhiêu” tràn ngập sự bất đắc dĩ, điều này nói lên lão mù đã chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất.

- Sư phụ, Thái Thanh tông cách chỗ này xa không?

Nam Phong hỏi.

Lão mù đoán được Nam Phong đang nghĩ gì, khoát tay nói:

- Đừng nói người không có khả năng thoát khỏi tai mắt Lâm Chấn Đông, cho dù người có thể an toàn đến Thái Thanh sơn thì cũng không mời được viện binh.

Nam Phong không hỏi vì sao, hẳn đã sớm biết lão mù và sư môn quan hệ không tốt, nhưng hẳn không nghĩ quan hệ hai bên lại xấu đến mức như thế. Nếu lão mù gặp phải chuyện nguy hiểm đến tính mạng thì đối phương cũng không ra tay cứu giúp.

- Lâm Chấn Đông cũng chưa từng thấy qua Thái Huyền chân kinh...

Lão mù cắt đứt lời Nam Phong:

- Lâm Chấn Đông là kỳ tài võ học, từng đọc qua tất cả kinh văn tu hành của Tam Thanh, có phải là Thái Huyền chân kinh hay không, có phải chân kinh bị xuyên tạc hay không đều không thể gạt được hắn.

Nam Phong uể oải cúi đầu:

- Sư phụ, người động thủ cùng Lâm Chấn Đông, chẳng lẽ đến một chút phần thắng cũng không có?

Lão mù lắc đầu:

- Thiên Sát Chương của Lâm Chấn Đông cương mãnh bá đạo, tu vi linh khí nằm giữa Cư Sơn và Động Uyên, mặc dù mắt ta còn thì cũng chỉ có thể đấu ngang tay.

- Chẳng lẽ không còn cách nào sao?

Nam Phong hỏi, đánh không lại, trốn cũng không thoát, lại mời không được viện binh, quả nhiên không còn biện pháp nào.

Lão mù cười cười:

- Nam Phong, tâm nguyện lớn nhất trong đời của ngươi là gì?

- Dạ?

Nam Phong không hiểu câu hỏi của lão mù.

- Ngươi muốn cái gì nhất?

Lão mù hỏi.

Nam Phong không lập tức trả lời, vấn đề lão mù hỏi hẳn chưa bao giờ nghĩ tới, giờ đột nhiên hỏi hẳn muốn làm nhất cái gì, hẳn không trả lời được.

- Làm người trên đời, quan trọng nhất là biết mình muốn cái gì.

Lão mù nói.

- Dạ.

Nam Phong gật đầu.

- Nhắc lại lời ta vừa nói một lần.

Ngũ khí lão mù rất nghiêm túc.

- Làm người trên đời, quan trọng nhất là biết mình muốn cái gì.

Nam Phong vội vàng lặp lại.

- Người muốn cái gì nhất?

Lão mù hỏi.

- Con muốn không bị khi dễ.

Nam Phong cẩn thận từng li từng tí đáp.

Lão mù nhíu mày lắc đầu:

- Chuyện này là tâm nguyện của người?

Thấy lão mù nhíu mày, Nam Phong vội vàng đổi giọng:

- Con còn muốn hành hiệp trượng nghĩa, trợ giúp người khác.

Lão mù nghe xong, mày nhíu càng chặt, ngũ khí càng thêm nghiêm khắc:

- Người đang gạt ta hay đang lừa gạt chính mình?

Nam Phong có chút bối rối, hẳn không hiểu tại sao lão mù lại hỏi chuyện này, hẳn vốn là tên ăn mày, ước muốn đều là được ăn no, nào có chí hướng gì lớn. Hẳn nói không muốn bị khi dễ đã là chí hướng lớn rồi, kỳ thật, tâm nguyện lớn nhất của hẳn là có cơm ăn, áo mặc.

- Chỉ có định ra mục tiêu cho mình mới có thể nỗ lực.

Lão mù gợi ý.

Nam Phong có cái hiểu cái không, chỉ có thể gật đầu đáp.

Lão mù lại thở dài, sự thất vọng thể hiện trên mặt rất rõ ràng.

Thấy lão mù thất vọng, Nam Phong rất sốt ruột:

- Sư phụ, con hiểu ý người, chỉ có định ra mục tiêu cho mình mới có thể nỗ lực. Có điều hiện tại con còn chưa nghĩ ra mình muốn làm gì.
- Tuổi người còn nhỏ, cũng không thể trách người.

Ngữ khí lão mù hơi trì hoãn:

- Người phải nhớ kỹ, mặc kệ làm cái gì cũng không được chần chừ, nhân sinh nhìn qua tưởng như rất dài nhưng thật sự lại rất ngắn, cả đời đã khó có thể làm tốt một việc, nếu nay Tần mai Sở(*), thay đổi bất định. Vậy sẽ phí thời gian cả cuộc đời, cuối cùng nhận lại chỉ là hai bàn tay trắng.

(*) Tráo trở bất thường.

Lão mù nói xong, Nam Phong vội vàng nói tiếp:

- Con hiểu rồi sư phụ, ý người là bảo con làm việc phải chuyên tâm.

Lão mù gật đầu:

- Ta truyền thụ những kinh văn vô cùng huyền diệu này cho người, người phải nhớ kỹ, chúng là gốc rễ để người an thân lập mệnh.
- Phải, sư phụ.

Nam Phong gật đầu đồng ý.

Lão mù đứng dậy, đi về phía giường sưởi, Nam Phong đi qua đỡ lão mù ngồi xuống giường.

Giảng kinh được thực hiện trong đêm, trong phòng đèn tắt, thanh âm lão mù rất nhỏ. Bởi vì pháp thuật không truyền sáu tai, lão mù làm vậy tất nhiên là phòng ngừa kẻ khác nghe trộm.

Nam Phong nghe xong câu đầu tiên lập tức sợ hãi, lão mù nói câu kinh văn này rất khó đọc, hẳn nghe hoàn toàn không hiểu. Nếu lão mù biết hẳn nghe không hiểu, rất có thể sẽ quở trách hẳn.

- Sư phụ, con không rõ những câu này có ý gì.

Nam Phong cả gan nói.

Nhưng hẳn không ngờ lão mù lại không tức giận, chỉ thấp giọng nói:

- Trước mắt nhớ trong đầu, sau này ắt hiểu.

Học bằng cách chỉ việc ghi nhớ mặc dù có chỗ khó khăn nhưng so với lý giải, lĩnh ngộ thì còn dễ hơn nhiều. Lão mù nói một câu, hẳn đọc theo một câu, chỗ nào hẳn phát âm không đúng, lão mù sửa lại.

Đầu tiên, lão mù giảng là Động Thần chân kinh, bộ kinh này rất dài, chừng hơn ba trăm câu, hơn nửa buổi tối Nam Phong mới miễn cưỡng nhớ được một phần ba.

Nửa đêm còn lại, lão mù ngủ trước, Nam Phong không dám ngủ, trong đầu hẳn đều là “Tư thần luyện dịch, lệnh ngã thông chân, tâm thần đan nguyên, hầu thần hổ bí”, toàn là câu khó đọc lưu loát, hẳn sợ ngủ sẽ quên.

Không ngủ là để niệm nhiều lần, tăng cường trí nhớ nhưng hiệu quả lại hoàn toàn ngược lại. Không có lão mù sửa, số lần hẳn niệm bị nhầm chỗ

ngày càng nhiều, cuối cùng trong đầu toàn bộ là một “chậu bột nhão”, toàn bộ những câu vất vả ghi nhớ đều quên bống.

Sáng sớm hôm sau, lão mù bảo hấn đọc thuộc lòng, Nam Phong miễn cưỡng đọc vài câu rồi không làm sao đọc tiếp. Lão mù tức giận, nghiêm khắc khiển trách.

“Chỉnh đốn thỏa đáng” xong xuôi, hai người lại lần nữa lên đường, lão mù ngồi trong xe tiếp tục truyền thụ. Lúc này, Nam Phong đã học xong đánh xe nên ngồi trên càng xe nghiêm túc nghe giảng.

Ngày hôm nay, Nam Phong cứ thấp tha thấp thỏm, đọc sai bị lão mù nghiêm khắc quát lớn, càng quát hấn càng khẩn trương, càng khẩn trương lại càng không nhớ được. Đến mặt trời lặn lão mù vẫn không nghỉ, tiếp tục ép hấn đọc thuộc lòng.

Cuối cùng Nam Phong thật sự chịu không nổi, đã có ý muốn rút lui:

- Sư phụ, người từng nói tư chất con không tốt, có lẽ con không có năng khiếu tu đạo luyện võ.

- Người nói cái gì?

Sắc mặt lão mù âm trầm.

Nam Phong thấy lão sắp tức giận, vội vàng chuyển hướng chủ đề:

- Sư phụ, người khát nước rồi, con đi rót nước.

Thấy hấn sợ hãi, lão mù mềm lòng, cũng không răn dạy hấn:

- Tư chất xấu chỉ ảnh hưởng đến tốc độ tu hành linh khí, không quyết định đến cao thấp tâm trí.

- Sư phụ, lúc trước bộ kinh văn này người học mấy ngày thì thuộc?

Nam Phong tháo ngựa khỏi càng xe, cột vào cây bên đường.

- Hai ngày.

Lão mù đáp.

- Con từng nghe Hộ quốc chân nhân giảng kinh văn, hình như không dài như vậy a.

Nam Phong nói.

Lão mù giúp Nam Phong chống trụ dựng thẳng xe ngựa:

- Kinh văn càng nhập môn, kinh văn càng dài, kinh văn càng cao thâm, số lượng từ càng ít.

Nam Phong nghe vậy, áp lực tâm lý hơi giảm, tối hôm nay nếu gắng thêm chút, có lẽ có thể thuộc lòng xong.

Buổi tối, hai người ngủ ngoài trời. Quá nửa đêm, gió nổi lên, nhiệt độ giảm xuống, bên ngoài xe gió lạnh rít lên từng đợt, trong xe cũng rất lạnh. Có điều, hình như khí trời rét lạnh làm cho trí nhớ càng dễ thuộc lòng. Trải qua ban ngày và đêm trước nỗ lực, cuối cùng Nam Phong cũng miễn cưỡng thuộc ba trăm câu bộ đầu Động Thần chân kinh.

Chờ Nam Phong thuộc xong bộ kinh văn, lão mù mới nói thật với hẳn:

- Năm đó ta mất một tháng để học thuộc lòng bộ kinh văn này, người lại chỉ mất hai ngày.

- Dạ.

Nam Phong gật đầu đáp, lão mù nói câu này là để hẳn có lòng tin với chính mình. Lúc trước sở dĩ nói hai ngày là lo lắng hẳn buông lỏng lưỡi biếng, nói vậy để hẳn có lòng gan đua.

- Đọc lại một lần.

Lão mù nói.

Theo yêu cầu của lão mù, Nam Phong lần nữa đọc lại Động Thần chân kinh một lượt. Xác định Nam Phong thuộc lòng không sai, lão mù yên lòng, đứng dậy ra ngoài xe đi lại giãn cốt.

Nam Phong đỡ lão mù xuống, phát hiện bên ngoài tuyết rơi, sợ ngựa bị lạnh chết, Nam Phong tìm nhánh cây bụi cỏ, làm một cái tường chắn gió thấp.

Làm xong những thứ này, lúc chuẩn bị lên xe, Nam Phong chợt phát hiện dưới một cây đại thụ cách đó không xa có một người đang đứng. Bởi vì khoảng cách quá xa, lại có tuyết rơi, cộng thêm ánh sáng ban đêm mờ mờ nên nhìn không rõ hình dạng người nọ.

Mở to mắt nhìn rồi nheo mắt nhìn thì đã không còn thấy người này nữa.

- Sư phụ, hình như có người theo dõi chúng ta.

Nam Phong nói.

Lúc này, lão mù đã lên xe, nghe Nam Phong nói, từ trong xe đáp:

- Không cần để ý đến hắc.

Nam Phong “ạ” một tiếng rồi vào xe ngựa. Vừa rồi sờ dĩ hắc có thể thấy phía xa có bóng người là vì người đó mặc quần áo trắng, rất dễ khiến người khác chú ý. Nếu hành động lúc buổi tối, người trong giang hồ đều mặc y phục màu đen, không nên mặc đồ trắng, bởi vì màu trắng rất dễ làm lộ hành tung.

Sáng sớm hôm sau, Nam Phong phát hiện tuyết rơi không lớn, chỉ phủ trên mặt đất. Chỉ là sắc trời u ám, tiếp theo rất có thể là một trận mưa tuyết

lớn.

- Sư phụ, nếu tuyết rơi nhiều, đối với chúng ta là chuyện tốt hay xấu?

Nam Phong hỏi.

- Bất cứ chuyện gì đều có hai mặt lợi và hại.

Lão mù từ trong xe đáp.

- Sư phụ, ta đi nhanh thêm một chút hay đi hơi chậm lại?

Nam Phong lại hỏi.

- Sao cũng được.

Lão mù đáp.

Vừa đi lão mù vừa tiếp tục truyền thụ bộ kinh văn tiếp theo, là Cao Huyền chân kinh. Bộ kinh văn này Nam Phong lúc trước từng nghe qua, ngày đó Hộ quốc chân nhân giảng chính là bộ này.

Nghe qua một lần, hoặc nhiều hoặc ít sẽ có ấn tượng, học thuộc lòng bộ kinh văn này dễ dàng hơn một chút. Hẳn không biết chữ, không biết chữ cũng có chỗ tốt của không biết chữ, không biết chữ thì không cần lý giải, lĩnh hội ý tứ của kinh văn, chỉ cần đơn giản thuộc là được.

Sau giờ ngộ, trời đổ tuyết rơi nhiều. Trước lúc mặt trời lặn, hai người đã đi tới thôn trấn, theo thường lệ lại có tiểu nhị dẫn hai người vào nhà trọ.

Trận tuyết này rất lớn, rơi từ chiều cho đến tối làm tuyết đọng trên mặt đất ngập đến gối.

Hai người không ra được, chỉ có thể dừng lại nhà trọ.

Sau Cao Huyền chân kinh là Thăng Huyền chân kinh. So với Cao Huyền chân kinh, Thăng Huyền chân kinh ít hơn mười câu, bởi vì đầu tiên là học thuộc lòng kinh vẫn có số lượng từ nhiều nhất nên những bộ sau học càng nhẹ nhõm. Chỉ mất nửa ngày Nam Phong đã thuộc xong Thăng Huyền chân kinh.

Hai ngày sau, người và xe ngựa đi qua tuyết tạo thành đường, hai người lại tiếp tục lên đường...